

Tematický súhrn

OCHRANA OSOBNÝCH ÚDAJOV

Právo na ochranu osobných údajov je základným právom, ktorého dodržiavanie predstavuje významný cieľ pre Európsku úniu.

Je zakotvené v Charte základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), ktorá vo svojom článku 8 stanovuje, že:

„1. Každý má právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa ho týkajú.

2. Tieto údaje musia byť riadne spracované na určené účely na základe súhlasu dotknutej osoby alebo na inom oprávnenom základe ustanovenom zákonom. Každý má právo na prístup k zhromaždeným údajom, ktoré sa ho týkajú, a právo na ich opravu.

3. Dodržiavanie týchto pravidiel podlieha kontrole nezávislého orgánu.“

Toto základné právo je okrem iného úzko spojené s právom na rešpektovanie súkromného a rodinného života, zakotveným v článku 7 Charty.

Právo na ochranu osobných údajov je takisto zakotvené v článku 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ), ktorý v tomto ohľade nahradil článok 286 ES.

Pokiaľ ide o sekundárne právo, od druhej polovice 90. rokov prijalo Európske spoločenstvo rôzne nástroje, ktorých účelom je zabezpečovať ochranu osobných údajov. Smernica 95/46/ES o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov¹, prijatá na základe článku 100 A ES, predstavovala v tejto súvislosti základný právny akt Únie

¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 95/46/EHS z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, 1995, s. 31; Mim. vyd. 13/015, s. 355), konsolidované znenie z 20. novembra 2003, zrušená od 25. mája 2018 (pozri poznámku pod čiarou 5).

v danej oblasti. Táto smernica stanovila všeobecné podmienky zákonnosti spracovania týchto údajov, ako aj práva dotknutých osôb a stanovila najmä vytvorenie nezávislých dozorných orgánov v členských štátoch.

Smernicu 95/46 následne doplnila smernica 2002/58/ES² tým, že harmonizovala právne predpisy členských štátov týkajúce sa ochrany práva na súkromný život, pokiaľ ide najmä o spracovanie osobných údajov v sektore elektronických komunikácií³. Treba poznamenať, že normotvorca Únie zamýšľa opätovne preskúmať túto smernicu. V tejto súvislosti Komisia podala 10. januára 2017 návrh na nahradenie tejto smernice nariadením o súkromí a elektronických komunikáciách⁴.

Okrem toho v rámci priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti (bývalé články 30 a 31 ZEÚ) ochranu osobných údajov v oblastiach justičnej spolupráce v trestných veciach a policajnej spolupráce upravovalo až do mája 2018 rámcové rozhodnutie 2008/977/SV⁵.

V roku 2016 Európska únia zmenila v danej oblasti všeobecný právny rámec. Na tento účel prijala nariadenie (EÚ) 2016/679⁶ o ochrane osobných údajov (ďalej len „GDPR“), ktorým sa zrušuje smernica 95/46 a ktoré je priamo uplatniteľné od 25. mája 2018, ako aj smernicu (EÚ) 2016/680⁷ týkajúcu sa ochrany uvedených údajov v trestných veciach, ktorou sa zrušuje rámcové rozhodnutie 2008/977/SV a ktorej dátum prebratia členskými štátmi bol stanovený na 6. máj 2018.

Napokon v rámci spracúvania osobných údajov inštitúciami a orgánmi EÚ bola ich ochrana najskôr zabezpečená prostredníctvom nariadenia (ES) č. 45/2001⁸. Toto nariadenie najmä umožnilo, aby bol v roku 2004 vytvorený Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov. V roku 2018 Európska únia vytvorila v tejto oblasti nový právny rámec, a to najmä prijatím nariadenia (EÚ) 2018/1725⁹, ktorým sa zrušuje nariadenie č. 45/2001 a rozhodnutie č. 1247/2002/ES¹⁰ a ktoré je uplatniteľné od 11. decembra 2018. V záujme koherentného prístupu k ochrane

² Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12. júla 2002, týkajúca sa spracovávaní osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (smernica o súkromí a elektronických komunikáciách) (Ú. v. ES L 201, 2002, s. 37; Mim. vyd. 13/029, s. 514), konsolidované znenie z 19. decembra 2009.

³ Smernica 2002/58/ES bola zmenená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2006/24/ES z 15. marca 2006 o uchovávaní údajov vytvorených alebo spracovaných v súvislosti s poskytovaním verejne dostupných elektronických komunikačných služieb alebo verejných komunikačných sietí a o zmene a doplnení smernice 2002/58/ES (Ú. v. EÚ L 105, 2006, s. 54). Túto smernicu Súdny dvor vyhlásil za neplatnú v rozsudku z 8. apríla 2014, Digital Rights Ireland a Seitlinger a i. (C-293/12 a C-594/12, [EJ:C:2014:238](#)), z dôvodu, že vážne zasahovala do práva na rešpektovanie súkromného života a do ochrany osobných údajov (pozri rubriku I.1. tohto súhrnu, nazvanú „Súlad sekundárneho práva Únie s právom na ochranu osobných údajov“).

⁴ [Návrh nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o rešpektovaní súkromného života a ochrane osobných údajov v elektronických komunikáciách a o zrušení smernice 2002/58/ES \(nariadenie o súkromí a elektronických komunikáciách\), COM/2017/010 final – 2017/03 \(COD\)](#).

⁵ Rámcové rozhodnutie Rady 2008/977/SV z 27. novembra 2008 o ochrane osobných údajov spracúvaných v rámci policajnej a justičnej spolupráce v trestných veciach (Ú. v. EÚ L 350, 2008, s. 60), zrušené od 6. mája 2018 (pozri poznámku pod čiarou 6).

⁶ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (Ú. v. EÚ L 119, 2016, s. 1).

⁷ Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/680 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov príslušnými orgánmi na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií a o voľnom pohybe takýchto údajov a o zrušení rámcového rozhodnutia Rady 2008/977/SV (Ú. v. EÚ L 119, 2016, s. 89).

⁸ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 z 18. decembra 2000 o ochrane jednotlivcov so zreteľom na spracovanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi spoločenstva a o voľnom pohybe takýchto údajov (Ú. v. ES L 8, 2001, s. 1).

⁹ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1725 z 23. októbra 2018 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov inštitúciami, orgánmi, úradmi a agentúrami Únie a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 45/2001 a rozhodnutie č. 1247/2002/ES.

¹⁰ Rozhodnutie Európskeho parlamentu, Rady a Komisie č. 1247/2002/ES z 1. júla 2002 o pravidlách a všeobecných podmienkach, ktorými sa spravuje výkon funkcie Európskeho dozorného úradníka pre ochranu údajov (Ú. v. ES L 183, 2002, s. 1).

osobných údajov v celej Únii má toto nové nariadenie za cieľ v čo najväčšej možnej miere zjednotiť pravidlá v danej oblasti s režimom zavedeným GDPR.

OBSAH

I. PRÁVO NA OCHRANU OSOBNÝCH ÚDAJOV UZNANÉ CHARTOU ZÁKLADNÝCH PRÁV EURÓPSKEJ ÚNIE.....	5
1. Súlad sekundárneho práva Únie s právom na ochranu osobných údajov.....	5
2. Dodržiavanie práva na ochranu osobných údajov v rámci vykonávania práva Únie	9
II. SPRACOVANIE OSOBNÝCH ÚDAJOV V ZMYSLE VŠEOBECNEJ PRÁVNEJ ÚPRAVY V DANEJ OBLASTI	10
1. Spracovania osobných údajov, ktoré sú vylúčené z pôsobnosti smernice 95/46.....	10
2. Pojem „osobné údaje“	12
3. Pojem „spracovanie osobných údajov“.....	15
4. Pojem „registračný systém osobných údajov“	19
5. Pojem „prevádzkovateľ spracovania osobných údajov“.....	20
6. Podmienky zákonnosti spracovania osobných údajov	22
III. SPRACOVANIE OSOBNÝCH ÚDAJOV V ZMYSLE SMERNICE 2002/58.....	31
IV. PRENOS OSOBNÝCH ÚDAJOV DO TRETÍCH KRAJÍN.....	37
V. OCHRANA OSOBNÝCH ÚDAJOV NA INTERNETE	44
1. Právo na vznesenie námietky proti spracovaniu osobných údajov („právo na zabudnutie“)	44
2. Spracovanie osobných údajov a práva duševného vlastníctva.....	45
3. Odstránenie odkazov na osobné údaje.....	49
4. Súhlas používateľa internetovej stránky s uchovávaním informácií.....	52
VI. VNÚTROŠTÁTNE DOZORNÉ ORGÁNY	54
1. Rozsah požiadavky nezávislosti	54
2. Určenie uplatniteľného práva a príslušného dozorného orgánu.....	56
3. Právomoci vnútroštátnych dozorných orgánov.....	57
VII. ÚZEMNÁ PÔSOBNOSŤ EURÓPSKEJ PRÁVNEJ ÚPRAVY	61
VIII. PRÁVO VEREJNOSTI NA PRÍSTUP K DOKUMENTOM INŠTITÚCIÍ ÚNIE A OCHRANA OSOBNÝCH ÚDAJOV.....	62

I. Právo na ochranu osobných údajov uznané Chartou základných práv Európskej únie

1. Súlad sekundárneho práva Únie s právom na ochranu osobných údajov

[Rozsudok z 9. novembra 2010 \(veľká komora\), Volker und Markus Schecke a Eifert \(C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662\)¹¹](#)

V tejto veci v rámci sporov vo veci samej vystupovali proti sebe na jednej strane poľnohospodári a na druhej strane Spolková krajina Hesensko vo veci uverejnenia osobných údajov, ktoré sa ich týkali ako príjemcov finančných prostriedkov z Európskeho poľnohospodárskeho záručného fondu (EPZF) a Európskeho poľnohospodárskeho fondu pre rozvoj vidieka (EPFRV), ktoré na svojej internetovej stránke uverejnil Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (Spolkový úrad pre poľnohospodárstvo a výživu). Uvedení poľnohospodári namietali voči tomuto uverejneniu, pričom najmä tvrdili, že toto uverejnenie nebolo odôvodnené prevažujúcim verejným záujmom. Spolková krajina Hesensko sa domnievala, že uverejnenie uvedených údajov vyplývalo z nariadení (ES) č. 1290/2005¹² a č. 259/2008¹³, ktoré upravujú financovanie spoločnej poľnohospodárskej politiky a ukladajú povinnosť uverejňovať informácie o fyzických osobách, ktoré sú prijímateľmi pomoci z EPZF a EPFRV.

Práve v tomto kontexte Verwaltungsgericht Wiesbaden (Správny súd Wiesbaden, Nemecko) položil Súdnemu dvoru viaceré otázky týkajúce sa platnosti niektorých ustanovení nariadenia č. 1290/2005 a nariadenia č. 259/2008, ktoré ukladajú povinnosť sprístupňovať verejnosti uvedené informácie, najmä na internetových stránkach spravovaných vnútroštátnymi orgánmi.

Súdny dvor v súvislosti s primeranosťou práva na ochranu osobných údajov, uznaného Chartou, a povinnosti transparentnosti v oblasti európskych fondov uviedol, že uverejňovanie údajov týkajúcich sa mien prijímateľov fondov a poskytovaných súm na internetovej stránke predstavuje vzhľadom na voľný prístup tretích osôb na stránku vo všeobecnosti zásah do práva dotknutých prijímateľov na ich súkromný život a osobitne do ochrany ich osobných údajov (body 56 až 64).

Na to, aby bolo možné takýto zásah odôvodniť, musí byť stanovený zákonom, rešpektovať podstatu týchto práv a podľa zásady proporcionality musí byť nevyhnutný a skutočne zodpovedať cieľom všeobecného záujmu, ktoré uznala Únia, pričom obmedzenia týchto práv sa

¹¹ Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2010, s. 11.

¹² Nariadenie Rady (ES) č. 1290/2005 z 21. júna 2005 o financovaní Spoločnej poľnohospodárskej politiky (Ú. v. EÚ L 209, 2005, s. 1), zrušené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1306/2013 zo 17. decembra 2013 o financovaní, riadení a monitorovaní spoločnej poľnohospodárskej politiky (Ú. v. EÚ L 247, 2013, s. 549).

¹³ Nariadenie Komisie (ES) č. 259/2008 z 18. marca 2008, ktorým sa stanovujú podrobné pravidlá uplatňovania nariadenia Rady (ES) č. 1290/2005 v súvislosti s uverejňovaním informácií o prijímateľoch pomoci zo zdrojov EPZF a EPFRV (Ú. v. EÚ L 76, 2008, s. 28), zrušené vykonávacím nariadením Komisie (EÚ) č. 908/2014 zo 6. augusta 2014, ktorým sa stanovujú pravidlá uplatňovania nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1306/2013 vzhľadom na platobné agentúry a ostatné orgány, finančné hospodárenie, schvaľovanie účtovných zázvierok, pravidiel kontroly, zábezpeky a transparentnosť (Ú. v. EÚ L 255, 2014, s. 59).

musia vykonať v rámci toho, čo je striktne nevyhnutné (bod 65). V tomto kontexte Súdny dvor usúdil, že hoci v demokratickej spoločnosti majú daňoví poplatníci nepochybne právo byť informovaní o využívaní verejných finančných prostriedkov, nič to nemení na skutočnosti, že Rada a Komisia majú povinnosť vykonať vyvážené posúdenie dotknutých záujmov, čo si pred prijatím napadnutých právnych predpisov vyžadovalo preskúmať, či uverejnenie týchto údajov prostredníctvom jedinej internetovej stránky v členskom štáte nešlo nad rámec toho, čo je nevyhnutné na uskutočnenie sledovaných legitímnych cieľov (body 77, 79, 85 a 86).

Súdny dvor tak vyhlásil za neplatné niektoré ustanovenia nariadenia č. 1290/2005, ako aj nariadenia (ES) č. 259/2008 ako celku v rozsahu, v akom, pokiaľ ide o fyzické osoby – prijímateľov pomoci z EPZF-u a EPFRV-u, tieto ustanovenia ukladajú povinnosť uverejňovať osobné údaje týkajúce sa všetkých prijímateľov bez toho, aby rozlišovali podľa relevantných kritérií, akými sú doba poskytovania pomoci, frekvencia poskytovania alebo druh a význam tejto pomoci (bod 92 a bod 1 výroku). Súdny dvor však nespochybnil účinky uverejnenia zoznamov prijímateľov takejto pomoci, ku ktorému vnútroštátne orgány pristúpili v období predchádzajúcom dňu vyhlásenia rozsudku (bod 94 a bod 2 výroku).

[Rozsudok zo 17. októbra 2013, Schwarz \(C-291/12, EU:C:2013:670\)](#)

Pán Schwarz požiadal mesto Bochum (Nemecko) o vydanie cestovného pasu, avšak nesúhlasil s tým, aby pri tej príležitosti boli odobrané jeho odtlačky prstov. Keďže mesto odmietlo jeho žiadosť, pán Schwarz podal žalobu na Verwaltungsgericht Gelsenkirchen (Správny súd Gelsenkirchen, Nemecko), v ktorej navrhoval, aby sa tomuto mestu uložila povinnosť vydať mu cestovný pas bez odobratia jeho odtlačkov prstov. Pred týmto vnútroštátnym súdom pán Schwarz spochybnil platnosť nariadenia (ES) č. 2252/2004¹⁴, ktoré zaviedlo povinnosť odoberať žiadateľom o cestovné pasy odtlačky prstov, pričom okrem iného tvrdil, že toto nariadenie porušuje právo na ochranu osobných údajov a právo na rešpektovanie súkromného života.

V tomto kontexte sa Verwaltungsgericht Gelsenkirchen obrátil na Súdny dvor s návrhom na začatie prejudiciálneho konania, aby zistil, či je nariadenie najmä vzhľadom na Chartu platné v rozsahu, v akom ukladá žiadateľovi o cestovný pas povinnosť umožniť odobrať jeho odtlačky prstov a stanovuje ich uchovávanie v cestovnom pase.

Súdny dvor poskytol kladnú odpoveď, pričom rozhodol, že hoci odoberanie a uchovávanie odtlačkov prstov vnútroštátnymi orgánmi, upravené článkom 1 ods. 2 nariadenia č. 2252/2004, predstavuje zásah do práva na rešpektovanie súkromného života a na ochranu osobných údajov, tento zásah je odôvodnený cieľom chrániť cestovné pasy proti akémukoľvek podvodnému používaniu.

Takéto obmedzenie, stanovené zákonom, sleduje predovšetkým cieľ všeobecného záujmu uznaný Úniou, a to v rozsahu, v akom smeruje najmä k zabráneniu nezákonného vstupu osôb na územie Únie (body 35 až 38). Následné odoberanie a uchovávanie odtlačkov prstov je vhodné na dosiahnutie tohto cieľa. Na jednej strane, hoci metóda overovania totožnosti prostredníctvom

¹⁴ Nariadenie Rady (ES) č. 2252/2004 z 13. decembra 2004 o normách pre bezpečnostné znaky a biometriu v pasoch a cestovných dokladoch vydávaných členskými štátmi (Ú. v. EÚ L 385, 2004, s. 1), zmenené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 444/2009 zo 6. mája 2009 (Ú. v. EÚ L 142, 2009, s. 1).

odtlačkov prstov nie je úplne vierohodná, podstatne znižuje nebezpečenstvo akceptácií neoprávnených osôb. Na druhej strane nesúlad medzi odtlačkami prstov držiteľa cestovného pasu a údajmi uloženými do tohto dokladu neznamena, že dotknutej osobe bude automaticky odmietnutý vstup na územie Únie, ale jeho jediným dôsledkom bude to, že sa vykoná podrobná prehliadka určená na definitívne stanovenie totožnosti uvedenej osoby (body 42 až 45).

Napokon, pokiaľ ide o nevyhnutnosť takéhoto zaobchádzania, Súdny dvor nebola oznámená existencia dostatočne účinných opatrení, ktoré by zároveň spôsobovali menší zásah do práv priznaných článkami 7 a 8 Charty, než sú opatrenia, ktoré vyplývajú z metódy založenej na odtlačkoch prstov (bod 53). Článok 1 ods. 2 nariadenia č. 2252/2004 nezahŕňa zaobchádzanie s odobratými odtlačkami prstov, ktoré by išlo nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie sledovaného cieľa. Uvedené nariadenie totiž výslovne spresňuje, že odtlačky prstov môžu byť použité iba na účel overenia pravosti cestovného pasu a totožnosti jeho držiteľa. Navyše článok 1 ods. 2 nariadenia zabezpečuje ochranu proti nebezpečenstvu načítania údajov obsahujúcich odtlačky prstov osobami, ktoré na to nie sú oprávnené, a stanovuje uchovávanie odtlačkov prstov iba v samotnom cestovnom pase, ktorý zostáva vo výlučnej držbe jeho držiteľa (body 54 až 57, 60 a 63).

[Rozsudok z 8. apríla 2014 \(veľká komora\), Digital Rights Ireland a Seitlinger a i. \(spojené veci C-293/12 a C-594/12, EU:C:2014:238\)¹⁵](#)

Základom tohto rozsudku sú návrhy na posúdenie platnosti smernice 2006/24/ES o uchovávaní údajov so zreteľom na základné práva na rešpektovanie súkromného života a na ochranu osobných údajov, ktoré boli predložené v rámci vnútroštátnych sporov pred írskym a rakúskym vnútroštátnym súdom. Vo veci C-293/12 High Court (Vyšší súd, Írsko) rozhodoval spor medzi spoločnosťou Digital Rights a írskymi orgánmi vo veci zákonnosti vnútroštátnych opatrení týkajúcich sa uchovávania údajov súvisiacich s elektronickou komunikáciou. Vo veci C-594/12 Verfassungsgerichtshof (Ústavný súd, Rakúsko) rozhodoval o viacerých ústavných sťažnostiach smerujúcich k zrušeniu vnútroštátneho ustanovenia, ktorým sa do rakúskeho práva preberá smernica 2006/24.

Svojimi návrhmi na začatie prejudiciálneho konania sa írsky a rakúsky súd obrátili na Súdny dvor s otázkou platnosti smernice 2006/24 vzhľadom na články 7, 8 a 11 Charty. Konkrétnejšie uvedené súdy sa Súdneho dvora pýtali, či povinnosť podľa uvedenej smernice, uložená poskytovateľom verejne dostupných elektronických komunikačných služieb alebo verejných komunikačných sietí, a to uchovávať počas určitého obdobia údaje týkajúce sa súkromného života určitej osoby a jej komunikácie a sprístupniť ich príslušným vnútroštátnym orgánom, neprináša neopodstatnený zásah do uvedených základných práv. Dotknuté druhy údajov sú predovšetkým údaje potrebné na zistenie a identifikáciu zdroja komunikácie a adresáta komunikácie, na určenie dátumu, času, trvania a typu komunikácie, na identifikáciu komunikačného zariadenia užívateľa, ako aj na určenie polohy mobilného komunikačného zariadenia, teda údaje, ku ktorým patria predovšetkým meno a adresa účastníka alebo registrovaného užívateľa, telefónne číslo volajúceho a číslo volaného, ako aj IP adresa pre internetové služby. Z týchto údajov predovšetkým vyplýva, s kým a akým spôsobom účastník

¹⁵ Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2014, s. 60.

alebo registrovaný užívateľ komunikoval, ako aj čas a miesto komunikácie. Okrem toho tieto údaje umožňujú zistiť, ako často účastník alebo registrovaný užívateľ komunikoval s určitými osobami v danom období.

Súdny dvor najskôr rozhodol, že ustanovenia smernice 2006/24 tým, že týmto poskytovateľom stanovujú takéto povinnosti, predstavujú osobitne závažný zásah do základných práv na rešpektovanie súkromného života a na ochranu osobných údajov, ktoré sú zaručené v článkoch 7 a 8 Charty. V tomto kontexte Súdny dvor nepochybne konštatoval, že tento zásah mohol byť odôvodnený sledovaním takého cieľa všeobecného záujmu, akým je boj proti organizovanému zločinu. Súdny dvor v tejto súvislosti v prvom rade uviedol, že uchovávanie údajov nariadené smernicou nie je spôsobilé zasiahnuť do podstaty základných práv na rešpektovanie súkromného života a na ochranu osobných údajov, keďže neumožňuje oboznámiť sa s obsahom samotnej elektronickej komunikácie, a upravuje, že poskytovatelia služieb alebo sietí musia dodržiavať určité zásady ochrany a bezpečnosti údajov. Súdny dvor v druhom rade uviedol, že uchovávanie údajov s ohľadom na ich prípadné postúpenie príslušným vnútroštátnym orgánom skutočne zodpovedá cieľu všeobecného záujmu, t. j. boju proti závažnej trestnej činnosti, a v konečnom dôsledku aj zabezpečeniu verejnej bezpečnosti (body 38 až 44).

Súdny dvor však usúdil, že prijatím smernice o uchovávaní údajov normotvorca Únie prekročil medze, ktoré vyžaduje dodržiavanie zásady proporcionality. V dôsledku toho vyhlásil smernicu za neplatnú, pričom usúdil, že zásah do základných práv, ktorý bol rozsiahly a obzvlášť závažný a ktorý upravovala táto smernica, nebol dostatočne vymedzený s cieľom zaistiť, že sa tento zásah obmedzí na to, čo je striktné nevyhnutné (bod 65). Smernica 2006/24 totiž všeobecne zahŕňala akúkoľvek osobu a všetky spôsoby elektronickej komunikácie, ako aj všetky prevádzkové údaje bez toho, aby stanovovala akékoľvek rozlíšenie, obmedzenie alebo výnimku na základe cieľa, ktorým je boj proti závažnej trestnej činnosti (body 57 až 59). Smernica navyše neupravovala nijaké objektívne kritériá umožňujúce zabezpečiť, že príslušné vnútroštátne orgány by mali prístup k údajom a mohli ich použiť len na účely predchádzania, odhaľovania a trestného stíhania porušení, ktoré možno považovať za dostatočne závažné na odôvodnenie takéhoto zásahu, a nestanovila ani hmotnoprávne alebo procesnoprávne podmienky takéhoto prístupu alebo takéhoto použitia (body 60 až 62). Napokon, pokiaľ ide o dĺžku uchovávania údajov, smernica ukladala dobu najmenej šesť mesiacov bez akéhokoľvek rozlíšenia medzi jednotlivými kategóriami údajov v závislosti od dotknutých osôb alebo prípadnej užitočnosti údajov vo vzťahu k sledovanému cieľu (body 63 a 64).

Okrem toho, pokiaľ ide o požiadavky vyplývajúce z článku 8 ods. 3 Charty, Súdny dvor konštatoval, že smernica 2006/24 nestanovila dostatočné záruky umožňujúce zabezpečiť účinnú ochranu údajov pred rizikom zneužitia, ako aj pred nezákonným prístupom a použitím týchto údajov, a nestanovila ani uchovávanie údajov na území Únie.

V dôsledku toho uvedená smernica nezabezpečovala úplný dohľad nad dodržiavaním požiadaviek ochrany a bezpečnosti nezávislým orgánom tak, ako to výslovne vyžaduje Charta (body 66 až 68).

2. Dodržiavanie práva na ochranu osobných údajov v rámci vykonávania práva Únie

[Rozsudok z 21. decembra 2016 \(veľká komora\), Tele2 Sverige \(spojené veci C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970\)¹⁶](#)

V nadväznosti na rozsudok Digital Rights Ireland a Seitlinger a i., ktorým bola smernica 2006/24 (pozri vyššie) vyhlásená za neplatnú, Súdny dvor rozhodoval o dvoch veciach týkajúcich sa všeobecnej povinnosti, ktorá je vo Švédsku a v Spojenom kráľovstve uložená poskytovateľom elektronických komunikačných služieb, a to uchovávať údaje týkajúce sa týchto komunikácií, ktorých uchovávanie upravovala už neplatná smernica.

Deň po vyhlásení rozsudku Digital Rights Ireland a Seitlinger a i. telekomunikačný podnik Tele2 Sverige oznámil švédskemu orgánu pre dohľad nad poštami a telekomunikáciami svoje rozhodnutie, že nebude viac uchovávať údaje, ako aj svoj zámer vymazať údaje, ktoré už boli zaregistrované (vec C-203/15). Švédske právo totiž ukladalo poskytovateľom elektronických komunikačných služieb povinnosť systematicky a priebežne, a to bez výnimky, uchovávať všetky údaje o prenose dát a polohe všetkých účastníkov a registrovaných užívateľov, týkajúce sa všetkých prostriedkov elektronickej komunikácie. Vo veci C-698/15 podali tri osoby žaloby proti britskému režimu uchovávania údajov, ktorý umožňoval, aby minister vnútra vyžadoval od prevádzkovateľov verejných telekomunikačných služieb uchovávanie všetkých údajov týkajúcich sa komunikácií, a to počas obdobia najviac 12 mesiacov, pričom uchovávanie obsahu týchto komunikácií bolo vylúčené.

Kammarrätten i Stockholm (Odvolací správny súd Štokholm, Švédsko) a Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) [Odvolací súd (Anglicko a Wales) (občianskoprávny senát), Spojené kráľovstvo] požiadali Súdny dvor, aby sa vyjadril k výkladu článku 15 ods. 1 smernice 2002/58, tzv. „smernica o súkromí a elektronických komunikáciách“, ktorý členským štátom umožňuje, aby stanovili určité výnimky z povinnosti uvedenej v tejto smernici, a to zabezpečiť dôvernosc elektronických komunikácií a príslušných údajov o prenose dát.

Vo svojom rozsudku Súdny dvor najskôr rozhodol, že článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty bráni takej vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava Švédska, ktorá na účely boja proti trestnej činnosti stanovuje všeobecné a nediferencované uchovávanie všetkých údajov o prenose dát a polohe všetkých účastníkov a registrovaných užívateľov týkajúce sa všetkých prostriedkov elektronickej komunikácie. Podľa Súdneho dvora teda takáto právna úprava ide nad rámec toho, čo je striktné nevyhnutné, a nemožno ju považovať za odôvodnenú v demokratickej spoločnosti, ako to vyžaduje uvedený článok 15 ods. 1 v spojení s už citovanými článkami Charty (body 99 až 105, 107, 112 a bod 1 výroku).

To isté ustanovenie v spojení s tými istými článkami Charty rovnako bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá upravuje ochranu a bezpečnosť údajov o prenose dát a polohe, najmä prístup príslušných vnútroštátnych orgánov k uchovávaným údajom, avšak tento prístup v rámci boja

¹⁶ Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2016, s. 62.

proti trestnej činnosti neobmedzuje len na účely boja proti závažnej trestnej činnosti, nepodmieňuje uvedený prístup predbežnému preskúmaniu zo strany súdu alebo nezávislého správneho orgánu a nevyžaduje, aby sa predmetné údaje uchovávali na území Únie (body 118 až 122, 125 a bod 2 výroku).

Naproti tomu Súdny dvor usúdil, že článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 nebráni právnej úprave, ktorá preventívne umožňuje, aby sa cielene uchovávali údaje tejto povahy na účely boja proti závažnej trestnej činnosti pod podmienkou, že sa toto uchovávanie údajov, pokiaľ ide o kategórie dotknutých údajov, príslušné komunikačné prostriedky, dotknuté osoby, ako aj dĺžku doby uchovávania, obmedzí na to, čo je striktné nevyhnutné. Na splnenie týchto požiadaviek musí táto vnútroštátna právna úprava stanoviť v prvom rade jasné a presné pravidlá umožňujúce účinne chrániť údaje pred rizikami zneužitia. Táto právna úprava musí najmä uvádzať okolnosti a podmienky, za ktorých môže byť opatrenie na uchovávanie údajov preventívne prijaté, čím sa zabezpečí, že také opatrenie sa obmedzí na to, čo je striktné nevyhnutné. V druhom rade, pokiaľ ide o hmotnoprávne podmienky, ktoré musí spĺňať vnútroštátna právna úprava s cieľom zabezpečiť, aby sa obmedzovala na to, čo je striktné nevyhnutné, uchovávanie údajov musí vždy zodpovedať objektívnym kritériám, ktoré zodpovedajú vzťahu medzi uchovávanými údajmi a sledovaným cieľom. Konkrétne takéto podmienky sa musia v praxi javiť ako spôsobilé skutočne vymedziť rozsah opatrenia a v dôsledku toho aj dotknutú verejnosť. Pokiaľ ide o toto vymedzenie, vnútroštátna právna úprava sa musí zakladať na objektívnych skutočnostiach, ktoré umožňujú definovať určitý okruh osôb z radov verejnosti, ktorých údaje môžu aspoň nepriamo súvisieť so závažnou trestnou činnosťou, podporiť určitým spôsobom boj proti závažnej trestnej činnosti alebo zabrániť vážnemu ohrozeniu verejnej bezpečnosti (body 108 až 111).

II. Spracovanie osobných údajov v zmysle všeobecnej právnej úpravy v danej oblasti

1. Spracovania osobných údajov, ktoré sú vylúčené z pôsobnosti smernice 95/46

[*Rozsudok z 30. mája 2006 \(veľká komora\), Parlament/Rada \(C-317/04 a C-318/04, EU:C:2006:346\)*](#)

Po teroristických útokoch z 11. septembra 2001 prijali Spojené štáty právnu úpravu, ktorá stanovila, že leteckí prepravcovia zabezpečujúci leteckú dopravu z, do alebo cez územie Spojených štátov sú povinní poskytnúť americkým orgánom elektronický prístup k údajom uvedeným v ich rezervačných systémoch a systémoch kontroly odletov, označeným ako „Passenger Name Records“ (PNR).

Kedže sa Komisia domnievala, že tieto ustanovenia by mohli byť v rozpore s európskou právnou úpravou a právnou úpravou členských štátov v oblasti ochrany údajov, začala rokovania s americkými orgánmi. V nadväznosti na tieto rokovania prijala Komisia 14. mája 2004 rozhodnutie 2004/535/ES¹⁷, v ktorom sa konštatovalo, že Úrad Spojených štátov na ochranu

¹⁷ Rozhodnutie Komisie 2004/535/ES zo 14. mája 2004 o adekvátnej ochrane osobných údajov uvedených v Zázname podľa mena cestujúceho o cestujúcich lietadlom odoslaných Úradu Spojených štátov na ochranu colného priestoru a hraníc (Ú. v. EÚ L 235, 2004, s. 11).

colného priestoru a hraníc (United States Bureau of Customs and Border Protection, ďalej len „CBP“) zabezpečuje primeranú úroveň ochrany údajov z PNR prenášaných zo Spoločenstva (ďalej len „rozhodnutie o primeranosti“). Rada následne 17. mája 2004 prijala rozhodnutie 2004/496/ES¹⁸, ktorým bolo schválené uzavretie dohody medzi Európskym spoločenstvom a Spojenými štátmi o spracovaní a postúpení údajov z PNR leteckými dopravcami usadenými na území členských štátov Spoločenstva.

Európsky parlament požiadal Súdny dvor, aby zrušil obe uvedené rozhodnutia, pričom najmä tvrdil, že rozhodnutie o primeranosti bolo prijaté *ultra vires*, že článok 95 ES (teraz článok 114 ZFEÚ) nepredstavuje vhodný právny základ pre rozhodnutie o schválení uzavretia dohody a že v oboch prípadoch došlo k porušeniu základných práv.

Pokiaľ ide o rozhodnutie o primeranosti, Súdny dvor najskôr preskúmal, či Komisia mohla oprávnené prijať svoje rozhodnutie na základe smernice 95/46. V tomto kontexte konštatovala, že z rozhodnutia o primeranosti vyplýva, že prenos údajov z PNR do CBP predstavuje spracovanie, ktorého cieľom je verejná bezpečnosť a iné štátne činnosti týkajúce sa oblasti trestného práva. Podľa Súdneho dvora, hoci boli údaje z PNR najprv zhromaždené leteckými spoločnosťami v rámci činnosti, ktorá patrí do pôsobnosti práva Únie, a to konkrétne v rámci predaja letenky, ktorý zakladá nárok na poskytnutie služby, spracovanie údajov, ktorého sa týkalo rozhodnutie o primeranosti, malo úplne inú povahu. Toto rozhodnutie sa totiž netýkalo spracovania údajov nevyhnutného na poskytnutie služby, ale spracovania údajov, ktoré sa považuje za nevyhnutné na zabezpečenie verejnej bezpečnosti a na represívne účely (body 56 a 57).

Súdny dvor v tejto súvislosti uviedol, že skutočnosť, že údaje z PNR zhromažďovali súkromní podnikatelia na komerčné účely a že títo podnikatelia zabezpečovali ich prenos do tretieho štátu, nebránila tomu, aby sa tento prenos považoval za spracovanie údajov, ktoré je vylúčené z pôsobnosti smernice. Tento prenos totiž patril do rámca vytvoreného orgánmi verejnej moci na účely verejnej bezpečnosti. Súdny dvor preto dospel k záveru, že rozhodnutie o primeranosti nepatrí do pôsobnosti smernice, lebo sa týka spracovania osobných údajov, ktoré je z tejto pôsobnosti vylúčené. Súdny dvor v dôsledku toho rozhodnutie o primeranosti zrušil (body 58 a 59).

Pokiaľ ide o rozhodnutie Rady, Súdny dvor konštatoval, že článok 95 ES v spojení s článkom 25 smernice 95/46 neumožňuje založiť právomoc Spoločenstva na účely uzavretia dotknutej dohody so Spojenými štátmi. Táto dohoda sa totiž týkala toho istého prenosu údajov ako rozhodnutie o primeranosti, a teda spracovania údajov, ktoré je vylúčené z pôsobnosti smernice. Súdny dvor v dôsledku toho zrušil rozhodnutie Rady o schválení uzavretia dohody (body 67 až 69).

¹⁸ Rozhodnutie Rady 2004/496/ES zo 17. mája 2004 o uzavretí dohody medzi Európskym spoločenstvom a Spojenými štátmi americkými o spracovaní a postúpení údajov PNR leteckými dopravcami Úradu pre colnú správu a ochranu hraníc Ministerstva vnútornej bezpečnosti Spojených štátov amerických (Ú. v. EÚ L 183, 2004, s. 83, a korigendum Ú. v. EÚ L 255, 2005, s. 168).

[Rozsudok z 11. decembra 2014, Ryneš \(C-212/13, EU:C:2014:2428\)](#)

V reakcii na opakované protiprávne konania nainštaloval pán Ryneš na svoj dom bezpečnostnú kameru. Po ďalšom útoku na jeho dom bolo možné na základe záznamu z uvedeného kamerového systému identifikovať dve podozrivé osoby, voči ktorým sa začalo trestné konanie. Vzhľadom na to, že jeden z podozrivých napadol pred českým Úradom na ochranu osobných údajov zákonnosť spracovania údajov zaznamenaných kamerovým systémom, tento Úrad konštatoval, že pán Ryneš porušil právne predpisy v oblasti ochrany osobných údajov, a uložil mu pokutu.

Nejvyšší správní soud (Česká republika), na ktorý pán Ryneš podal kasačný opravný prostriedok smerujúci proti rozhodnutiu, ktoré vydal Městský soud v Praze (Česká republika) a ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Úradu, položil Súdnu dvoru otázku, či záznam vykonaný pánom Rynešom na účely ochrany jeho života, zdravia a majetku predstavuje spracovanie údajov, na ktoré sa smernica 95/46 nevzťahuje, lebo ide o záznam vykonaný fyzickou osobou na výkon výlučne osobných alebo domácich činností v zmysle článku 3 ods. 2 druhej zarážky uvedenej smernice.

Súdny dvor rozhodol, že prevádzkovanie kamerového systému umiestneného fyzickou osobou na jej rodinnom dome na účely ochrany majetku, zdravia a života majiteľov domu, ktorý umožňuje obrazový záznam osôb ukladaný do nahrávacieho zariadenia, na ktorom sa záznam priebežne nahráva na harddisk, pričom tento systém sníma tiež verejné priestranstvo, nepredstavuje spracovanie údajov na výkon výlučne osobných alebo domácich činností (bod 35 a výrok).

V tejto súvislosti pripomenul, že ochrana základného práva na súkromný život zaručeného v článku 7 Charty vyžaduje, aby výnimky a obmedzenia v súvislosti s ochranou osobných údajov nepôsobili nad rámec toho, čo je striktne nevyhnutné. Keďže ustanovenia smernice 95/46 sa majú v rozsahu, v akom upravujú spracovanie osobných údajov, ktoré môže viesť k porušeniu základných slobôd a predovšetkým práva na súkromný život, nevyhnutne vykladať s prihliadnutím na základné práva, ktoré sú zapísané v uvedenej Charte, výnimku stanovenú v článku 3 ods. 2 druhej zarážke tejto smernice treba vykladať reštriktívne (body 27 až 29). Navyše samotné znenie tohto ustanovenia vylučuje z uplatnenia smernice 95/46 spracovanie údajov uskutočnené na výkon „výlučne“ osobných alebo domácich činností. V rozsahu, v akom kamerový systém sníma, hoci len čiastočne, verejné priestranstvo a smeruje mimo súkromnú sféru osoby, ktorá jeho prostredníctvom spracováva údaje, nemožno ho považovať za výlučne „osobnú či domácu“ činnosť v zmysle uvedeného ustanovenia (body 30, 31 a 33).

2. Pojem „osobné údaje“

[Rozsudok z 19. októbra 2016, Breyer \(C-582/14, EU:C:2016:779\)](#)¹⁹

Pán Breyer podal na nemecké občianskoprávne sudy žalobu smerujúcu k tomu, aby bol Spolkovej republike Nemecko uložený zákaz uchovávať, a to aj prostredníctvom tretích strán,

¹⁹ Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2016, s. 61.

informatické údaje, ktoré boli prenesené po skončení každého prehliadania internetových stránok nemeckých spolkových orgánov. S cieľom zabrániť útokom a umožniť stíhanie útočníkov poskytovateľ online mediálnych služieb nemeckých spolkových orgánov totiž uchovával údaje spočívajúce v „dynamickej“ IP adrese – t. j. IP adrese, ktorá sa mení pri každom novom internetovom pripojení – ako aj v dátume a čase prehliadania internetovej stránky. Na rozdiel od statických IP adries dynamické IP adresy *a priori* neumožňujú vytvoriť na základe verejne prístupných súborov spojenie medzi určitým počítačom a fyzickým pripojením do siete používanej poskytovateľom internetového prístupu. Uchované údaje samy osebe neposkytovali poskytovateľovi online mediálnych služieb možnosť identifikovať používateľa. Naproti tomu poskytovateľ internetového pripojenia mal k dispozícii dodatočné informácie, ktoré po ich spojení s touto IP adresou umožňovali identifikovať uvedeného používateľa.

V tomto kontexte Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko), ktorý rozhodoval o opravnom prostriedku „Revision“, položil Súdnemu dvoru otázku, či IP adresa, ktorú poskytovateľ online mediálnych služieb uchováva v súvislosti s prístupom na jeho internetovú stránku, je pre tohto poskytovateľa osobným údajom.

Súdny dvor najskôr uviedol, že na to, aby sa určitý údaj mohol kvalifikovať ako „osobný údaj“ v zmysle článku 2 písm. a) smernice 95/46, nie je potrebné, aby sa všetky informácie umožňujúce identifikovať dotknutú osobu nachádzali v rukách jedinej osoby. Skutočnosť, že ďalšie informácie potrebné na identifikáciu používateľa internetovej stránky nemá k dispozícii poskytovateľ online mediálnych služieb, ale poskytovateľ internetového pripojenia tohto používateľa, tak nemôže vylúčiť, že dynamické IP adresy uchovávané poskytovateľom online mediálnych služieb predstavujú pre tohto poskytovateľa osobné údaje v zmysle článku 2 písm. a) smernice 95/46 (body 43 a 44).

V dôsledku toho Súdny dvor konštatoval, že dynamická IP adresa, ktorú poskytovateľ online mediálnych služieb uchováva v súvislosti s tým, že určitá osoba si prehliadala internetovú stránku, ktorú tento poskytovateľ sprístupnil verejnosti, predstavuje pre tohto poskytovateľa osobný údaj v zmysle článku 2 písm. a) smernice 95/46, ak má k dispozícii právne prostriedky, na základe ktorých dokáže identifikovať dotknutú osobu vďaka ďalším informáciám, ktorými disponuje poskytovateľ internetového pripojenia tejto osoby (bod 49 a bod 1 výroku).

[Rozsudok z 20. decembra 2017, Nowak \(C-434/16, EU:C:2017:994\)](#)

Pán Nowak, účtovný praktikant, neuspel na skúške, ktorú organizovala írsky komora účtovníkov. Podľa § 4 zákona o ochrane údajov podal žiadosť o prístup, pokiaľ ide o všetky osobné údaje, ktoré sa ho týkajú a ktoré má v držbe komora účtovníkov. Komora účtovníkov pánovi Nowakovi poskytla niektoré dokumenty, ale odmietla mu odovzdať jeho kópiu skúšky z dôvodu, že neobsahuje osobné údaje, ktoré sa ho týkajú, v zmysle zákona o ochrane údajov.

Vzhľadom na to, že ani komisár pre ochranu údajov nevyhovel jeho žiadosti o prístup z tých istých dôvodov, obrátil sa pán Nowak na vnútroštátne súdy. Supreme Court (Najvyšší súd, Írsko) rozhodujúci o odvolaní podanom pánom Nowakom položil Súdnemu dvoru otázku, či sa má článok 2 písm. a) smernice 95/46 vykladať v tom zmysle, že za takých podmienok, o aké išlo vo veci samej, písomné odpovede uchádzača na odbornej skúške a prípadné poznámky

skúšajúceho, ktoré sa na ne vzťahujú, predstavujú osobné údaje týkajúce sa uchádzača v zmysle tohto ustanovenia.

V prvom rade Súdny dvor uviedol, že na to, aby sa určitý údaj mohol kvalifikovať ako „osobný údaj“ v zmysle článku 2 písm. a) smernice 95/46, nevyžaduje sa, aby sa všetky informácie umožňujúce identifikovať dotknutú osobu nachádzali v rukách jedinej osoby. Navyše v prípade, keď skúšajúci nepozná identitu uchádzača pri hodnotení jeho odpovedí v rámci skúšky, samotný subjekt, ktorý skúšku organizuje, v tomto prípade komora účtovníkov, disponuje potrebnými informáciami, ktoré mu umožňujú bez ťažkostí alebo pochybností identifikovať tohto uchádzača prostredníctvom jeho identifikačného čísla uvedeného na kópii skúšky alebo na vrchnom liste tejto kópie, a tak mu priradiť jeho odpovede.

V druhom rade Súdny dvor konštatoval, že písomné odpovede uchádzača na odbornej skúške predstavujú informácie, ktoré súvisia s jeho osobou. Obsah týchto odpovedí totiž odzrkadľuje úroveň znalostí a schopností uchádzača v danej oblasti, ako aj prípadne jeho myšlienkové pochody, úsudok a kritické myslenie. Okrem toho cieľom získavania uvedených odpovedí je zhodnotiť odborné schopnosti uchádzača a jeho spôsobilosť vykonávať predmetné povolanie. Navyše použitie týchto informácií, ktorého výsledkom je najmä úspech alebo neúspech uchádzača na predmetnej skúške, môže mať vplyv na jeho práva a záujmy, keďže môže určiť alebo ovplyvniť napríklad jeho šance na prístup k želanému povolaniu alebo zamestnaniu. Konštatovanie, že písomné odpovede uchádzača na odbornej skúške predstavujú informácie, ktoré sa týkajú tohto kandidáta z dôvodu ich obsahu, účelu alebo účinku, platí okrem iného aj vtedy, keď ide o skúšku s otvorenou knihou (body 31 a 36 až 40).

V treťom rade, pokiaľ ide o poznámky skúšajúceho týkajúce sa odpovedí uchádzača, Súdny dvor konštatoval, že tieto poznámky rovnako ako odpovede uchádzača na skúške predstavujú informácie, ktoré sa ho týkajú, keďže odzrkadľujú názor alebo hodnotenie skúšajúceho týkajúce sa individuálneho výkonu uchádzača na skúške, najmä jeho znalostí a schopností v predmetnej oblasti. Cieľom uvedených poznámok je navyše zdokumentovať hodnotenie skúšajúceho týkajúce sa výkonu uchádzača a tieto poznámky môžu mať na uchádzača vplyv (body 42 a 43).

V štvrtom rade Súdny dvor rozhodol, že písomné odpovede uchádzača na odbornej skúške a prípadné poznámky skúšajúceho, ktoré sa na ne vzťahujú, možno podrobiť overovaniu, najmä pokiaľ ide o ich presnosť a nevyhnutnosť ich uchovávaní v zmysle článku 6 ods. 1 písm. d) a e) smernice 95/46, a možno ich opraviť alebo vymazať na základe článku 12 písm. b) tejto smernice. Priznanie práva na prístup k týmto odpovediam a poznámkam uchádzačovi podľa článku 12 písm. a) tejto smernice slúži na dosiahnutie cieľa tejto smernice spočívajúceho v zabezpečení ochrany práva na súkromný život tohto uchádzača, pokiaľ ide o spracúvanie údajov, ktoré sa ho týkajú, a to nezávisle od otázky, či uvedený uchádzač má alebo nemá také právo na prístup aj podľa vnútroštátnej právnej úpravy uplatniteľnej na skúšku. Súdny dvor však zdôraznil, že práva na prístup a opravu podľa článku 12 písm. a) a b) smernice 95/46 sa nevzťahujú na skúšobné otázky, ktoré samy osebe nepredstavujú osobné údaje uchádzača (body 56 a 58).

Vzhľadom na tieto skutočnosti Súdny dvor dospel k záveru, že za takých podmienok, o aké išlo vo veci samej, písomné odpovede uchádzača na odbornej skúške a prípadné poznámky skúšajúceho týkajúce sa týchto odpovedí predstavujú osobné údaje v zmysle článku 2 písm. a) smernice 95/46 (bod 62 a výrok).

3. Pojem „spracovanie osobných údajov“

[Rozsudok zo 6. novembra 2003 \(veľká komora\), Lindqvist \(C-101/01, EU:C:2003:596\)](#)

Pani Lindqvist, dobrovoľná pracovníčka v zbore evanjelickej cirkvi vo Švédsku, vytvorila na svojom osobnom počítači internetové stránky, pričom na nich uverejnila osobné údaje týkajúce sa viacerých osôb, ktoré rovnako ako ona dobrovoľne pracovali v uvedenom zbore. Pani Lindqvistovej bola uložená povinnosť zaplatiť pokutu z dôvodu, že použila osobné údaje v rámci automatizovaného spracovania bez toho, aby predtým na švédskom Datainspektion (verejnoprávny orgán na ochranu údajov počítačového prenosu) podala písomné vyhlásenie, že údaje previedla do tretích krajín bez povolenia a že spracovávala citlivé osobné údaje.

V rámci konania o odvolaní podanom pani Lindqvistovou proti tomuto rozhodnutiu na Göta hovrätt (Odvolací súd, Švédsko), tento súd podal na Súdny dvor návrh na začatie prejudiciálneho konania, aby najmä zistil, či pani Lindqvist pristúpila k „úplne alebo čiastočne automatizovanému spracovaniu osobných údajov“ v zmysle smernice 95/46.

Súdny dvor konštatoval, že operácia, ktorou sa na internetovej stránke odkazuje na rôzne osoby a ktorou sa tieto osoby identifikujú buď prostredníctvom ich mena alebo iným spôsobom, napríklad prostredníctvom ich telefónneho čísla alebo informácií o ich pracovných podmienkach a záľubách, predstavuje „úplne alebo čiastočne automatizované spracovanie osobných údajov“ v zmysle tejto smernice (bod 27 a bod 1 výroku). Také spracovanie osobných údajov, ktoré sa uskutoční na účely výkonu dobrovoľníckych alebo náboženských činností, nepatrí pod nijakú z výnimiek z pôsobnosti smernice, keďže nespadá ani do kategórie činností, ktorých cieľom je verejná bezpečnosť, ani do kategórie výlučne osobných alebo domácych činností, ktoré nepatria do pôsobnosti smernice (body 38, 43 až 48 a bod 2 výroku).

[Rozsudok z 13. mája 2014 \(veľká komora\), Google Spain a Google \(C-131/12, EU:C:2014:317\)](#)

V roku 2010 španielsky štátny príslušník podal na Agencia Española de Protección de Datos (Španielska agentúra na ochranu údajov, ďalej len „AEPD“) sťažnosť proti La Vanguardia Ediciones SL, vydavateľovi denníka rozširovaného vo veľkom rozsahu v Španielsku, ako aj proti spoločnostiam Google Spain a Google. Táto osoba tvrdila, že pokiaľ ako používateľ internetu zadá svoje meno do vyhľadávača skupiny Google, zoznam výsledkov zobrazí odkazy na dve stránky denníka La Vanguardia z roku 1998, ktoré oznamovali najmä predaj nehnuteľností na dražbe, ktorý sa organizoval v nadväznosti na uplatnenie záložného práva s cieľom vymáhať jej dlhy. Svojou sťažnosťou táto osoba po prvé žiadala, aby sa vydavateľovi La Vanguardia nariadilo buď vymazať alebo zmeniť uvedené stránky, alebo aby tento vydavateľ využil niektoré nástroje poskytované vyhľadávačmi s cieľom chrániť tieto údaje. Po druhé uvedená osoba žiadala, aby sa spoločnostiam Google Spain alebo Google nariadilo vymazať alebo skryť tieto osobné údaje tak, aby sa už neobjavovali vo výsledkoch vyhľadávania a v odkazoch na La Vanguardia.

AEPD zamietla sťažnosť smerujúcu proti vydavateľovi La Vanguardia, keďže sa domnievala, že tento vydavateľ uverejnil dotknuté informácie v súlade s právnymi predpismi, avšak pokiaľ išlo o spoločnosti Google Spain a Google, sťažnosti vyhovel, pričom tieto dve spoločnosti požiadala, aby prijali nevyhnutné opatrenia na stiahnutie údajov zo svojich indexov a na znemožnenie

prístupu k nim v budúcnosti. Vzhľadom na to, že uvedené spoločnosti podali dve žaloby na Audiencia Nacional (Národný vyšší súd, Španielsko), v ktorých navrhovali zrušiť rozhodnutie AEPD, španielsky súd sa obrátil na Súdny dvor so sériou otázok.

Súdny dvor tak mal príležitosť spresniť pojem „spracovanie osobných údajov“ na internete z hľadiska smernice 95/46.

Súdny dvor tak rozhodol, že činnosť vyhľadávača spočívajúca vo vyhľadávaní informácií, ktoré na internete zverejnili alebo umiestnili tretie osoby, v ich automatickom indexovaní, dočasnom uschovaní a napokon v ich sprístupnení používateľom internetu v určitom preferenčnom poradí sa má kvalifikovať ako spracovanie osobných údajov v prípade, že tieto informácie obsahujú osobné údaje (bod 1 výroku). Súdny dvor okrem toho pripomenul, že operácie uvedené v smernici sa musia kvalifikovať ako takéto spracovanie tiež za predpokladu, že sa týkajú výlučne informácií, ktoré už boli takto uverejnené v médiách. Všeobecná výnimka z uplatnenia smernice by v takomto prípade smernicu zbavila z veľkej časti jej významu (body 29 a 30).

[Rozsudok z 10. júla 2018 \(veľká komora\), Jehovah todistajat \(C-25/17, EU:C:2018:551\)](#)²⁰

Fínska komisia pre ochranu údajov prijala rozhodnutie, ktorým zakázala náboženskej spoločnosti Jehovahovi svedkovia zber alebo spracovanie osobných údajov v súvislosti s podomovou evanjelizačnou činnosťou vykonávanou jej členmi, pokiaľ nebudú splnené podmienky stanovené fínskou právnou úpravou na spracovanie takýchto údajov. Členovia tejto spoločnosti si totiž robia pri svojej podomovej evanjelizačnej činnosti poznámky o stretnutiach s osobami, ktoré ani oni, ani uvedená spoločnosť nepoznajú. Tieto údaje sú zozbierané do záznamu, ktorý slúži na ich vyhľadanie pri prípadnej ďalšej návšteve bez toho, aby o tom boli dotknuté osoby informované a dali k tomu súhlas. V tejto súvislosti spoločnosť Jehovahovi svedkovia stanovila pre svojich členov usmernenia o tom, ako si robiť takéto záznamy, pričom tieto usmernenia boli uvedené prinajmenšom v jednom z jej časopisov týkajúcich sa evanjelizačnej činnosti.

Súdny dvor rozhodol, že zber osobných údajov členmi náboženskej spoločnosti v súvislosti s podomovou evanjelizačnou činnosťou a následné spracovanie týchto údajov nespádajú pod výnimky z pôsobnosti smernice 95/46, keďže nepredstavujú ani spracovanie osobných údajov v priebehu činností uvedených v článku 3 ods. 2 prvej zarážke tejto smernice, ani spracovanie osobných údajov fyzickými osobami v priebehu výlučne osobných alebo domácich činností v zmysle článku 3 ods. 2 druhej zarážky uvedenej smernice (bod 51 a bod 1 výroku).

[Rozsudok zo 14. februára 2019, Buivids \(C-345/17, EU:C:2019:122\)](#)

V tejto veci sa Súdny dvor zaoberal jednak výkladom pôsobnosti smernice 95/46 a jednak pojmom „spracovanie osobných údajov výlučne na žurnalistické účely“ uvedeným v článku 9 tejto smernice.

²⁰ Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2018, s. 87 a 88.

Tento rozsudok vychádza z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Najvyšší súd Lotyšska prejednávajúci spor medzi pánom Buividsom (ďalej len „žalobca“) a vnútroštátnym orgánom na ochranu osobných údajov vo veci žaloby na určenie nezákonnosti rozhodnutia tohto orgánu, podľa ktorého tento pán porušil vnútroštátnu právnu úpravu v oblasti ochrany osobných údajov tým, že zverejnil na internetovej stránke videozáznam, ktorý sám zhotovil zo svojej výpovede pred príslušníkmi polície v rámci priestupkového konania v priestoroch policajnej stanice štátnej polície. Po zamietnutí jeho žaloby dvoma nižšími súdmi tak žalobca podal kasačný opravný prostriedok na Najvyšší súd. Pred týmto súdom sa dovoľával svojho práva na slobodu prejavu, pričom tvrdil, že predmetný videozáznam zobrazuje príslušníkov štátnej polície, ktorí sú verejnými osobami, na mieste prístupnom verejnosti a že z tohto dôvodu sa na tieto osoby nevzťahujú ustanovenia zákona o ochrane osobných údajov.

V prvom rade, pokiaľ ide o pôsobnosť smernice 95/46, Súdny dvor jednak poznamenal, že zobrazenia príslušníkov polície zaznamenané na predmetnom videozázname predstavujú osobné údaje, a jednak že videozáznam týchto osôb uložený v pamäti kamery použitej žalobcom predstavuje spracovanie osobných údajov. Súdny dvor tak dodal, že zverejnenie videozáznamu, na ktorom sa nachádzajú osobné údaje, v rámci internetovej databázy videí, ktoré môžu užívatelia sledovať a zdieľať, predstavuje automatizované spracovanie týchto údajov, a to úplne alebo čiastočne. Okrem toho Súdny dvor zdôraznil, že na uvedený záznam a jeho zverejnenie sa nevzťahujú stanovené výnimky z pôsobnosti smernice 95/46, najmä pokiaľ ide o spracovanie osobných údajov uskutočňované v rámci činností, ktoré nepatria do pôsobnosti tejto smernice, a spracovanie patriace do rámca vykonávania výlučne osobných alebo domácich činností. Súdny dvor preto dospel k záveru, že videozáznam príslušníkov polície zhotovený počas výpovede na policajnej stanici a zverejnenie takto zhotoveného videozáznamu v internetovej databáze videí, v rámci ktorej môžu užívatelia nahrávať, sledovať a zdieľať tieto videozáznamy, patrí do pôsobnosti tejto smernice (body 31, 32, 35, 39, 42, 43 a bod 1 výroku).

V druhom rade, pokiaľ ide o rozsah pojmu „spracovanie osobných údajov výlučne na žurnalistické účely“, Súdny dvor najprv pripomenul, že na základe extenzívneho výkladu pojmu „žurnalistika“ sa výnimky a odchýlky stanovené v článku 9 smernice 95/46 vzťahujú na každú osobu vykonávajúcu žurnalistické činnosti. Súdny dvor tak rozhodol, že skutočnosť, že žalobca nie je novinár z povolania, nevylučuje, aby predmetný videozáznam a jeho prenos mohli byť posúdené ako „spracovanie osobných údajov výlučne na žurnalistické účely“. Súdny dvor navyše zdôraznil, že výnimky a odchýlky stanovené v článku 9 smernice 95/46 sa majú uplatniť, len pokiaľ sa ukážu ako nevyhnutné na dosiahnutie súladu dvoch základných práv, konkrétne práva na ochranu súkromia a práva na slobodu prejavu. V tejto súvislosti Súdny dvor spresnil, že nemožno vylúčiť, že zhotovenie a zverejnenie predmetného videozáznamu, ku ktorým došlo bez toho, aby boli príslušníci polície nachádzajúci sa na tomto videozázname informovaní o tomto zhotovení a jeho účeloch, predstavujú zásahy do základného práva na ochranu súkromia týchto osôb. Súdny dvor preto dospel k záveru, že zhotovenie predmetného videozáznamu a jeho zverejnenie v internetovej databáze videí môžu predstavovať spracovanie osobných údajov výlučne na žurnalistické účely, pokiaľ z uvedeného videozáznamu vyplýva, že jediným účelom uvedeného zhotovenia a zverejnenia bolo sprístupniť verejnosti informácie, názory alebo myšlienky, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu (body 51, 52, 55, 63, 67 a bod 2 výroku).

[Rozsudok z 22. júna 2021 \(veľká komora\), Latvijas Republikas Saeima \(Pokutové body\) \(C-439/19, EU:C:2021:504\)](#)

B, fyzickej osobe, boli uložené pokutové body za jeden alebo viacero dopravných priestupkov. Tieto pokutové body zapísalo Ceļu satiksmes drošības direkcija (Riaditeľstvo pre bezpečnosť cestnej premávky, Lotyšsko) (ďalej len „CSDD“) do štátneho registra motorových vozidiel a ich vodičov.

Podľa lotyšskej právnej úpravy o cestnej premávke²¹ sú informácie o pokutových bodoch uložených vodičom vozidiel zapísané do tohto registra prístupné verejnosti a CSDD ich oznámi každej osobe, ktorá o to požiada, bez toho, aby táto osoba musela preukázať osobitný záujem na získaní týchto informácií, a to aj hospodárskym subjektom na účely opakovaného použitia. Keďže B pochyboval o zákonnosti tejto právnej úpravy, podal ústavnú sťažnosť na Latvijas Republikas Satversmes tiesa (Ústavný súd, Lotyšsko), aby tento súd preskúmal súlad tejto právnej úpravy s právom na rešpektovanie súkromného života.

Ústavný súd dospel k záveru, že v rámci svojho posúdenia tohto ústavného práva musí zohľadniť GDPR. Požiadal teda Súdny dvor, aby objasnil pôsobnosť viacerých ustanovení GDPR s cieľom určiť zlučiteľnosť lotyšskej právnej úpravy o cestnej premávke s týmto nariadením.

Súdny dvor svojím rozsudkom, vyhláseným veľkou komorou, rozhodol, že spracúvanie osobných údajov týkajúcich sa pokutových bodov predstavuje „spracúvanie osobných údajov týkajúcich sa uznania viny za trestné činy a priestupky“,²² pre ktoré GDPR stanovuje zvýšenú ochranu z dôvodu osobitnej citlivosti predmetných údajov (body 10, 46, 74, 94 a bod 1 výroku).

V tejto súvislosti na úvod poznamenáva, že informácie týkajúce sa pokutových bodov sú osobnými údajmi a že ich oznámenie zo strany CSDD tretím osobám predstavuje spracovanie, ktoré patrí do vecnej pôsobnosti GDPR. Táto pôsobnosť je totiž veľmi široká a na toto zaobchádzanie sa nevzťahujú výnimky z uplatniteľnosti tohto nariadenia (body 60, 61 a 72).

Na jednej strane sa tak na toto spracúvanie nevzťahuje výnimka týkajúca sa neuplatňovania GDPR na spracúvanie vykonávané v rámci činnosti, ktorá nepatrí do pôsobnosti práva Únie²³. Túto výnimku treba považovať za ustanovenie, ktorého jediným cieľom je vylúčiť z pôsobnosti tohto nariadenia spracúvanie osobných údajov vykonávané štátnymi orgánmi v rámci činnosti, ktorej cieľom je zabezpečiť národnú bezpečnosť, alebo činnosti, ktorá môže byť zaradená do tej istej kategórie. Tieto činnosti zahŕňajú najmä činnosti, ktorých cieľom je chrániť základné funkcie štátu a základné záujmy spoločnosti. Činnosti týkajúce sa bezpečnosti cestnej premávky však takýto cieľ nesledujú, a teda nemôžu byť zaradené do kategórie činností, ktorých cieľom je ochrana národnej bezpečnosti (body 62 a 66 až 68).

Na druhej strane oznámenie osobných údajov týkajúcich sa pokutových bodov nie je ani spracúvaním, na ktoré sa vzťahuje výnimka stanovujúca neuplatnenie GDPR na spracovanie osobných údajov vykonané príslušnými orgánmi v trestných veciach²⁴. Súdny dvor totiž konštatuje, že v rámci výkonu uvedeného oznámenia nemožno CSDD považovať za takýto

²¹ Článok 14¹ ods. 2 Ceļu satiksmes likums (zákon o cestnej premávke) z 1. októbra 1997 (Latvijas Vēstnesis, 1997, č. 274/276).

²² Článok 10 GDPR.

²³ Článok 2 ods. 2 písm. a) GDPR.

²⁴ Článok 2 ods. 2 písm. d) GDPR.

„príslušný orgán“²⁵ (body 69 až 71).

S cieľom určiť, či prístup k takým osobným údajom týkajúcim sa dopravných priestupkov, akými sú pokutové body, predstavuje spracovanie osobných údajov týkajúcich sa „trestných činov“²⁶, na ktoré sa vzťahuje zvýšená ochrana, Súdny dvor konštatuje, pričom sa opiera najmä o genézu GDPR, že tento pojem odkazuje výlučne na trestne stíhateľné skutky. Skutočnosť, že v lotyšskom právnom systéme sú dopravné priestupky kvalifikované ako správne delikty, však nie je rozhodujúca na posúdenie, či tieto delikty spadajú pod pojem „trestne stíhateľný skutok“, keďže ide o autonómny pojem práva Únie, ktorý v celej únii vyžaduje autonómny a jednotný výklad. Súdny dvor teda po tom, čo pripomenul tri kritériá relevantné na posúdenie trestnej povahy porušenia, a to právnú kvalifikáciu porušenia vo vnútroštátnom práve, povahu porušenia a stupeň prístnosti uloženej sankcie, rozhodol, že na predmetné dopravné priestupky sa vzťahuje pojem „trestný čin“ v zmysle GDPR. Pokiaľ ide o prvé dve kritériá, Súdny dvor konštatuje, že aj keď porušenia nie sú vo vnútroštátnom práve kvalifikované ako „trestné činy“, takáto povaha môže vyplývať z povahy porušenia, a najmä z represívneho cieľa sledovaného sankciou, ktorá môže byť uložená v dôsledku porušenia. V danej veci uloženie pokutových bodov za dopravné priestupky, rovnako ako ďalšie sankcie, ktoré môže ich spáchanie mať za následok, sledujú okrem iného takýto represívny cieľ. Pokiaľ ide o tretie kritérium, Súdny dvor poznamenáva, že iba dopravné priestupky určitej závažnosti zahŕňajú pridelenie pokutových bodov, a teda že takéto priestupky môžu viesť k sankciám určitej prístnosti. Navyše uloženie takýchto bodov sa vo všeobecnosti pripája k uloženej sankcii a kumulácia týchto bodov spôsobuje právne následky, ktoré môžu viesť až k zákazu riadenia motorového vozidla (body 77, 80, 85, 87 až 90 a 93).

4. Pojem „registračný systém osobných údajov“

[*Rozsudok z 10. júla 2018 \(veľká komora\), Jehovan todistajat \(C-25/17, EU:C:2018:551\)*](#)

V tomto rozsudku (pozri tiež rubriku II.3., nazvanú „Pojem ‚spracovanie osobných údajov‘“) Súdny dvor spresnil pojem „registračný systém“ uvedený v článku 2 písm. c) smernice 95/46.

Súdny dvor tak po tom, čo pripomenul, že táto smernica sa uplatňuje na manuálne spracovanie osobných údajov len vtedy, ak spracúvané údaje tvoria súčasť registračného systému, alebo sú určené na to, aby tvorili súčasť registračného systému, rozhodol, že uvedený pojem zahŕňa súbor osobných údajov zozbieraných v rámci podomovej evanjelizačnej činnosti, ktorý obsahuje mená a adresy, ako aj ďalšie informácie týkajúce sa navštívených osôb, ak sú tieto údaje štruktúrované podľa určených kritérií, ktoré v praxi umožňujú ich jednoduché vyhľadanie na neskoršie použitie. Na to, aby takýto súbor spadal pod tento pojem, nie je potrebné, aby obsahoval špecifické záznamy, registre alebo iné vyhľadávacie systémy (bod 62 a bod 2 výroku).

²⁵ Článok 3 ods. 7 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/680 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov príslušnými orgánmi na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií a o voľnom pohybe takýchto údajov a o zrušení rámcového rozhodnutia Rady 2008/977/SVV (Ú. v. EÚ L 119, 2016, s. 89).

²⁶ Článok 10 GDPR.

5. Pojem „prevádzkovateľ spracovania osobných údajov“

[Rozsudok z 10. júla 2018 \(veľká komora\), Jehovan todistajat \(C-25/17, EU:C:2018:551\)](#)

V tejto veci (pozri tiež rubriky II.3. a II.4., nazvané „Pojem ‚spracovanie osobných údajov‘“ a „Pojem ‚registračný systém osobných údajov‘“) sa Súdny dvor vyslovil k zodpovednosti náboženskej spoločnosti za spracovanie osobných údajov uskutočnené v rámci podomovej evanjelizačnej činnosti, ktorú táto spoločnosť organizuje, koordinuje a podporuje.

Súdny dvor tak usúdil, že povinnosť každej osoby dodržiavať pravidlá práva Únie týkajúce sa ochrany osobných údajov nemožno považovať za zásah do organizačnej autonómie náboženských spoločností. V tejto súvislosti dospel k záveru, že článok 2 písm. d) smernice 95/46 v spojení s článkom 10 ods. 1 Charty sa má vykladať v tom zmysle, že umožňuje považovať náboženskú spoločnosť spoločne s jej členmi vykonávajúcimi evanjelizačnú činnosť za prevádzkovateľa spracovania osobných údajov uskutočneného týmito členmi v súvislosti s ich podomovou evanjelizačnou činnosťou, ktorú táto spoločnosť organizuje, koordinuje a podporuje, pričom nie je potrebné, aby uvedená spoločnosť mala prístup k údajom, alebo sa muselo preukázať, že dala svojim členom písomné usmernenia alebo pokyny v súvislosti s týmito spracovaním (body 74, 75 a bod 3 výroku).

[Rozsudok z 5. júna 2018 \(veľká komora\), Wirtschaftsakademie Schleswig-Holstein \(C-210/16, EU:C:2018:388\)²⁷](#)

Nemecký orgán na ochranu údajov ako dozorný orgán v zmysle článku 28 smernice 95/46 nariadil nemeckej spoločnosti špecializujúcej sa na vzdelávanie a poskytovanie služieb odbornej prípravy prostredníctvom fanúšikovskej stránky umiestnenej na sociálnej sieti Facebook, aby deaktivovala svoju fanúšikovskú stránku. Podľa uvedeného orgánu totiž ani daná spoločnosť, ani spoločnosť Facebook neinformovali návštevníkov fanúšikovskej stránky, že táto stránka zbiera ich osobné údaje pomocou súborov „cookies“ a že daná spoločnosť a Facebook tieto údaje následne spracovávajú.

V tomto kontexte Súdny dvor spresnil pojem „prevádzkovateľ“ spracovania osobných údajov. V tejto súvislosti dospel k záveru, že správca fanúšikovskej stránky umiestnenej na Facebooku, akým bola dotknutá spoločnosť vo veci samej, sa svojím nastavením parametrov (okrem iného podľa svojej cieľovej skupiny, ako aj cieľov riadenia alebo podpory svojich činností) podieľa na určení účelov a prostriedkov spracovania osobných údajov návštevníkov svojej fanúšikovskej stránky. Z tohto dôvodu musí byť podľa Súdneho dvora daný správca považovaný v Únii v zmysle článku 2 písm. d) smernice 95/46 za prevádzkovateľa spolu so spoločnosťou Facebook Ireland (dcérska spoločnosť americkej spoločnosti Facebook v Únii) (bod 39).

²⁷ Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2018, s. 86 a 87.

[Rozsudok z 29. júla 2019, Fashion ID \(C-40/17, EU:C:2019:629\)](#)

V tejto veci mal Súdny dvor príležitosť rozvinúť pojem „prevádzkovateľ spracovania“ z hľadiska umiestnenia „zásuvného modulu“ na webovú stránku.

V prejednávanej veci Fashion ID, nemecká spoločnosť zaoberajúca sa internetovým predajom módnych odevov, umiestnila na svoju internetovú stránku modul sociálnej siete spoločnosti Facebook „Páči sa mi to“. Zdá sa, že toto umiestnenie malo za následok, že keď si návštevník prezerá internetovú stránku spoločnosti Fashion ID, osobné údaje tohto návštevníka sa prenášajú spoločnosti Facebook Ireland. Je zrejmé, že k tomuto prenosu dochádza bez toho, aby si bol toho uvedený návštevník vedomý, a bez ohľadu na to, či je členom sociálnej siete Facebook alebo či klikol na tlačidlo „Páči sa mi to“ spoločnosti Facebook.

Verbraucherzentrale NRW, nemecké neziskové združenie na ochranu záujmov spotrebiteľov, spoločnosti Fashion ID vytýka, že spoločnosti Facebook Ireland preniesla osobné údaje týkajúce sa návštevníkov jej internetovej stránky jednak bez ich súhlasu a jednak v rozpore s informačnými povinnosťami stanovenými v ustanoveniach týkajúcich sa ochrany osobných údajov. Oberlandesgericht Düsseldorf (Vyšší krajský súd Düsseldorf, Nemecko), ktorý vo veci rozhodoval, požiadal Súdny dvor o výklad viacerých ustanovení smernice 95/46.

Súdny dvor najskôr konštatoval, že takého správcu internetovej stránky, akým je Fashion ID, možno považovať za prevádzkovateľa v zmysle článku 2 písm. d) smernice 95/46. Táto zodpovednosť prevádzkovateľa je však obmedzená na operáciu alebo všetky operácie spracovania osobných údajov, pri ktorých skutočne určuje účely a prostriedky, t. j. operácie zberu a prenosu predmetných údajov. Naopak, podľa Súdneho dvora sa na prvý pohľad javí ako vylúčené, že by Fashion ID určovala účely a prostriedky neskorších operácií spracovania osobných údajov, ktoré vykonáva Facebook Ireland po tom, čo sú jej postúpené, takže Fashion ID nemôže byť považovaná za prevádzkovateľa s ohľadom na tieto operácie v zmysle daného článku 2 písm. d) (body 76, 85 a bod 2 výroku).

Okrem toho Súdny dvor zdôraznil, že je nevyhnutné, aby správca internetovej stránky a taký dodávateľ modulu sociálnej siete, akým je Facebook Ireland, sledovali týmito operáciami spracovania legitímny záujem v zmysle článku 7 písm. f) smernice 95/46, aby boli tieto operácie vo vzťahu k nemu odôvodnené (bod 97 a bod 3 výroku).

Napokon Súdny dvor spresnil, že súhlas dotknutej osoby uvedený v článku 2 písm. h) a článku 7 písm. a) smernice 95/46 musí získať správca internetovej stránky len v súvislosti s operáciami spracovania osobných údajov, pri ktorých tento správca určuje účely a prostriedky. V takejto situácii informačná povinnosť stanovená v článku 10 tejto smernice spočíva aj na uvedenom správcovi, pričom informácia, ktorú musí tento správca poskytnúť dotknutej osobe, sa musí týkať len operácie alebo všetkých operácií spracovania osobných údajov, pri ktorých tento správca určuje účely a prostriedky (bod 106 a bod 4 výroku).

[Rozsudok z 9. júla 2020, Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535](#)

Po tom, čo občan predložil petičnému výboru Hesenského krajského snemu (Nemecko) petíciu, požiadal tento výbor o prístup k osobným údajom, ktoré sa ho týkali a ktoré tento výbor

zaznamenal v rámci vybavenia jeho petície. Na účely tejto žiadosti sa opieral o GDPR, ktoré stanovuje právo dotknutej osoby získať od prevádzkovateľa spracovania osobných údajov prístup k osobným údajom, ktoré sa jej týkajú.

Predseda Hesenského krajinského snemu rozhodol o odmietnutí tejto žiadosti s odôvodnením, že petičné konanie patrí medzi úlohy snemu a že uvedený snem nespadá do pôsobnosti GDPR.

Verwaltungsgericht Wiesbaden (Správny súd Wiesbaden, Nemecko), na ktorý sa občan obrátil, konštatoval, že nemecké právo nepriznáva v súvislosti s takou petíciou, o akú ide v tejto veci, žiadne právo na prístup k osobným údajom. Vzhľadom na to, že sa domnieval, že takéto právo na prístup by mohlo vyplývať z GDPR, Verwaltungsgericht Wiesbaden (Správny súd Wiesbaden) položil Súdnemu dvoru v tejto súvislosti otázku. Okrem toho, keďže mal pochybnosti o svojej vlastnej nezávislosti, a teda o svojom postavení súdneho orgánu, ktorý môže predkladať Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky, Verwaltungsgericht Wiesbaden (Správny súd Wiesbaden) položil Súdnemu dvoru otázku aj v tejto súvislosti.

Súdny dvor vo svojom rozsudku odpovedal, že v rozsahu, v akom petičný výbor snemu spolkovej krajiny členského štátu sám alebo spoločne s inými určí účely a prostriedky spracúvania osobných údajov, má sa tento výbor považovať za „prevádzkovateľa“ v zmysle GDPR²⁸. Spracúvanie osobných údajov vykonané takýmto výborom preto patrí do pôsobnosti tohto nariadenia, a to najmä ustanovenia, ktoré priznáva dotknutej osobe právo na prístup k osobným údajom, ktoré sa jej týkajú²⁹.

Súdny dvor najmä konštatoval, že činnosti petičného výboru Hesenského krajinského snemu nespadajú pod výnimku stanovenú GDPR. Uznal, že takéto činnosti majú verejný charakter a ide o činnosti tejto spolkovej krajiny, keďže tento výbor sa nepriamo podieľa na činnosti krajinského snemu, pričom však uviedol, že tieto činnosti majú tak politickú, ako aj administratívnu povahu. Okrem toho zo skutočností, ktoré mal Súdny dvor k dispozícii, nijako nevyplývalo, že by tieto činnosti v danej veci zodpovedali niektorej z výnimiek stanovených v GDPR (body 71 až 44 a výrok).

6. Podmienky zákonnosti spracovania osobných údajov

[*Rozsudok zo 16. decembra 2008 \(veľká komora\), Huber \(C-524/06, EU:C:2008:724\)*](#)³⁰

Spolkový úrad pre migráciu a utečencov (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Nemecko) bol zodpovedný za vedenie centrálného registra, ktorý zhromažďuje určité osobné údaje týkajúce sa cudzincov, ktorí majú na nemeckom území pobyt dlhší ako tri mesiace. Register sa používal na štatistické účely a pri výkone právomocí policajných, bezpečnostných aj súdnych orgánov v oblasti trestného stíhania a vyšetrovania v súvislosti s konaním, ktoré je trestné alebo ohrozuje verejnú bezpečnosť.

²⁸ Článok 4 bod 7 GDPR.

²⁹ Článok 15 GDPR.

³⁰ Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2008, s. 45.

Pán Huber, rakúsky štátny príslušník, sa v roku 1996 usadil v Nemecku, aby tam pracoval ako samostatný poisťovací agent. Vzhľadom na to, že pán Huber sa domnieval, že je diskriminovaný spôsobom, akým sa spracovávajú údaje, ktoré sa ho týkajú a ktoré sú uložené v dotknutom registri, pričom takáto databáza neexistuje pre nemeckých štátnych príslušníkov, požiadal o výmaz týchto údajov.

V tomto kontexte sa Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Vyšší správny súd spolkovej krajiny Severné Porýnie-Vestfálsko, Nemecko), ktorý rozhodoval spor, obrátil na Súdny dvor s otázkou, či je spracovanie osobných údajov, ktoré bolo vykonané v dotknutom registri, v súlade s právom Únie.

Súdny dvor najskôr pripomenul, že právo občana Únie na pobyt na území členského štátu, ktorého štátnu príslušnosť nemá, nie je nepodmienečné, ale môže podliehať obmedzeniam. Použitie takéhoto registra na účely podpory úradov poverených uplatňovaním právnej úpravy týkajúcej sa práva na pobyt je tak v zásade v súlade so zákazom diskriminácie na základe štátnej príslušnosti stanoveným v článku 12 ods. 1 ES (teraz článok 18 prvý odsek ZFEÚ). Takýto register nemôže obsahovať iné informácie ako tie, ktoré sú na tento účel nevyhnutné v zmysle smernice o ochrane osobných údajov (body 54, 58 a 59).

Pokiaľ ide o pojem „nevyhnutnosť“ spracovania v zmysle článku 7 písm. e) smernice 95/46, Súdny dvor najskôr pripomenul, že ide o autonómny pojem práva Únie, ktorý sa má vykladať tak, aby plne zodpovedal cieľu smernice 95/46, ako je definovaný v jej článku 1 ods. 1. Následne konštatoval, že systém spracovania osobných údajov je v súlade s právom Únie, ak obsahuje výlučne údaje nevyhnutné na uplatnenie tejto právnej úpravy uvedenými orgánmi a ak jeho centralizovaný charakter umožňuje účinnejšie uplatnenie tejto právnej úpravy, pokiaľ ide o právo občanov Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi tohto členského štátu, na pobyt.

Za nevyhnutné v zmysle článku 7 písm. e) smernice 95/46 nemožno v nijakom prípade považovať uchovávanie a spracúvanie nominálnych osobných údajov v rámci takéhoto registra na štatistické účely (body 52, 66 a 68).

Navyše, pokiaľ ide o otázku používania údajov nachádzajúcich sa v registri na účely boja proti trestnej činnosti, Súdny dvor najmä uviedol, že tento cieľ sa týka stíhania spáchaných trestných činov a priestupkov bez ohľadu na štátnu príslušnosť ich páchatelov. Pre členský štát teda v súvislosti s bojom proti trestnej činnosti nemôže byť situácia štátnych príslušníkov iná ako situácia občanov Únie, ktorí nie sú jeho štátnymi príslušníkmi a majú pobyt na jeho území. Preto rozdiel v zaobchádzaní medzi týmito štátnymi príslušníkmi a občanmi Únie vyplývajúci zo systematického spracovávaní osobných údajov týkajúcich sa len občanov Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi dotknutého členského štátu, s cieľom boja proti trestnej činnosti predstavuje diskrimináciu zakázanú článkom 12 ods. 1 ES (body 78 až 80).

[Rozsudok z 24. novembra 2011, ASNEF a FECEMD \(C-468/10 a C-469/10, EU:C:2011:777\)](#)

Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF) na jednej strane a Federación de Comercio Electrónico y Marketing Directo (FECMD) na druhej strane podali na Tribunal Supremo (Španielsko) žalobu vo veci správneho súdnictva smerujúcu proti viacerým

článkom kráľovského dekrétu č. 1720/2007, ktorým bol vykonaný organický zákon č. 15/1999, ktorým bola prebratá smernica 95/46.

ASNEF a FECEMD sa predovšetkým domnievali, že španielske právo na to, aby umožnilo spracovanie osobných údajov bez súhlasu dotknutej osoby, pridalo podmienku, ktorá sa v smernici 95/46 nenachádza, pričom vyžadovalo, aby sa uvedené údaje nachádzali vo „verejne prístupných zdrojoch“, aké sú uvedené v článku 3 písm. j) organického zákona č. 15/1999. V tejto súvislosti tvrdili, že tento zákon a kráľovský dekrét č. 1720/2007 zužovali pôsobnosť článku 7 písm. f) smernice 95/46, ktorý spracovanie osobných údajov v prípade absencie súhlasu dotknutej osoby podriaďuje podmienke, ktorá sa týka výlučne legitímneho záujmu sledovaného kontrolórom, alebo treťou stranou alebo stranami, ktorým sú údaje odhalené.

Súdny dvor v tejto súvislosti najskôr uviedol, že článok 7 smernice 95/46 stanovuje taxatívny zoznam prípadov, v ktorých možno spracovanie osobných údajov považovať za prípustné v prípade absencie súhlasu dotknutej osoby. Podľa článku 5 uvedenej smernice členské štáty preto nemôžu zaviesť iné zásady týkajúce sa zákonnosti spracovania osobných údajov, než sú uvedené v článku 7, ani meniť dodatočnými požiadavkami rozsah šiestich zásad stanovených v predmetnom článku 7. Článok 5 totiž členským štátom umožňuje iba to, aby v rámci obmedzení podľa kapitoly II uvedenej smernice, a teda jej článku 7, spresnili podmienky zákonnosti spracovania osobných údajov (body 30, 32 a 33).

Na účely potrebného zváženia proti sebe stojacich práv a záujmov podľa článku 7 písm. f) uvedenej smernice môžu členské štáty predovšetkým stanoviť usmerňujúce zásady. Môžu tiež zohľadniť skutočnosť, že závažnosť porušenia základných práv osoby dotknutej týmto spracovaním sa môže odlišovať v závislosti od toho, či predmetné údaje už figurujú alebo ešte nefigurujú vo verejne prístupných zdrojoch (body 44 a 46).

Súdny dvor však usúdil, že o spresnenie v zmysle článku 5 smernice 95/46 už nejde, ak vnútroštátna právna úprava vylučuje pre určité kategórie osobných údajov možnosť spracovania tým, že pre tieto kategórie stanovuje konečný výsledok vyplývajúci zo zváženia protichodných práv a záujmov bez toho, aby pripustila odlišný výsledok vychádzajúci z osobitných okolností konkrétneho prípadu. V dôsledku toho Súdny dvor dospel k záveru, že článok 7 písm. f) smernice 95/46 bráni tomu, aby členský štát kategoricky a všeobecne vylúčil možnosť spracovania určitých kategórií osobných údajov bez toho, aby pripustil zváženie protichodných práv a záujmov, o ktoré ide v konkrétnom prípade (body 47 a 48).

[Rozsudok z 19. októbra 2016, Breyer \(C-582/14, EU:C:2016:779\)](#)

V tomto rozsudku (pozri tiež rubriku II.2., nazvanú „Pojem ‚osobné údaje‘“) sa Súdny dvor tiež vyjadril k tomu, či článok 7 písm. f) smernice 95/46 bráni vnútroštátnemu právnomu predpisu, podľa ktorého poskytovateľ online mediálnych služieb môže zhromažďovať a používať osobné údaje používateľa bez jeho súhlasu len v rozsahu nevyhnutnom na umožnenie využitia online média príslušným používateľom a na jeho zúčtovanie a podľa ktorého účel zabezpečenia celkovej funkčnosti online média nemôže odôvodniť použitie údajov po skončení príslušnej operácie prehliadania.

Súdny dvor rozhodol, že článok 7 písm. f) smernice 95/46 bráni dotknutej právne úprave. Podľa tohto ustanovenia je totiž spracovanie osobných údajov v zmysle tohto ustanovenia zákonné, ak je spracovanie nevyhnutné na účely legitímnych záujmov, ktoré plní kontrolór, alebo tretia strana alebo strany, ktorým sú údaje odhalené, s výnimkou prípadu, keď sú takéto záujmy prevýšené záujmami týkajúcimi sa základných práv a slobôd osoby pracujúcej s údajmi. V tomto prípade však nemecká právna úprava kategoricky a všeobecne vylúčila možnosť spracovania určitých kategórií osobných údajov bez toho, aby pripustila zváženie protichodných práv a záujmov, o ktoré ide v konkrétnom prípade. Táto právna úprava tak protiprávne obmedzuje pôsobnosť tejto zásady stanovenej v článku 7 písm. f) smernice 95/46 tým, že vylučuje, aby účel zabezpečenia celkovej funkčnosti stránok online mediálnych služieb mohol byť predmetom zváženia so záujmami týkajúcimi sa základných práv a slobôd používateľov (body 62 až 64 a bod 2 výroku).

[Rozsudok zo 4. mája 2017, Rīgas satiksme \(C-13/16, EU:C:2017:336\)](#)

Táto vec je súčasťou rámca sporu medzi lotyšskou národnou políciou a spoločnosťou Rīgas satiksme, ktorá je mestskou trolejbusovou spoločnosťou mesta Riga, týkajúceho sa žiadosti o oznámenie identifikačných údajov vinníka dopravnej nehody. V tomto prípade pri dopravnej nehode taxikár zastavil svoje vozidlo na okraji cesty. Keď okolo taxíka prechádzal trolejbus patriaci spoločnosti Rīgas satiksme, cestujúci nachádzajúci sa na zadnom sedadle uvedeného taxíka otvoril dvere, do ktorých trolejbus narazil a poškodil sa. Na účely podania občianskoprávnej žaloby požiadala Rīgas satiksme národnú políciu o oznámenie identifikačných údajov vinníka dopravnej nehody. Polícia odmietla oznámiť identifikačné číslo a adresu cestujúceho, ako aj vysvetlenia poskytnuté účastníkmi nehody z dôvodu, že listiny založené v spise týkajúcom sa konania o správnom delikte možno poskytnúť len účastníkovi tohto konania, pričom pokiaľ ide o identifikačné číslo a adresu, zákon o ochrane osobných údajov fyzických osôb zakazuje poskytovať takéto informácie týkajúce sa súkromných osôb.

Za týchto podmienok Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (Správny senát Najvyššieho súdu, Lotyšsko) rozhodol položiť Súdnemu dvoru otázku, či článok 7 písm. f) smernice 95/46 ukladá povinnosť oznámiť osobné údaje tretej osobe s cieľom umožniť jej podať na občianskoprávny súd žalobu o náhradu škody spôsobenej osobou, ktorej sa týka táto ochrana údajov, a či skutočnosť, že táto osoba je maloletá, môže mať vplyv na výklad tohto ustanovenia.

Súdny dvor rozhodol, že článok 7 písm. f) smernice 95/46 sa má vykladať v tom zmysle, že neukladá povinnosť oznámiť osobné údaje tretej osobe s cieľom umožniť jej podať na občianskoprávny súd žalobu o náhradu škody spôsobenej osobou, ktorej sa týka táto ochrana údajov. Uvedené ustanovenie však nebráni takému oznámeniu za predpokladu, že toto oznámenie sa vykoná na základe vnútroštátneho práva s tým, že sa dodržia podmienky stanovené týmto ustanovením (body 27, 34 a výrok).

V tomto kontexte Súdny dvor uviedol, že s výhradou overení, ktoré v tejto súvislosti má vykonať vnútroštátny súd, za takých okolností, o aké išlo vo veci samej, sa nezdá byť odôvodnené odmietnuť poškodenej strane oznámenie osobných údajov potrebných na podanie žaloby o náhradu škody proti osobe, ktorá spôsobila škodu, alebo prípadne osobám, ktoré vykonávajú rodičovskú právomoc, z dôvodu, že táto osoba, ktorá škodu spôsobila, bola maloletá (bod 33).

[Rozsudok z 27. septembra 2017, Puškár \(C-73/16, EU:C:2017:725\)](#)

V spore vo veci samej pán Puškár podal na Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh, ktorým sa domáhal, aby bola Finančnému riaditeľstvu, všetkým podriadeným daňovým úradom a Kriminálnemu úradu finančnej správy uložená povinnosť nezapísať jeho meno do zoznamu osôb považovaných finančným riaditeľstvom za tzv. „biele kone“, ktorý bol vytvorený týmto úradom v rámci správy daní a ktorého aktualizáciu zabezpečuje toto finančné riaditeľstvo, ako aj Kriminálny úrad finančnej správy (ďalej len „sporný zoznam“). Okrem toho žiadal o odstránenie svojho záznamu z týchto zoznamov a z informačného systému finančnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa za týchto podmienok obrátil na Súdny dvor najmä s otázkou, či právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydli a komunikácie, ktoré je zakotvené v článku 7, a právo na ochranu osobných údajov, ktoré je zakotvené v článku 8 Charty, možno vykladať v tom zmysle, že členskému štátu neumožňujú vytvárať bez súhlasu dotknutej osoby zoznamy osobných údajov na účely správy daní, t. j. že získanie osobných údajov do dispozičnej sféry orgánu verejnej moci na účely potláčania daňových podvodov je nebezpečné samo osebe.

Súdny dvor usúdil, že článok 7 písm. e) smernice 95/46 nebráni spracovaniu osobných údajov orgánmi členského štátu na účely správy daní a potláčania daňových podvodov, akým je spracovanie, ku ktorému dochádza vytvorením zoznamu dotknutého vo veci samej, bez súhlasu dotknutých osôb jednak pod podmienkou, že tieto orgány boli vnútroštátnou právnou úpravou poverené úlohami vo verejnom záujme v zmysle tohto ustanovenia, vytvorenie tohto zoznamu a zápis mien dotknutých osôb do uvedeného zoznamu sú skutočne spôsobilé a nevyhnutné na účely uskutočnenia sledovaných cieľov a existujú dostatočné dôvody domnievať sa, že dotknuté osoby sa nachádzajú v uvedenom zozname oprávnene, a jednak že všetky podmienky zákonnosti tohto spracovania osobných údajov uložené smernicou 95/46 sú splnené (bod 117 a bod 3 výroku).

Súdny dvor v tejto súvislosti uviedol, že úlohou vnútroštátneho súdu je overiť, či je vytvorenie sporného zoznamu nevyhnutné na výkon predmetných úloh vo verejnom záujme vo veci samej, najmä s prihliadnutím na presný účel vytvorenia sporného zoznamu, právne účinky, ktorým podliehajú osoby nachádzajúce sa v tomto zozname, a verejnú či neverejnú povahu tohto zoznamu. Navyše vzhľadom na zásadu proporcionality je úlohou vnútroštátneho súdu overiť, či vytvorenie sporného zoznamu a zápis mien dotknutých osôb do tohto zoznamu sú spôsobilé uskutočniť nimi sledované ciele a či neexistujú iné menej obmedzujúce prostriedky na dosiahnutie týchto cieľov (body 111, 112 a 113).

Okrem toho Súdny dvor konštatoval, že skutočnosť, že určitá osoba je zapísaná v spornom zozname, môže zasiahnuť niektoré z jej práv. Zápis do tohto zoznamu by totiž mohol poškodiť jej povest a dotknúť sa jej vzťahov s daňovými orgánmi. Tento zápis by rovnako mohol zasiahnuť do prezumpcie nevinoty tejto osoby, zakotvenej v článku 48 ods. 1 Charty, ako aj do slobody podnikania právnických osôb priradených k fyzickým osobám zapísaným v spornom zozname, stanovenej v článku 16 Charty. V dôsledku toho môže byť takýto zásah primeraný len vtedy, ak existujú dostatočné dôvody na podozrenie, že dotknutá osoba fiktívne vykonáva riadiace funkcie v právnických osobách, s ktorými bola spojená, a tým narúša správu daní a potláčanie daňových podvodov (bod 114).

Okrem toho Súdny dvor usúdil, že ak existoval dôvod obmedziť podľa článku 13 smernice 95/46 niektoré z práv upravených v článkoch 6 a 10 až 12 tejto smernice, ako je právo na informácie dotknutej osoby, takéto obmedzenie malo byť nevyhnutné na ochranu záujmu spomenutého v odseku 1 tohto článku 13, akým je najmä dôležitý hospodársky a finančný záujem v daňovej oblasti, a malo mať základ v legislatívnych opatreniach (bod 116).

[Rozsudok z 11. novembra 2020, Orange România \(C-61/19, EU:C:2020:901\)](#)

Spoločnosť Orange România SA poskytuje mobilné telekomunikačné služby na rumunskom trhu. Dňa 28. marca 2018 Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP) (Národný orgán dohľadu nad spracúvaním osobných údajov, Rumunsko) uložil tejto spoločnosti pokutu za získavanie a uchovávanie kópií dokladov totožnosti jej zákazníkov bez ich platného súhlasu.

Podľa ANSPDCP v období od 1. do 26. marca 2018 Orange România uzavrela písomné zmluvy o poskytovaní mobilných telekomunikačných služieb, ktoré obsahovali zmluvnú podmienku, podľa ktorej boli zákazníci informovaní a súhlasili so získavaním a uchovávaním kópie ich dokladu totožnosti na účely identifikácie. Políčko týkajúce sa tejto zmluvnej podmienky bolo označené prevádzkovateľom pred podpísaním tejto zmluvy.

V tomto kontexte Tribunalul București (Krajský súd Bukurešť, Rumunsko) požiadal Súdny dvor o spresnenie podmienok, za ktorých možno súhlas zákazníkov so spracovaním osobných údajov považovať za platný.

Súdny dvor najskôr pripomenul, že právo Únie³¹ stanovuje taxatívny zoznam prípadov, v ktorých možno považovať spracúvanie osobných údajov za zákonné. Najmä súhlas dotknutej osoby musí byť slobodne daný, konkrétny, informovaný a jednoznačný³². V tejto súvislosti nemôže byť súhlas platne udelený v prípade mlčania, vopred označeného políčka alebo nečinnosti (body 34, 36, 37 a 39).

Navyše, ak dotknutá osoba dá súhlas v rámci písomného vyhlásenia, ktoré sa týka aj iných skutočností, toto vyhlásenie musí byť predložené v zrozumiteľnej a ľahko dostupnej forme a musí byť formulované jasne a jednoducho. Aby sa dotknutej osobe zabezpečila skutočná slobodná voľba, zmluvné ustanovenia ju nesmú viesť do omylu s ohľadom na možnosť uzavrieť zmluvu, aj keď odmietne súhlasiť so spracúvaním jej údajov (body 34, 36, 37, 39 a 41).

Súdny dvor spresňuje, že keďže Orange România je prevádzkovateľom spracovania osobných údajov, musí vedieť preukázať zákonnosť spracúvania týchto údajov, a teda v tomto prípade existenciu platného súhlasu svojich zákazníkov. V tejto súvislosti, keďže sa zdá, že dotknutí zákazníci sami neoznačili políčko týkajúce sa získavania a uchovávania kópií ich dokladu totožnosti, samotná skutočnosť, že toto políčko bolo označené, nemôže preukázať pozitívny prejav súhlasu. Vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby vykonal na tento účel potrebné overenia (body 42 a 46).

³¹ Článok 7 smernice 95/46 a článok 6 GDPR.

³² Článok 2 písm. h) smernice 95/46 a článok 4 bod 11 GDPR.

Podľa Súdneho dvora vnútroštátnemu súdu tiež prináleží posúdiť, či zmluvné ustanovenia, o ktoré ide vo veci samej, mohli alebo nemohli uviesť dotknutých zákazníkov do omylu, pokiaľ ide o možnosť uzavrieť zmluvu bez ohľadu na to, že odmietli dať súhlas so spracúvaním svojich údajov, pričom v tejto súvislosti chýbali presnejšie informácie. Navyše v prípade odmietnutia zákazníka súhlasiť so spracovaním svojich osobných údajov Súdny dvor uviedol, že Orange România vyžadovala, aby tento zákazník písomne vyhlásil, že nesúhlasí so získavaním ani s uchovávaním kópie svojho dokladu totožnosti. Podľa Súdneho dvora takáto dodatočná požiadavka môže nenáležite ovplyvniť slobodu voľby namietat proti tomuto získavaniu a uchovávaniu. V každom prípade, keďže uvedená spoločnosť má povinnosť preukázať, že jej zákazníci svojím aktívnym správaním vyjadrili svoj súhlas so spracúvaním svojich osobných údajov, táto spoločnosť nemôže od nich vyžadovať, aby svoj nesúhlas vyjadrili aktívnym odmietnutím (body 49 až 51).

Súdny dvor teda dospel k záveru, že zmluvou o poskytovaní telekomunikačných služieb obsahujúcou zmluvnú podmienku, podľa ktorej bola dotknutá osoba informovaná a súhlasila so získavaním, ako aj uchovávaním kópie jej dokladu totožnosti na účely identifikácie, nemožno preukázať, že táto osoba platne poskytla svoj súhlas s týmto získavaním a následným uchovávaním, ak zaškrŕavacie políčko odkazujúce na túto zmluvnú podmienku bolo označené prevádzkovateľom pred podpísaním tejto zmluvy, alebo ak zmluvné ustanovenia tejto zmluvy môžu uviesť dotknutú osobu do omylu s ohľadom na možnosť uzavrieť dotknutú zmluvu, aj keď odmietne súhlasiť so spracúvaním jej údajov, alebo ak slobodná voľba namietat proti tomuto získavaniu a uchovávaniu bola nenáležite ovplyvnená týmto prevádzkovateľom tým, že vyžadoval, aby dotknutá osoba na účely odmietnutia udelenia súhlasu s týmto spracovaním vyplnila dodatočný formulár, v ktorom sa zaznamenalo toto odmietnutie (bod 52 a výrok).

Rozsudok z 12. mája 2021 (veľká komora), Bundesrepublik Deutschland (Červený obežník Interpolu) (C-505/19, EU:C:2021:376)

Medzinárodná organizácia kriminálnej polície (ďalej len „Interpol“) vydala v roku 2012 na žiadosť Spojených štátov amerických a na základe zatykača vydaného orgánmi tejto krajiny červený obežník týkajúci sa WS, nemeckého štátneho príslušníka, na účely jeho prípadného vydania. Keď sa v členskom štáte Interpolu zistí miesto pobytu osoby, ktorej sa týka takýto obežník, tento štát je v zásade povinný uskutočniť jej dočasné zadržanie, prípadne monitorovať alebo obmedziť jej pohyb.

Ešte pred vydaním tohto červeného obežníka však bolo proti WS v Nemecku začaté trestné stíhanie, ktoré sa podľa vnútroštátneho súdu týkalo rovnakých skutkov ako tento obežník. Toto konanie bolo právoplatne zastavené v roku 2010 v súlade s osobitným postupom podľa nemeckého práva po tom, čo WS zaplatil určitú peňažnú sumu. Následne Bundeskriminalamt (Spolkový úrad kriminálnej polície, Nemecko) informoval Interpol, že podľa jeho názoru je z dôvodu tohto skoršieho konania v danom prípade uplatniteľná zásada *ne bis in idem*. Táto zásada zakotvená tak v článku 54 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda³³, ako aj

³³ Dohovor, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 19; Mim. vyd. 19/002, s. 9) (ďalej len „DVSD“).

v článku 50 Charty osobitne zakazuje, aby bola osoba, ktorá už bola právoplatne odsúdená alebo oslobodená spod obžaloby, znovu stíhaná za rovnaký trestný čin.

WS podal v roku 2017 na Verwaltungsgericht Wiesbaden (Správny súd Wiesbaden, Nemecko) žalobu proti Spolkovej republike Nemecko, ktorou sa domáhal toho, aby bola Nemecku uložená povinnosť prijať opatrenia potrebné na odstránenie tohto červeného obežníka. V tejto súvislosti sa WS odvolával okrem porušenia zásady *ne bis in idem* aj na porušenie svojho práva na voľný pohyb zaručeného článkom 21 ZFEÚ, keďže nemohol vstúpiť do zmluvného štátu Schengenskej dohody alebo do členského štátu bez toho, aby mu hrozilo zatknutie. Domnieval sa tiež, že z dôvodu týchto porušení je spracúvanie jeho osobných údajov uvedených v červenom obežníku v rozpore so smernicou 2016/680 o ochrane osobných údajov v trestných veciach³⁴.

V tejto súvislosti sa Verwaltungsgericht Wiesbaden rozhodol položiť Súdnemu dvoru otázku týkajúcu sa uplatňovania zásady *ne bis in idem* a konkrétnejšie možnosti uskutočnenia dočasného zadržania osoby, ktorej sa týka červený obežník, v situácii, o akú ide v tomto prípade. Okrem toho, ak je táto zásada uplatniteľná, tento súd sa pýtal, aké to má dôsledky pre spracúvanie osobných údajov uvedených v takomto obežníku zo strany členských štátov.

Vo svojom rozsudku veľkej komory Súdny dvor najmä rozhodol, že ustanovenia smernice 2016/680 v spojení s článkom 54 DVSD a článkom 50 Charty sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia spracúvaniu osobných údajov uvedených v červenom obežníku vydanom Interpolom, pokiaľ nebolo prostredníctvom takéhoto súdneho rozhodnutia preukázané, že na skutky, na ktorých je založený tento obežník, sa uplatňuje zásada *ne bis in idem*, ak takéto spracúvanie spĺňa podmienky stanovené touto smernicou (bod 121 a bod 2 výroku).

Pokiaľ ide o otázku týkajúcu sa osobných údajov uvedených v červenom obežníku Interpolu, Súdny dvor uviedol, že akákoľvek operácia s týmito údajmi, ako je ich zaznamenanie v registroch hľadaných osôb členského štátu, predstavuje „spracúvanie“, na ktoré sa vzťahuje smernica 2016/680.³⁵ Dospel tiež jednak k záveru, že toto spracúvanie sleduje legitímny účel, a jednak, že ho nemožno považovať za nezákonné len z toho dôvodu, že na skutky, na ktorých je založený červený obežník, by sa mohla uplatniť zásada *ne bis in idem*.³⁶ Takéto spracúvanie orgánmi členských štátov sa môže navyše ukázať ako nevyhnutné práve na účely overenia, či sa uvedená zásada uplatní (body 111, 114, 116, 117 a 119).

Za týchto podmienok Súdny dvor rozhodol, že smernica 2016/680 v spojení s článkom 54 DVSD a článkom 50 Charty nebráni spracúvaniu osobných údajov uvedených v červenom obežníku, pokiaľ nebolo právoplatným súdnym rozhodnutím preukázané, že v danom prípade sa uplatní zásada *ne bis in idem*. Takéto spracúvanie však musí spĺňať podmienky stanovené touto smernicou. V tomto zmysle musí byť osobitne potrebné na splnenie úlohy realizovanej

³⁴ Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/680 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov príslušnými orgánmi na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií a o voľnom pohybe takýchto údajov a o zrušení rámcového rozhodnutia Rady 2008/977/SVV (Ú. v. EÚ L 119, 2016, s. 89).

³⁵ Pozri článok 2 ods. 1 a článok 3 bod 2 smernice 2016/680.

³⁶ Pozri článok 4 ods. 1 písm. b) a článok 8 ods. 1 smernice 2016/680.

príslušným vnútroštátnym orgánom na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií³⁷ (bod 121 a bod 2 výroku).

Na druhej strane, ak sa uplatní zásada *ne bis in idem*, zapísanie osobných údajov uvedených v červenom obežníku Interpolu do registrov hľadaných osôb členských štátov už nie je potrebné, keďže dotknutá osoba už nemôže byť za skutky, ktorých sa týka uvedený obežník, trestne stíhaná, a preto za ne nemôže byť ani zatknutá. Z toho vyplýva, že dotknutá osoba musí mať možnosť požiadať o vymazanie týchto údajov. Ak je však tento zápis zachovaný, musí byť sprevádzaný informáciou o tom, že dotknutá osoba už nemôže byť v členskom štáte alebo v zmluvnom štáte stíhaná za rovnaké skutky z dôvodu zásady *ne bis in idem* (bod 120).

[Rozsudok z 22. júna 2021 \(veľká komora\), Latvijas Republikas Saeima \(Pokutové body\) \(C-439/19, EU:C:2021:504\)](#)

V tomto rozsudku (pozri tiež rubriku II.3., nazvanú „Pojem ‚spracovanie osobných údajov‘“) Súdny dvor rozhodol, že GDPR bráni právnej úprave, ktorá ukladá Ceļu satiksmes drošības direkcija (Riaditeľstvo pre bezpečnosť cestnej premávky, Lotyšsko) (ďalej len „CSDD“) povinnosť sprístupniť verejnosti údaje týkajúce sa pokutových bodov uložených vodičom vozidiel za dopravné priestupky bez toho, aby osoba, ktorá žiada o prístup, musela preukázať osobitný záujem na ich získaní. Konštatuje, že najmä vzhľadom na cieľ zvýšenia bezpečnosti cestnej premávky, na ktorý sa odvoláva lotyšská vláda, nie je preukázaná nevyhnutnosť oznámenia osobných údajov týkajúcich sa pokutových bodov uložených za dopravné priestupky. Okrem toho podľa Súdneho dvora takúto právnu úpravu neodôvodňuje ani právo verejnosti na prístup k úradným dokumentom, ani právo na slobodu informácií (body 113, 120 až 122 a bod 2 výroku).

V tomto kontexte Súdny dvor zdôrazňuje, že zvýšenie bezpečnosti cestnej premávky, ktoré sleduje lotyšská právna úprava, predstavuje cieľ všeobecného záujmu uznaný Úniou, a preto členské štáty môžu kvalifikovať bezpečnosť cestnej premávky ako „úlohu vo verejnom záujme“³⁸. Potreba lotyšského režimu oznamovania osobných údajov týkajúcich sa pokutových bodov na zabezpečenie sledovaného cieľa však nie je preukázaná. Na jednej strane totiž lotyšský zákonodarca disponuje mnohými spôsobmi ako možno konať, ktoré by mu umožnili dosiahnuť tento cieľ inými prostriedkami, ktoré menej zasahujú do základných práv dotknutých osôb. Na druhej strane treba prihliadať na citlivosť údajov týkajúcich sa pokutových bodov a na skutočnosť, že ich oznámenie verejnosti môže predstavovať závažný zásah do práv na rešpektovanie súkromného života a na ochranu osobných údajov, keďže môže vyvolať nesúhlas spoločnosti a spôsobiť stigmatizáciu dotknutej osoby (body 109 až 113).

Okrem toho sa Súdny dvor domnieva, že vzhľadom na citlivosť týchto údajov a závažnosť tohto zásahu do týchto dvoch základných práv majú tieto práva prednosť tak pred záujmom verejnosti na prístupe k úradným dokumentom, ako je štátny register vozidiel a ich vodičov, ako aj pred právom na slobodu informácií (body 120 a 121).

³⁷ Pozri článok 1 ods. 1 a článok 8 ods. 1 smernice 2016/680.

³⁸ Podľa článku 6 ods. 1 písm. e) GDPR je spracúvanie osobných údajov zákonné, ak je „nevyhnutné na splnenie úlohy realizovanej vo verejnom záujme...“.

Navyše Súdny dvor z rovnakých dôvodov rozhodol, že GDPR tiež bráni lotyšskej právnej úprave v rozsahu, v akom povoľuje CSDD oznámiť údaje týkajúce sa pokutových bodov uložených vodičom vozidiel za dopravné priestupky hospodárskym subjektom, aby ich tieto subjekty mohli opakovane používať a oznámiť ich verejnosti (bod 126 a bod 3 výroku).

Napokon Súdny dvor spresnil, že zásada prednosti práva Únie bráni tomu, aby vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o ústavnej sťažnosti proti lotyšskej právnej úprave, ktorú Súdny dvor označil za nezlučiteľnú s právom Únie, rozhodol zachovať právne účinky tejto právnej úpravy až do dňa vyhlásenia svojho konečného rozsudku (bod 137 a bod 4 výroku).

III. Spracovanie osobných údajov v zmysle smernice 2002/58

[Rozsudok z 2. októbra 2018 \(veľká komora\), Ministerio Fiscal \(C-207/16, EU:C:2018:788\)](#)³⁹

V tejto veci išlo o žiadosť podanú v súvislosti s vyšetrovaním lúpeže peňaženky a mobilného telefónu, ktorú zamietol španielsky vyšetrovací sudca. Konkrétnejšie kriminálna polícia požiadala uvedený súd, aby jej poskytol prístup k identifikačným údajom užívateľov telefónnych čísel aktivovaných z odcudzeného telefónu počas obdobia dvanástich dní odo dňa odcudzenia. Zamietnutie bolo založené na odôvodnení, podľa ktorého zo skutkových okolností trestného stíhania vyplývalo, že nešlo o „závažný“ trestný čin, t. j. podľa španielskeho práva taký, za ktorý bolo možné uložiť trest odňatia slobody na viac ako päť rokov, pričom prístup k identifikačným údajom bol totiž možný len v prípade takéhoto druhu trestného činu.

Súdny dvor po tom, čo pripomenul, že prístup orgánov verejnej moci k osobným údajom uchovávaným poskytovateľmi elektronických komunikačných služieb v rámci trestného vyšetrovania patrí do pôsobnosti smernice 2002/58, rozhodol, že prístup k takým údajom smerujúcim k identifikácii držiteľov SIM kariet aktivovaných s odcudzeným mobilným telefónom, akými sú priezviská, krstné mená a prípadne adresy týchto držiteľov, predstavuje zásah do základných práv na rešpektovanie súkromného života a ochrany dotknutých údajov, a to aj v prípade neexistencie okolností umožňujúcich posúdiť tento zásah ako „závažný“ a bez toho, aby bolo dôležité, či dotknuté informácie týkajúce sa súkromného života majú alebo nemajú citlivú povahu alebo či pre dotknuté osoby z dôvodu uvedeného zásahu vyplynuli alebo nevyplynuli prípadné nepriaznivé následky. Súdny dvor však zdôraznil, že tento zásah nie je taký závažný, aby v oblasti prevencie, vyšetrovania, odhaľovania a stíhania trestných činov musel byť uvedený prístup obmedzený na boj proti závažnej kriminalite. Hoci smernica 2002/58 taxatívne uvádza ciele, ktorými možno odôvodniť vnútroštátnu právnu úpravu upravujúcu prístup orgánov verejnej moci k dotknutým údajom a odchyľujúcu sa tak od zásady dôvernosti elektronických komunikácií, pričom tento prístup musí skutočne a výlučne zodpovedať jednému z týchto cieľov, Súdny dvor uviedol, že pokiaľ ide o cieľ prevencie, vyšetrovania, odhaľovania a stíhania trestných činov, znenie smernice 2002/58 neobmedzuje tento cieľ iba na boj proti závažným trestným činom, ale vzťahuje sa na „trestné činy“ vo všeobecnosti (body 38, 42, 59 až 63 a výrok).

³⁹ Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2018, s. 88 a 89.

V tejto súvislosti Súdny dvor objasnil, že hoci vo svojom rozsudku *Tele2 Sverige a Watson a i.*⁴⁰ rozhodol, že iba boj proti závažnej kriminalite môže odôvodniť prístup orgánov verejnej moci k osobným údajom uchovávaným poskytovateľmi elektronických komunikačných služieb, ktoré ako celok umožňujú vyvodiť presné závery o súkromnom živote osôb, ktorých údaje sú dotknuté, takýto výklad bol odôvodnený tou skutočnosťou, že cieľ sledovaný právnou úpravou upravujúcou tento prístup musí byť priamo úmerný závažnosti zásahu do dotknutých základných práv, ktoré spôsobí tento zásah. V súlade so zásadou proporcionality tak možno závažný zásah v tejto oblasti odôvodniť iba cieľom boja proti kriminalite, ktorá musí byť tiež považovaná za „závažnú“. Naopak, ak zásah nie je závažný, uvedený prístup môže byť odôvodnený cieľom prevencie, vyšetrovania, odhaľovania a stíhania „trestných činov“ vo všeobecnosti (body 54 až 57).

Pokiaľ ide o tento prípad, Súdny dvor rozhodol, že prístup výlučne k údajom, ktoré sú predmetom žiadosti dotknutej vo veci samej, nemožno považovať za „závažný“ zásah do základných práv osôb, ktorých údaje sú dotknuté, pretože tieto údaje neumožňujú vyvodiť presné závery týkajúce sa ich súkromného života. Súdny dvor na základe toho dospel k záveru, že zásah, ktorý predstavuje poskytnutie prístupu k takýmto údajom, môže byť teda odôvodnený cieľom prevencie, vyšetrovania, odhaľovania a stíhania „trestných činov“ vo všeobecnosti, bez nutnosti, aby boli tieto trestné činy považované za „závažné“ (body 61 a 62).

*Rozsudky zo 6. októbra 2020 (veľká komora), Privacy International (C-623/17, EU:C:2020:790) a La Quadrature du Net a i. (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791)*⁴¹

Judikatúra týkajúca sa uchovávania a prístupu k osobným údajom v oblasti elektronických komunikácií, predovšetkým rozsudok *Tele2 Sverige a Watson a i.*, v ktorom Súdny dvor okrem iného rozhodol, že členské štáty nemôžu uložiť poskytovateľom elektronických komunikačných služieb povinnosť vyžadujúcu všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát a polohe, znepokojila niektoré štáty, ktoré sa obávali, že ich zbavuje nástroja, ktorý považujú za nevyhnutný na ochranu národnej bezpečnosti a na boj proti trestnej činnosti.

Práve na tomto pozadí začali Investigatory Powers Tribunal (Súd pre kontrolu vyšetrovacích právomocí, Spojené kráľovstvo) (*Privacy International*, C-623/17), Conseil d'État (Štátna rada, Francúzsko) (*La Quadrature du Net a i.*, spojené veci C-511/18 a C-512/18), ako aj Cour constitutionnelle (Ústavný súd, Belgicko) (*Ordre des barreaux francophones et germanophone a i.*, C-520/18) konať v sporoch týkajúcich sa zákonnosti právnych predpisov, ktoré v týchto oblastiach prijali niektoré členské štáty a ktoré stanovujú najmä povinnosť poskytovateľov elektronických komunikačných služieb odovzdávať orgánom verejnej moci alebo všeobecne a nediferencovane uchovávať údaje používateľov o prenose dát a polohe.

Súdny dvor vo dvoch rozsudkoch vyhlásených vo veľkej komore 6. októbra 2020 najprv rozhodol, že vnútroštátne právne predpisy, ktoré poskytovateľom elektronických komunikačných služieb ukladajú na tento účel povinnosť uchovávať údaje o prenose dát a polohe alebo odovzdávať tieto údaje vnútroštátnym bezpečnostným a spravodajským orgánom, patria do pôsobnosti

⁴⁰ Rozsudok Súdneho dvora z 21. decembra 2016, *Tele2 Sverige a Watson a i.* (C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970).

⁴¹ Tieto rozsudky boli uvedené vo Výročnej správe z roku 2020, s. 29 až 32.

smernice 2002/58 (bod 49 a bod 1 výroku rozsudku Privacy International a bod 104 rozsudku La Quadrature du Net a i.).

Súdny dvor ďalej pripomína, že smernica 2002/58⁴² neumožňuje, aby sa výnimka zo zásadnej povinnosti zabezpečiť dôvernosc elektronických komunikácií a s ňou súvisiacich údajov a zo zákazu uchovávať tieto údaje stala pravidlom. Znamená to, že táto smernica umožňuje členským štátom prijať okrem iného na účely národnej bezpečnosti legislatívne opatrenia na obmedzenie rozsahu práv a povinností stanovených v tejto smernici, a to najmä povinnosti zabezpečiť dôvernosc komunikácie a údajov o prenose dát⁴³, pokiaľ sú tieto opatrenia v súlade so všeobecnými zásadami práva Únie, medzi ktoré patrí zásada proporcionality, a so základnými právami zaručenými Chartou⁴⁴ (body 59 a 60 rozsudku Privacy International a body 111 a 113 rozsudku La Quadrature du Net a i.).

V tejto súvislosti Súdny dvor na jednej strane vo veci Privacy International konštatuje, že smernica 2002/58 v spojení s Chartou bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá na účely ochrany národnej bezpečnosti ukladá poskytovateľom elektronických komunikačných služieb povinnosť vyžadujúcu všeobecné a nediferencované odovzdávanie údajov o prenose dát a polohe bezpečnostným a spravodajským službám. Na druhej strane v spojených veciach La Quadrature du Net a i., ako aj vo veci Ordre des barreaux francophones et germanophone a i. Súdny dvor zastáva názor, že tá istá smernica bráni legislatívnym opatreniam, ktoré od poskytovateľov elektronických komunikačných služieb vyžadujú preventívne všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát a polohe.

Tieto povinnosti týkajúce sa odovzdávania a všeobecného a nediferencovaného uchovávania takýchto údajov totiž predstavujú obzvlášť závažné zásahy do základných práv zaručených Chartou, pokiaľ správanie osôb nemá spojitost s cieľom sledovaným predmetnou právnou úpravou. Súdny dvor analogicky vykladá článok 23 ods. 1 GDPR v spojení s Chartou, a to v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá ukladá poskytovateľom prístupu verejnosti ku komunikačným službám online a poskytovateľom hostingových služieb povinnosť všeobecne a nediferencovane uchovávať najmä osobné údaje súvisiace s týmito službami (body 71, 82 a bod 2 výroku rozsudku Privacy International a body 146, 168, 174, 177, 212, body 1 a 3 výroku rozsudku La Quadrature de Net a i.).

Naproti tomu Súdny dvor zastáva názor, že v situáciách, keď dotknutý členský štát čelí vážnej hrozbe pre národnú bezpečnosť, ktorá sa javí ako skutočná a aktuálna alebo predvídateľná, smernica 2002/58 v spojení s Chartou nebráni možnosti nariadiť poskytovateľom elektronických komunikačných služieb, aby všeobecne a nediferencovane uchovávali údaje o prenose dát a polohe. V tomto kontexte Súdny dvor spresňuje, že rozhodnutie, ktorým sa na nevyhnutne potrebnú dobu vydáva takýto príkaz, musí byť podrobené účinnému preskúmaniu zo strany súdu alebo nezávislého správneho orgánu, ktorého rozhodnutie má záväzný účinok, s cieľom overiť existenciu jednej z týchto situácií, ako aj dodržanie stanovených podmienok a záruk. Za tých istých podmienok uvedená smernica nebráni ani automatizovanej analýze údajov, a to najmä údajov o prenose dát a polohe, všetkých používateľov elektronických komunikačných

⁴² Článok 15 ods. 1 a 3 smernice 2002/58.

⁴³ Článok 5 ods. 1 smernice 2002/58.

⁴⁴ Konkrétne články 7, 8 a 11, ako aj článok 52 ods. 1 Charty.

prostriedkov (body 137 až 139, 177 až 179, body 1 a 2 výroku rozsudku La Quadrature du Net a i.).

Súdny dvor dodáva, že smernica 2002/58 v spojení s Chartou nebráni legislatívnym opatreniam, ktoré umožňujú použiť cielené uchovávanie údajov o prenose dát a polohe obmedzené na striktné nevyhnutnú dobu a vymedzené na základe objektívnych a nediskriminačných faktorov, podľa kategórií dotknutých osôb alebo prostredníctvom geografického kritéria. Táto smernica rovnako nebráni takým opatreniam, ktoré stanovujú všeobecné a nediferencované uchovávanie IP adries pridelených zdroju komunikácie, pokiaľ doba uchovávania netrvá dlhšie, než je striktné nevyhnutné, ani opatreniam, ktoré stanovujú všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov týkajúcich sa občianskej totožnosti používateľov elektronických komunikačných prostriedkov, pričom členské štáty nie sú v tomto poslednom uvedenom prípade povinné časovo obmedziť uchovávanie. Uvedená smernica navyše nebráni ani legislatívnemu opatreniu umožňujúcemu použiť urýchlené uchovanie údajov, ktoré majú k dispozícii poskytovatelia služieb, ak nastanú situácie, keď je potrebné uchovať uvedené údaje aj po uplynutí zákonom stanovených lehôt uchovávaní na účely objasnenia závažných trestných činov alebo narušení v oblasti národnej bezpečnosti, pokiaľ už boli tieto trestné činy alebo narušenia zistené alebo existuje o nich dôvodné podozrenie (body 161, 163, 168 a bod 1 výroku rozsudku La Quadrature du Net a i.).

Okrem toho Súdny dvor rozhodol, že smernica 2002/58 v spojení s Chartou nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá od poskytovateľov elektronických komunikačných služieb vyžaduje, aby vykonali zber údajov v reálnom čase, a to predovšetkým údajov o prenose dát a polohe, pokiaľ sa tento zber obmedzí na osoby, v prípade ktorých existuje oprávnený dôvod k podozreniu, že sa určitým spôsobom podieľajú na teroristických aktivitách, a podlieha predchádzajúcemu preskúmaniu zo strany súdu alebo nezávislého správneho orgánu, ktorého rozhodnutie má záväzný účinok, aby sa zabezpečilo, že takýto zber údajov v reálnom čase je povolený iba v medziach toho, čo je prísne nevyhnutné. V naliehavých prípadoch sa musí preskúmanie uskutočniť v krátkom čase (bod 192 a bod 2 výroku rozsudku La Quadrature du Net a i.)

Súdny dvor sa napokon zaoberá otázkou zachovania časových účinkov vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá bola vyhlásená za nezlučiteľnú s právom Únie. V tejto súvislosti rozhodol, že vnútroštátny súd nemôže uplatniť ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré ho oprávňuje obmedziť časové účinky vyhlásenia protiprávnosti, ktoré mu prislúcha urobiť, vo vzťahu k vnútroštátnej právnej úprave ukladajúcej poskytovateľom elektronických komunikačných služieb povinnosť všeobecného a nediferencovaného uchovávaní údajov o prenose dát a polohe, o ktorom bolo rozhodnuté, že je nezlučiteľné so smernicou 2002/58 v spojení s Chartou.

Za týchto okolností a s cieľom poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď Súdny dvor pripomína, že v rámci trestného konania vedeného proti osobám podozrivým zo závažnej trestnej činnosti sa na prípustnosť a posúdenie dôkazov získaných uchovávaním údajov, ktoré je v rozpore s právom Únie, vzťahuje za súčasného stavu práva Únie len vnútroštátne právo. Súdny dvor však spresňuje, že smernica o súkromí a elektronických komunikáciách vykladaná z hľadiska zásady efektivity vyžaduje, aby vnútroštátny trestný súd v rámci takého trestného konania vylúčil dôkazy získané prostredníctvom všeobecného a nediferencovaného uchovávaní údajov o prenose dát a polohe, ktoré je nezlučiteľné s právom Únie, ak osoby podozrivé zo spáchania

trestných činov nie sú schopné účinne sa k týmto dôkazom vyjadriť (body 222, 228 a bod 4 výroku rozsudku La Quadrature du Net a i.).

[Rozsudok z 2. marca 2021 \(veľká komora\), Prokuratuur \(Podmienky prístupu k údajom týkajúcim sa elektronických komunikácií\) \(C-746/18, EU:C:2021:152\)](#)

Proti H. K. bolo v Estónsku začaté trestné konanie v súvislosti s trestnými činmi krádeže, použitia bankomatovej karty tretej osoby a násilia voči účastníkom súdneho konania. Prvostupňový súd odsúdil H. K. za tieto trestné činy na trest odňatia slobody na dva roky. Toto rozhodnutie bolo následne potvrdené v odvolacom konaní. Zápisnice, z ktorých vychádza konštatovanie o spáchaní týchto trestných činov, boli vyhotovené predovšetkým na základe osobných údajov získaných v rámci poskytovania elektronických komunikačných služieb. Riigikohus (Najvyšší súd, Estónsko), na ktorý H. K. podala kasačný opravný prostriedok, vyjadril pochybnosti o tom, či sú podmienky, za ktorých mali vyšetrovacie orgány k týmto údajom prístup, zlučiteľné s právom Únie⁴⁵.

Tieto pochybnosti sa v prvom rade týkajú otázky, či trvanie obdobia, za ktoré mali vyšetrovacie orgány k údajom prístup, predstavuje kritérium umožňujúce posúdiť závažnosť zásahu, ktorý tento prístup predstavuje, do základných práv dotknutých osôb. Ak je toto obdobie veľmi krátke alebo množstvo zhromaždených údajov je veľmi obmedzené, vnútroštátny súd položil otázku, či cieľ boja proti trestnej činnosti vo všeobecnosti, a nielen boja proti závažnej trestnej činnosti, môže takýto zásah odôvodniť. V druhom rade mal vnútroštátny súd pochybnosti, pokiaľ ide o možnosť považovať estónsku prokuratúru, vzhľadom na rôzne úlohy, ktoré jej zveruje vnútroštátna právna úprava, za „nezávislý“ správny orgán v zmysle rozsudku Tele2 Sverige a Watson a i.⁴⁶, ktorý môže vyšetrovaciemu orgánu povoliť prístup k dotknutým údajom.

Veľká komora Súdneho dvora vo svojom rozsudku rozhodla, že smernica 2002/58 v spojení s Chartou bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá umožňuje prístup orgánov verejnej moci k údajom o prenose dát a polohe, ktoré môžu poskytnúť informácie o komunikáciách uskutočnených užívateľom prostriedku elektronickej komunikácie alebo o polohe koncových zariadení, ktoré používa a ktoré umožňujú vyvodiť presné závery o jeho súkromnom živote na účely predchádzania, vyšetrovania, odhaľovania a stíhania trestných činov bez toho, aby sa takýto prístup obmedzoval na konania týkajúce sa boja proti závažnej trestnej činnosti alebo predchádzania vážnym hrozbám pre verejnú bezpečnosť. Dĺžka obdobia, za ktoré bol prístup k uvedeným údajom vyžiadaný, a množstvo alebo druh dostupných údajov v rámci tohto obdobia sú podľa Súdneho dvora v tejto súvislosti irelevantné. Súdný dvor okrem toho konštatoval, že táto smernica v spojení s Chartou bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá priznáva právomoc prokuratúre povoliť prístup orgánu verejnej moci k údajom o prenose dát a polohe na účely prípravného trestného konania (body 45, 59, body 1 a 2 výroku).

Pokiaľ ide o cieľ predchádzania, vyšetrovania, odhaľovania a stíhania trestných činov, sledovaný právnou úpravou dotknutou vo veci samej, Súdný dvor v súlade so zásadou proporcionality konštatoval, že iba ciele boja proti závažnej trestnej činnosti alebo predchádzania závažným

⁴⁵ Konkrétnejšie s článkom 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj článkom 52 ods. 1 Charty.

⁴⁶ Rozsudok z 21. decembra 2016, Tele2 Sverige a Watson a i. (C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970, bod 120).

hrozbám pre verejnú bezpečnosť môžu odôvodniť prístup orgánov verejnej moci ku všetkým údajom o prenose dát a polohe, ktoré umožňujú vyvodiť presné závery o súkromnom živote dotknutých osôb, pričom iné faktory týkajúce sa proporcionality žiadosti o prístup, ako napríklad dĺžka obdobia, za ktoré sa o prístup k takýmto údajom žiada, nemôžu viesť k tomu, že by cieľ predchádzania, vyšetrovania, odhaľovania a stíhania trestných činov mohol takýto prístup vo všeobecnosti odôvodniť (body 33 a 35).

Pokiaľ ide o právomoc prokuratúry povoliť prístup orgánu verejnej moci k údajom o prenose dát a polohe na účely prípravného trestného konania, Súdny dvor pripomína, že vnútroštátnemu právu prináleží určiť podmienky, za ktorých musia poskytovatelia elektronických komunikačných služieb povoliť príslušným vnútroštátnym orgánom prístup k údajom, ktoré majú k dispozícii. Na účely splnenia požiadavky proporcionality však musí taká právna úprava stanoviť jasné a presné pravidlá, ktoré budú upravovať rozsah a uplatnenie dotknutého opatrenia a ukladať minimálne požiadavky tak, aby osoby, ktorých osobné údaje sú dotknuté, mali dostatočné záruky umožňujúce účinne chrániť tieto údaje pred rizikami zneužitia. Táto právna úprava musí byť podľa vnútroštátneho práva právne záväzná a musí vymedziť okolnosti a hmotnoprávne a procesnoprávne podmienky, za akých možno prijať opatrenie upravujúce spracovanie takýchto údajov, čím zaručí, aby zásah nešiel nad rámec toho, čo je striktne nevyhnutné (bod 48).

Podľa Súdného dvora s cieľom zabezpečiť úplné dodržiavanie týchto podmienok v praxi je nevyhnutné, aby prístup príslušných vnútroštátnych orgánov k uchovávaným údajom podliehal predchádzajúcemu preskúmaniu zo strany súdu alebo nezávislého správneho orgánu a aby rozhodnutie tohto súdu alebo orgánu nasledovalo po odôvodnenej žiadosti týchto orgánov podanej v rámci konania týkajúceho sa predchádzania trestným činom, ich odhaľovania a stíhania. V riadne odôvodnených naliehavých prípadoch sa musí preskúmanie uskutočniť v krátkom čase (bod 51).

V tejto súvislosti Súdny dvor spresňuje, že predchádzajúce preskúmanie okrem iného vyžaduje, aby súd alebo orgán poverený vykonávaním tohto preskúmania disponoval všetkými právomocami a poskytoval záruky potrebné na zosúladenie rôznych dotknutých záujmov a práv. Pokiaľ ide konkrétnejšie o trestné vyšetrovanie, takéto preskúmanie vyžaduje, aby bol tento súd alebo tento orgán schopný zabezpečiť spravodlivú rovnováhu medzi záujmami súvisiacimi s potrebami vyšetrovania v rámci boja proti trestnej činnosti na jednej strane a základnými právami na rešpektovanie súkromného života a na ochranu osobných údajov osôb, ktorých údaje sú predmetom prístupu, na druhej strane. Ak toto preskúmanie nevykonáva súd, ale nezávislý správny orgán, musí mať postavenie, ktoré mu umožní konať pri výkone svojich úloh objektívne a nestranne a musí byť na tento účel chránený pred akýmkoľvek vonkajším vplyvom (body 52 a 53).

Podľa názoru Súdného dvora z toho vyplýva, že požiadavka nezávislosti, ktorú musí splniť orgán poverený vykonávaním predchádzajúceho preskúmania, vyžaduje, aby mal tento orgán postavenie tretej osoby vo vzťahu k orgánu, ktorý žiada o prístup k údajom, tak, aby bol tento prvý orgán schopný vykonávať toto preskúmanie objektívne a nestranne bez akéhokoľvek vonkajšieho vplyvu. Konkrétne v trestnoprávnej oblasti požiadavka nezávislosti znamená, že orgán zodpovedný za toto predchádzajúce preskúmanie jednak nie je zapojený do vedenia dotknutého trestného vyšetrovania a jednak je voči účastníkom trestného konania neutrálny. To nie je prípad prokuratúry, ktorá, tak ako estónska prokuratúra, riadi vyšetrovacie konanie

a prípadne podáva obžalobu. Z toho vyplýva, že prokuratúra nie je schopná vykonať vyššie uvedené predchádzajúce preskúmanie (body 54, 55 a 57).

IV. Prenos osobných údajov do tretích krajín

[*Rozsudok zo 6. novembra 2003 \(veľká komora\), Lindqvist \(C-101/01, EU:C:2003:596\)*](#)⁴⁷

V tejto veci (pozri tiež rubriku II.3., nazvanú „Pojem ‚spracovanie osobných údajov‘“) chcel vnútroštátny súd najmä zistiť, či pani Lindqvist uskutočnila prenos údajov do tretej krajiny v zmysle uvedenej smernice.

Súdny dvor rozhodol, že k „prenosu údajov do tretej krajiny“ v zmysle článku 25 smernice 95/46 nedôjde, pokiaľ osoba, ktorá sa nachádza v členskom štáte, vloží osobné údaje na internetovú stránku uloženú u poskytovateľa hostingu usadeného v tom istom alebo v inom členskom štáte, a tieto údaje tak sprístupní každému, kto sa pripojí na internet, a to aj osobám nachádzajúcim sa v tretích krajinách (bod 71 a bod 4 výroku).

Vzhľadom jednak na stav rozvoja internetu v dobe vypracovania smernice 95/46 a jednak na to, že jej kapitola IV, v ktorej sa nachádza uvedený článok 25, neobsahuje kritériá uplatniteľné na používanie internetu, ktorých cieľom by bolo zaručiť dohľad členských štátov nad prenosmi osobných údajov do tretích krajín a zakázať tieto prenosi, ak neposkytujú primeranú úroveň ochrany, nemožno totiž predpokladať, že normotvorca Spoločenstva mal v úmysle do budúcnosti zahrnúť pod pojem „prenos údajov do tretích krajín“ takéto uloženie údajov na internetovú stránku, a to aj napriek tomu, že sa tieto údaje takto sprístupnili osobám z tretích krajín, ktoré mali technické prostriedky na získanie prístupu k nim (body 63, 64 a 68).

[*Rozsudok zo 6. októbra 2015 \(veľká komora\), Schrems \(C-362/14, EU:C:2015:650\)*](#)⁴⁸

Pán Schrems, rakúsky občan a používateľ sociálne siete Facebook, predložil Data Protection Commissioner (komisár pre ochranu údajov, Írsko) sťažnosť z dôvodu, že Facebook Ireland zasielala do Spojených štátov osobné údaje svojich používateľov a uchovávala ich na serveroch umiestnených v tejto krajine, kde boli spracovávané. Podľa pána Schremsa právo a prax Spojených štátov neposkytovali dostatočnú ochranu pred sledovaním údajov prenesených do tejto krajiny jej štátnymi orgánmi. Data Protection Commissioner zamietol sťažnosť najmä z dôvodu, že Komisia vo svojom rozhodnutí 2000/520/ES⁴⁹ uviedla, že v rámci režimu,

⁴⁷ Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2003, s. 67.

⁴⁸ Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2015, s. 53.

⁴⁹ Rozhodnutie Komisie 2000/520/ES z 26. júla 2000 v súlade so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES o primeranosti ochrany poskytovanej zásadami „bezpečného prístavu“ a súvisiacimi často kladenými otázkami vydanými Ministerstvom obchodu USA (Ú. v. ES L 215, 2000, s. 7; Mim. vyd. 16/001, s. 119).

nazývaného „bezpečný prístav“ (po anglicky „safe harbour“)⁵⁰, Spojené štáty zaisťujú preneseným osobným údajom primeranú úroveň ochrany.

Práve v tomto kontexte High Court (Vyšší súd, Írsko) požiadal Súdny dvor o výklad článku 25 ods. 6 smernice 95/46/ES, na základe ktorého môže Komisia konštatovať, že tretia krajina zaisťuje primeranú úroveň ochrany prenesených údajov, ako aj v podstate o to, aby určil platnosť rozhodnutia 2000/520, prijatého Komisiou na základe uvedeného článku 25 ods. 6 smernice 95/46.

Súdny dvor rozhodol, že rozhodnutie Komisie je v celom rozsahu neplatné, pričom predovšetkým zdôraznil, že jeho prijatie vyžaduje riadne odôvodnené konštatovanie zo strany Komisie, že dotknutá tretia krajina skutočne zaisťuje úroveň ochrany základných práv, ktorá je v podstate rovnocenná úrovni ochrany zaručenej v právnom poriadku Únie. Preto v rozsahu, v akom tak Komisia vo svojom rozhodnutí 2000/520 neurobila, článok 1 tohto rozhodnutia porušuje požiadavky stanovené v článku 25 ods. 6 smernice 95/46 v spojení s Chartou a je preto neplatný. Zásady bezpečného prístavu sú totiž výlučne uplatniteľné na americké samocertifikované organizácie, ktoré získali osobné údaje z Únie bez toho, aby sa vyžadovalo, že americké orgány verejnej moci budú podliehať týmto zásadám. Navyše rozhodnutie 2000/520 umožňuje zasahovanie do základných práv osôb, ktorých osobné údaje sú alebo by mohli byť prenesené z Únie do Spojených štátov, bez toho, aby obsahovalo ustanovenie týkajúce sa existencie štátnych pravidiel v Spojených štátoch, ktorých cieľom by bolo obmedzenie prípadných zásahov do týchto práv, a ustanovenie o existencii účinnej právnej ochrany pred zásahmi tohto druhu (body 82, 87 až 89, 96 až 98 a bod 2 výroku).

Okrem toho Súdny dvor vyhlásil článok 3 rozhodnutia 2000/520 za neplatný v rozsahu, v akom zbavuje vnútroštátne dozorné orgány právomocí, ktoré im vyplývajú z článku 28 smernice 95/46 v prípade, keď osoba uvedie skutočnosti spôsobilé spochybniť zlučiteľnosť rozhodnutia Komisie, ktoré konštatovalo, že tretia krajina zaisťuje primeranú úroveň ochrany, s ochranou súkromného života, slobôd a základných práv osôb (body 102 až 104). Súdny dvor dospel k záveru, že neplatnosť článkov 1 a 3 rozhodnutia 2000/520 má za následok neplatnosť celého tohto rozhodnutia (body 105 a 106).

Pokiaľ ide o nemožnosť odôvodniť takýto zásah, Súdny dvor predovšetkým uviedol, že právna úprava Únie obsahujúca zásah do základných práv zaručených článkami 7 a 8 Charty musí stanoviť jasné a presné pravidlá upravujúce rozsah a uplatnenie opatrenia a stanovujúce minimálne požiadavky takým spôsobom, aby osoby, ktorých osobné údaje boli dotknuté, mali dostatočné záruky, ktoré umožnia účinne chrániť ich údaje pred rizikami zneužitia, akýmkoľvek nezákonným prístupom a akýmkoľvek nezákonným použitím. Nevyhnutnosť disponovať takými zárukami je o to dôležitejšia v prípade, keď sú osobné údaje spracovávané automaticky a keď existuje značné riziko nezákonného prístupu k týmto údajom (bod 91).

Okrem toho treba najmä uviesť, že ochrana základného práva na rešpektovanie súkromného života na úrovni Únie vyžaduje, aby výnimky a obmedzenia v súvislosti s ochranou osobných údajov nepôsobili nad rámec toho, čo je striktne nevyhnutné (bod 92). Na striktnú nevyhnutnosť

⁵⁰ Systém bezpečného prístavu zahŕňa skupinu zásad týkajúcich sa ochrany osobných údajov, ktoré americké podniky môžu dobrovoľne dodržiavať.

tak nie je obmedzená právna úprava, ktorá všeobecne oprávňuje uchovávanie všetkých osobných údajov každej osoby, ktorej osobné údaje boli prenesené z Únie, bez toho, aby stanovovala akékoľvek rozlíšenie, obmedzenie alebo výnimku na základe sledovaného cieľa, a bez toho, aby sa stanovilo objektívne kritérium umožňujúce vymedziť prístup orgánov verejnej moci k údajom a ich neskoršie použitie na účely, ktoré sú presné, prísne obmedzené a spôsobilé odôvodniť zásah, ktorý spôsobuje tak prístup, ako aj používanie týchto údajov (bod 93). Konkrétne právna úprava umožňujúca orgánom verejnej moci všeobecný prístup k obsahu elektronických komunikácií zasahuje do podstaty obsahu základného práva na rešpektovanie súkromného života. Rovnako právna úprava, ktorá neupravuje nijakú možnosť osoby podliehajúcej súdnej právomoci uplatniť právne prostriedky nápravy, aby mala prístup k osobným údajom, ktoré sa jej týkajú, alebo dosiahnuť opravu alebo vymazanie takýchto údajov, nerešpektuje podstatu obsahu základného práva na účinnú súdnu ochranu, ako je upravené článkom 47 Charty (body 94 a 95).

Stanovisko 1/15 (Dohoda PNR EÚ – Kanada) z 26. júla 2017 (veľká komora) (EU:C:2017:592)

Dňa 26. júla 2017 sa Súdny dvor prvýkrát vyjadril k zlučiteľnosti návrhu medzinárodnej dohody s Chartou základných práv Európskej únie, a najmä s ustanoveniami týkajúcimi sa rešpektovania súkromného života, ako aj ochrany osobných údajov.

Európska únia a Kanada dojednali dohodu o prenose a spracovaní údajov z osobného záznamu o cestujúcom (dohoda PNR), ktorá bola podpísaná v roku 2014. Vzhľadom na to, že Rada Európskej únie požiadala Európsky parlament o jej schválenie, Parlament sa rozhodol obrátiť na Súdny dvor s otázkou, či je zamýšľaná dohoda v súlade s právom Únie.

Zamýšľaná dohoda umožňuje systematický a priebežný prenos údajov z PNR, ktoré sa týkajú všetkých cestujúcich v leteckej doprave, kanadskému orgánu na účely ich využívania a uchovávaní, ako aj ich prípadného následného prenosu ďalším orgánom a ďalším tretím krajinám, a to s cieľom boja proti terorizmu a závažnej nadnárodnej trestnej činnosti. Na tento účel zamýšľaná dohoda stanovuje najmä päťročné obdobie uchovávaní údajov a osobitné požiadavky týkajúce sa bezpečnosti a integrity údajov z PNR, akými je napríklad bezodkladné maskovanie citlivých údajov, a takisto stanovuje právo na prístup k údajom, na ich opravu a výmaz, ako aj možnosť podať správny alebo súdny opravný prostriedok.

Údaje z PNR, na ktoré sa vzťahuje zamýšľaná dohoda, zahŕňajú popri mene cestujúceho alebo cestujúcich v leteckej doprave najmä informácie, ktoré sú nevyhnutné na rezerváciu, ako sú dátumy plánovanej cesty, cestovná trasa, informácie týkajúce sa leteníek, skupiny osôb zaregistrovaných pod rovnakým rezervačným číslom, informácie o spôsobe platby a fakturácii, informácie o batožine, ako aj všeobecné poznámky vo vzťahu k cestujúcim.

Vo svojom stanovisku Súdny dvor rozhodol, že dohodu PNR nemožno uzavrieť v jej súčasnej podobe z dôvodu nezlučiteľnosti viacerých jej ustanovení so základnými právami uznanými Úniou.

Súdny dvor v prvom rade konštatoval, že tak prenos údajov z PNR z Únie príslušnému kanadskému orgánu, ako aj vymedzenie rámca, ktoré dojedнала Únia s Kanadou, pokiaľ ide o podmienky týkajúce sa uchovávaní týchto údajov, ich využívania, ako aj ich prípadného

následného poskytovania iným kanadským orgánom, Europolu, Eurojustu, justičným alebo policajným orgánom členských štátov alebo aj orgánom iných tretích krajín, predstavujú zásahy do práva zaručeného článkom 7 Charty. Tieto operácie tiež predstavujú zásah do základného práva na ochranu osobných údajov zaručeného článkom 8 Charty, pretože sú spracovaním osobných údajov (body 125 a 126).

Navyše zdôraznil, že aj keď sa v prípade niektorých údajov z PNR, posudzovaných samostatne, nezdá, že by odhaľovali dôležité informácie o súkromnom živote dotknutých osôb, nič to nemení na tom, že uvedené údaje, ak sú posudzované spoločne, môžu okrem iného odhaliť celú cestovnú trasu, cestovné zvyky, vzťahy, ktoré existujú medzi dvomi alebo viacerými osobami, ako aj informácie o finančnej situácii cestujúcich v leteckej doprave, ich stravovacích návykoch alebo o ich zdravotnom stave a mohli by tiež poskytnúť také citlivé informácie o týchto cestujúcich, aké sú vymedzené v článku 2 písm. e) zamýšľanej dohody (informácie, ktoré poukazujú na rasový alebo etnický pôvod, politické názory, vierovyznanie, atď.) (bod 128).

Súdny dvor v tejto súvislosti usúdil, že hoci dotknuté zásahy možno odôvodniť sledovaním cieľa všeobecného záujmu (zaistenie verejnej bezpečnosti v rámci boja proti teroristickým trestným činom a závažnej nadnárodnej trestnej činnosti), viaceré ustanovenia dohody sa neobmedzujú na to, čo je striktne nevyhnutné, a nestanovujú jasné a presné pravidlá.

Súdny dvor konkrétne uviedol, že vzhľadom na riziko, že spracúvanie údajov bude v rozpore so zásadou zákazu diskriminácie, bolo by potrebné, aby bol prenos citlivých údajov do Kanady presne a osobitne dôkladne odôvodnený, a to na základe iných dôvodov, než je ochrana verejnej bezpečnosti pred terorizmom a závažnou nadnárodnou trestnou činnosťou. V tomto prípade však takéto odôvodnenie chýba. Súdny dvor z toho vyvodil, že ustanovenia dohody týkajúce sa prenosu citlivých údajov do Kanady, ako aj ich spracúvania a uchovávaní sú nezlučiteľné so základnými právami (body 165 a 232).

Súdny dvor v druhom rade usúdil, že pokračujúce uchovávanie údajov z PNR v prípade všetkých cestujúcich v leteckej doprave po ich odlete z Kanady, ktoré umožňuje zamýšľaná dohoda, sa neobmedzuje na to, čo je striktne nevyhnutné. Pokiaľ ide o cestujúcich v leteckej doprave, v prípade ktorých nebolo riziko v oblasti terorizmu alebo závažnej nadnárodnej trestnej činnosti identifikované pri ich prilete do Kanady a až do chvíle, kým neopustili túto krajinu, sa totiž nezdá, že by po ich odlete existoval hoci len nepriamy vzťah medzi ich údajmi z PNR a cieľom sledovaným zamýšľanou dohodou, ktorý by odôvodňoval uchovávanie týchto údajov. Naproti tomu uchovávanie údajov z PNR týkajúcich sa cestujúcich v leteckej doprave, v prípade ktorých boli identifikované objektívne skutočnosti, na základe ktorých možno prijať záver, že títo cestujúci by mohli aj po svojom odlete z Kanady predstavovať riziko z hľadiska boja proti terorizmu a závažnej nadnárodnej trestnej činnosti, je prípustné aj po skončení ich pobytu v tejto krajine, a to aj počas obdobia piatich rokov (body 205 až 207 a 209).

Súdny dvor v treťom rade konštatoval, že so základným právom na rešpektovanie súkromného života, ktoré je zakotvené v článku 7 Charty základných práv Európskej únie, je spojená možnosť dotknutej osoby ubezpečiť sa, že jej osobné údaje sa spracovávajú presne a zákonne. Na to, aby táto osoba mohla vykonať potrebné overenia, musí disponovať právom na prístup k svojim údajom, ktoré sa spracovávajú.

V tejto súvislosti zdôraznil, že v zamýšľanej dohode je potrebné, aby cestujúci v leteckej doprave boli informovaní o prenose svojich údajov z osobného záznamu o cestujúcom do tretej krajiny a o využívaní týchto údajov od okamihu, keď týmto sprístupnením nebude možné ohroziť prebiehajúce vyšetrovania vedené štátnymi orgánmi, ktorých sa týka zamýšľaná dohoda. Takáto informácia sa totiž zdá byť skutočne nevyhnutná na to, aby cestujúci v leteckej doprave mohli uplatniť svoje právo žiadať o prístup k údajom, ktoré sa ich týkajú, a prípadne o ich opravu, ako aj podať v súlade s článkom 47 prvým odsekom Charty účinný prostriedok nápravy pred súdom.

V prípadoch, v ktorých nastanú objektívne skutočnosti odôvodňujúce využitie údajov z osobného záznamu o cestujúcom na účely boja proti terorizmu a závažnej nadnárodnej trestnej činnosti a vyžadujúce predchádzajúce povolenie zo strany súdu alebo nezávislého správneho orgánu, sa tak individuálne informovanie cestujúcich v leteckej doprave zdá byť nevyhnutné. To isté platí v prípade, keď sa údaje z osobného záznamu o cestujúcom v leteckej doprave sprístupňujú iným štátnym orgánom alebo jednotlivcom. K takémuto informovaniu však môže dôjsť až v okamihu, keď ním nebude možné ohroziť prebiehajúce vyšetrovania vedené štátnymi orgánmi, ktorých sa týka zamýšľaná dohoda (body 219, 220, 223 a 224).

[Rozsudok zo 16. júla 2020 \(veľká komora\), Facebook Ireland a Schrems \(C-311/18, EU:C:2020:559\)⁵¹](#)

GDPR stanovuje, že prenos takýchto údajov do tretej krajiny sa môže v zásade uskutočniť iba vtedy, ak dotknutá tretia krajina zaručuje týmto údajom primeranú úroveň ochrany. Podľa tohto nariadenia môže Komisia konštatovať, že tretia krajina zaručuje z titulu jej vnútroštátneho práva alebo medzinárodných záväzkov, ktoré prevzala, primeranú úroveň ochrany⁵². V prípade neexistencie takého rozhodnutia o primeranosti sa takýto prenos môže uskutočniť len vtedy, ak vývozca osobných údajov usadený v Únii poskytne primerané záruky, ktoré môžu vyplývať najmä zo štandardných doložiek o ochrane údajov prijatých Komisiou, a pod podmienkou, že dotknuté osoby majú vymožiteľné práva a účinné právne prostriedky nápravy⁵³. Okrem toho GDPR presne stanovuje podmienky, za akých sa takýto prenos môže uskutočniť bez rozhodnutia o primeranosti alebo primeraných záruk⁵⁴.

Maximillian Schrems, rakúsky štátny príslušník s bydliskom v Rakúsku, je používateľom siete Facebook od roku 2008. Rovnako ako v prípade osobných údajov iných používateľov s bydliskom v Únii sú údaje pána Schremsa v celom rozsahu alebo sčasti prenášané spoločnosťou Facebook Ireland na servery patriace spoločnosti Facebook Inc. nachádzajúce sa na území Spojených štátov, kde sa spracúvajú. Pán Schrems predložil írskemu dozornému orgánu sťažnosť, ktorou sa v podstate domáhal, aby boli tieto prenosy zakázané. Tvrdil, že právo a prax Spojených štátov nezabezpečujú dostatočnú ochranu údajov prenesených do tejto krajiny pred prístupom zo strany orgánov verejnej moci tejto krajiny. Táto sťažnosť bola zamietnutá najmä z dôvodu, že Komisia vo svojom rozhodnutí 2000/520⁵⁵ konštatovala, že Spojené štáty zabezpečovali primeranú úroveň ochrany. Súdny dvor svojím rozsudkom zo

⁵¹ Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2020, s. 26 až 29.

⁵² Článok 45 GDPR.

⁵³ Článok 46 ods. 1 a článok 46 ods. 2 písm. c) GDPR.

⁵⁴ Článok 49 GDPR.

⁵⁵ Rozhodnutie Komisie z 26. júla 2000 v súlade so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES o primeranosti ochrany poskytovanej zásadami „bezpečného prístavu“ a súvisiacimi často kladenými otázkami vydanými Ministerstvom obchodu USA (Ú. v. EÚ L 215, 2000, s. 7; Mim. vyd. 16/001, s. 119).

6. októbra 2015 v rámci rozhodovania o prejudiciálnej otázke, ktorú mu položil High Court (Vyšší súd, Írsko), rozhodol o neplatnosti tohto rozhodnutia (ďalej len „rozsudok Schrems I“) ⁵⁶ (body 52 a 53).

V nadväznosti na rozsudok Schrems I a následné zrušenie rozhodnutia írskeho dozorného orgánu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť pána Schremsa, írskym súdom, bol pán Schrems týmto orgánom vyzvaný, aby preformuloval svoju sťažnosť vzhľadom na zrušenie rozhodnutia 2000/520 Súdnym dvorom. Pán Schrems vo svojej preformulovanej sťažnosti tvrdí, že Spojené štáty nezabezpečujú dostatočnú ochranu údajov prenesených do tejto krajiny. Navrhuje pozastaviť alebo zakázať do budúcnosti prenos týchto údajov z Únie do Spojených štátov, ktorý Facebook Ireland vykonáva teraz na základe štandardných doložiek o ochrane údajov uvedených v prílohe rozhodnutia 2010/87/EÚ ⁵⁷. Keďže írsky dozorný orgán dospel k záveru, že konanie o sťažnosti pána Schremsa závisí najmä od platnosti rozhodnutia 2010/87, začal konanie na High Court (Vyšší súd), aby tento súd predložil Súdnemu dvoru návrh na začatie prejudiciálneho konania. Po začatí tohto konania Komisia prijala rozhodnutie (EÚ) 2016/1250 o primeranosti ochrany poskytovanej štítom na ochranu osobných údajov medzi EÚ a USA ⁵⁸ (body 54, 55 a 57).

Vnútroštátny súd sa svojím návrhom na začatie prejudiciálneho konania pýta Súdného dvora na uplatniteľnosť GDPR na prenosi osobných údajov založené na štandardných doložkách o ochrane údajov uvedených v rozhodnutí 2010/87, na úroveň ochrany vyžadovanú týmto nariadením v rámci takého prenosu a na povinnosti zaväzujúce v tejto súvislosti dozorné orgány. High Court (Vyšší súd) sa okrem toho pýta na platnosť tak rozhodnutia 2010/87, ako aj rozhodnutia 2016/1250.

Súdny dvor konštatoval, že z preskúmania rozhodnutia 2010/87 z hľadiska Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorá by mohla ovplyvniť jeho platnosť. Naopak, rozhodnutie Komisie 2016/1250 vyhlásil za neplatné (body 4 a 5 výroku).

Súdny dvor v prvom rade konštatoval, že právo Únie a najmä GDPR sa uplatní na prenos osobných údajov vykonaný na obchodné účely hospodárskym subjektom usadeným v jednom členskom štáte inému hospodárskemu subjektu usadenému v tretej krajine, napriek tomu, že v priebehu tohto prenosu alebo po ňom môžu byť uvedené údaje spracúvané orgánmi dotknutej tretej krajiny na účely verejnej bezpečnosti, obrany a bezpečnosti štátu. Spresnil, že tento druh spracovania údajov orgánmi tretej krajiny nemôže vylúčiť taký prenos z pôsobnosti GDPR (body 86, 88, 89 a bod 1 výroku).

Pokiaľ ide o úroveň ochrany vyžadovanú v rámci takého prenosu, Súdny dvor rozhodol, že požiadavky stanovené na tento účel ustanoveniami GDPR, ktoré sa vzťahujú na primerané záruky, vymožiteľné práva a účinné právne prostriedky nápravy, sa majú vykladať v tom zmysle, že musia zabezpečiť, aby práva osôb, ktorých osobné údaje sa prenášajú do tretej krajiny na

⁵⁶ Rozsudok Súdného dvora zo 6. októbra 2015, Schrems, C-362/14, [EÚ:C:2015:650](#) (pozri tiež TK č. 117/15).

⁵⁷ Rozhodnutie Komisie z 5. februára 2010 o štandardných zmluvných doložkách pre prenos osobných údajov spracovateľom usadeným v tretích krajinách podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES (Ú. v. EÚ L 39, 2010, s. 5), zmenené vykonávacím rozhodnutím Komisie (EÚ) 2016/2297 zo 16. decembra 2016 (Ú. v. EÚ L 344, 2016, s. 100).

⁵⁸ Vykonávacie rozhodnutie Komisie z 12. júla 2016 podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES o primeranosti ochrany poskytovanej štítom na ochranu osobných údajov medzi EÚ a USA (Ú. v. EÚ L 207, 2016, s. 1).

základe štandardných doložiek o ochrane údajov, požívali úroveň ochrany, ktorá je v podstate rovnocenná úrovni ochrany zaručenej v rámci Únie týmto nariadením v spojení s Chartou. V tejto súvislosti spresnil, že posúdenie tejto úrovne ochrany musí zohľadniť tak zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi vývozcom údajov usadeným v Únii a príjemcom prenosu usadeným v dotknutej tretej krajine, ako aj, pokiaľ ide o prípadný prístup orgánov verejnej moci tejto tretej krajiny k takto prenášaným údajom, relevantné prvky právneho systému danej krajiny (bod 105 a bod 2 výroku).

Pokiaľ ide o povinnosti zaväzujúce dozorné orgány v súvislosti s takýmto prenosom, Súdny dvor rozhodol, že pokiaľ neexistuje rozhodnutie o primeranosti, ktoré Komisia platne prijala, tieto orgány sú najmä povinné pozastaviť alebo zakázať prenos osobných údajov do tretej krajiny, ak sa vzhľadom na osobitné okolnosti tohto prenosu domnievajú, že štandardné doložky o ochrane údajov nie sú alebo nemôžu byť v tejto tretej krajine dodržané a že ochrana prenesených údajov vyžadovaná podľa práva Únie nemôže byť zabezpečená inými prostriedkami, pokiaľ vývozca so sídlom v Únii sám tento prenos nepozastaví alebo neukončí (bod 121 a bod 3 výroku).

Súdny dvor ďalej preskúmal platnosť rozhodnutia 2010/87. Podľa Súdneho dvora len samotná skutočnosť, že štandardné doložky o ochrane údajov uvedené v tomto rozhodnutí nezaväzujú z dôvodu ich zmluvnej povahy orgány tretích krajín, do ktorých môžu byť osobné údaje prenesené, nemôže byť dôvodom na pochybnosti o platnosti tohto rozhodnutia. Táto platnosť naopak závisí od toho, či uvedené rozhodnutie obsahuje účinné mechanizmy, ktoré v praxi umožňujú zabezpečiť, aby bola dodržaná úroveň ochrany vyžadovaná právom Únie a aby sa prenosy osobných údajov založené na takýchto doložkách v prípade ich porušenia alebo nemožnosti ich dodržať pozastavili alebo zakázali. Súdny dvor konštatoval, že rozhodnutie 2010/87 takéto mechanizmy zavádza. V tejto súvislosti najmä zdôraznil, že toto rozhodnutie ukladá vývozcom údajov a príjemcom prenosu povinnosť vopred overiť, či sa v dotknutej tretej krajine táto úroveň ochrany dodržiava, a zaväzuje vývozcu údajov informovať tohto príjemcu o jeho prípadnej nemožnosti zabezpečiť dodržanie týchto podmienok, pričom povinnosťou tohto vývozcu je vtedy pozastaviť prenos údajov a/alebo vypovedať zmluvu uzavretú s príjemcom (body 132, 136, 137, 142, 148 a bod 4 výroku).

Súdny dvor napokon preskúmal platnosť rozhodnutia 2016/1250 s ohľadom na požiadavky vyplývajúce z GDPR v spojení s ustanoveniami Charty, ktorými sa zaručuje rešpektovanie súkromného a rodinného života, ochrana osobných údajov a právo na účinnú súdnu ochranu. V tejto súvislosti Súdny dvor uviedol, že toto rozhodnutie podobne ako rozhodnutie 2000/520 stanovuje prednosť požiadaviek týkajúcich sa národnej bezpečnosti, verejného záujmu a dodržiavania právnych predpisov Spojených štátov, čím sa umožňuje zasahovanie do základných práv osôb, ktorých údaje sa do tejto tretej krajiny prenášajú. Podľa Súdneho dvora obmedzenia ochrany osobných údajov, ktoré vyplývajú z vnútroštátnej právnej úpravy Spojených štátov týkajúcej sa prístupu a používania takýchto údajov prenášaných z Únie do tejto tretej krajiny americkými orgánmi verejnej moci a ktoré Komisia posúdila v rozhodnutí 2016/1250, nie sú vymedzené takým spôsobom, aby zodpovedali požiadavkám, ktoré sú v podstate rovnocenné požiadavkám vyžadovaným v práve Únie zásadou proporcionality, pretože programy sledovania založené na tejto právnej úprave sa neobmedzujú na to, čo je striktne nevyhnutné. Na základe konštatovaní uvedených v danom rozhodnutí Súdny dvor uvádza, že v prípade niektorých programov sledovania z uvedenej právnej úpravy nijako nevyplýva, že by oprávnenia, ktoré obsahuje a ktorým sa vykonávajú tieto programy, boli

akokoľvek obmedzené, a ani to, že by existovali záruky pre osoby, ktoré nie sú americkými občanmi a ktorých sa môžu tieto programy týkať. Súdny dvor dodal, že hoci tá istá právna úprava stanovuje požiadavky, ktoré musia americké orgány dodržiavať pri vykonávaní dotknutých programov sledovania, nepriznáva dotknutým osobám práva uplatniteľné pred súdmi voči týmto orgánom (body 164, 165, 180 až 182, 184 a 185).

Pokiaľ ide o požiadavku súdnej ochrany, Súdny dvor rozhodol, že na rozdiel od toho, k čomu dospela Komisia v rozhodnutí 2016/1250, mechanizmus ombudsmana uvedený v tomto rozhodnutí neposkytuje opravný prostriedok pred orgánom, ktorý by ponúkal osobám, ktorých údaje sa prenášajú do Spojených štátov, záruky, ktoré sú v podstate rovnocenné zárukám vyžadovaným v práve Únie, v tom zmysle, že by zaručoval tak nezávislosť ombudsmana stanoveného týmto mechanizmom, ako aj existenciu noriem oprávňujúcich uvedeného ombudsmana prijímať záväzné rozhodnutia voči spravodajským službám Spojených štátov. Na základe všetkých týchto dôvodov Súdny dvor vyhlásil rozhodnutie 2016/1250 za neplatné (body 195 až 197, 201 a bod 5 výroku).

V. Ochrana osobných údajov na internete

1. Právo na vznesenie námietky proti spracovaniu osobných údajov („právo na zabudnutie“)

[Rozsudok z 13. mája 2014 \(veľká komora\), Google Spain a Google \(C-131/12, EU:C:2014:317\)](#)

V tomto rozsudku (pozri tiež rubriku II.3., nazvanú „Pojem ‚spracovanie osobných údajov‘“) Súdny dvor spresnil rozsah práva na prístup a práva na vznesenie námietky proti spracovaniu osobných údajov na internete, ktoré stanovuje smernica 95/46.

Súdny dvor v rámci toho, ako sa vyslovil k otázke rozsahu zodpovednosti poskytovateľa internetového vyhľadávača, v podstate rozhodol, že na účely dodržania práv na prístup a na vznesenie námietok, ktoré sú zaručené v článku 12 písm. b) a článku 14 prvom odseku písm. a) smernice 95/46, a pokiaľ sú podmienky stanovené v týchto článkoch skutočne splnené, je poskytovateľ vyhľadávača za určitých podmienok povinný odstrániť zo zoznamu výsledkov, ktoré sa zobrazia v nadväznosti na vyhľadávanie uskutočnené na základe zadania mena určitej osoby, odkazy na webové stránky uverejnené tretími osobami, ktoré obsahujú informácie týkajúce sa tejto osoby. Súdny dvor spresnil, že táto povinnosť môže existovať aj za predpokladu, že toto meno a tieto informácie nie sú ešte predtým alebo súčasne vymazané z týchto webových stránok, a to prípadne aj vtedy, ak je ich uverejnenie na uvedených stránkach ako také v súlade s právnymi predpismi (bod 88 a bod 3 výroku).

Navyše Súdny dvor v odpovedi na otázku, či smernica umožňuje dotknutej osobe vyžadovať odstránenie odkazov na webové stránky zo zoznamu výsledkov z dôvodu, že si želá, aby tam uvedené informácie, ktoré sa jej týkajú, boli po určitom čase „zabudnuté“, najskôr uviedol, že aj spracovanie správnych údajov, ktoré bolo pôvodne v súlade s právnymi predpismi, sa môže časom stať nezlučiteľné s touto smernicou, pokiaľ tieto údaje už nie sú potrebné vzhľadom na účely, pre ktoré boli zhromaždené alebo spracované, a to najmä pokiaľ sa tieto údaje javia ako

neadekvátne, nerelevantné alebo už nerelevantné, alebo neprimerané vo vzťahu k účelom ich spracovania a k uplynutému času (bod 93). V dôsledku toho ak sa v nadväznosti na žiadosť dotknutej osoby konštatuje, že zahrnutie týchto odkazov na zoznam výsledkov je za súčasného stavu nezlučiteľné so smernicou, informácie a odkazy nachádzajúce sa na uvedenom zozname výsledkov musia byť vymazané (bod 94). V tomto kontexte konštatovanie práva dotknutej osoby na to, aby informácia týkajúca sa jej osoby už nebola prepojená s jej menom prostredníctvom zoznamu výsledkov, nepredpokladá, aby zahrnutie dotknutej informácie na zoznam výsledkov spôsobovalo dotknutej osobe ujmu (bod 96 a bod 4 výroku).

Napokon Súdny dvor spresnil, že keďže dotknutá osoba môže vzhľadom na svoje základné práva podľa článkov 7 a 8 Charty žiadať, aby dotknutá informácia už nebola sprístupnená širokej verejnosti prostredníctvom jej zahrnutia na takýto zoznam výsledkov, potom tieto práva v zásade prevažujú nielen nad hospodárskym záujmom prevádzkovateľa vyhľadávача, ale aj nad záujmom verejnosti na nájdení uvedenej informácie v rámci vyhľadávania týkajúceho sa mena tejto osoby. To však neplatí v prípade, ak sa z osobitných dôvodov, akým je úloha uvedenej osoby vo verejnom živote, zistí, že zásah do jej základných práv je odôvodnený prevažujúcim záujmom uvedenej verejnosti na prístupe k predmetnej informácii prostredníctvom takéhoto zahrnutia (bod 97 a bod 4 výroku).

2. Spracovanie osobných údajov a práva duševného vlastníctva

[*Rozsudok z 29. januára 2008 \(veľká komora\), Promusicae \(C-275/06, EU:C:2008:54\)*⁵⁹](#)

Promusicae, španielske neziskové združenie zastupujúce výrobcov a vydavateľov hudobných, ako aj audiovizuálnych nahrávok, sa obrátilo na španielske súdy, aby bola spoločnosti Telefónica de España SAU (obchodná spoločnosť, ktorej činnosť spočíva najmä v poskytovaní služieb prístupu k internetu) uložená povinnosť zverejniť totožnosť a adresu bydliska určitých osôb, ktorým táto spoločnosť poskytovala služby prístupu na internet a ktorých IP adresa, ako aj dátum a čas pripojenia boli známe. Podľa združenia Promusicae tieto osoby používali program na výmenu súborov, tzv. „peer-to-peer“ alebo „P2P“ (transparentný prostriedok zdieľania obsahu, ktorý je nezávislý, decentralizovaný a vybavený pokročilými funkciami vyhľadávania a sťahovania), a poskytovali v zdieľanom adresári svojho osobného počítača prístup k zvukovým záznamom, ku ktorým patria členom združenia Promusicae majetkové práva užívať tieto diela. Združenie preto požadovalo zverejnenie týchto informácií, aby mohlo proti dotknutým osobám začať občianskoprávne konania.

Práve za týchto podmienok Juzgado de lo Mercantil n° 5 de Madrid (Obchodný súd č. 5 Madrid, Španielsko) položil Súdnemu dvoru otázku, či európska právna úprava ukladá členským štátom, aby na účely zabezpečenia účinnej ochrany autorského práva stanovili povinnosť oznámiť osobné údaje v rámci občianskoprávneho konania.

Podľa Súdneho dvora v súvislosti s uvedeným návrhom na začatie prejudiciálneho konania vznikla otázka nevyhnutného vyváženia požiadaviek spojených s ochranou rôznych základných

⁵⁹ Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2008, s. 46.

práv, a to jednak práva na rešpektovanie súkromného života a jednak práva na ochranu vlastníctva a práva na účinnú súdnu ochranu.

Súdny dvor v tejto súvislosti usúdil, že smernica 2000/31/ES o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode)⁶⁰, smernica 2001/29/ES o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti⁶¹, smernica 2004/48/ES o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva⁶² a smernica 2002/58 neukladajú členským štátom, aby v takej situácii ako v konaní vo veci samej stanovili povinnosť oznámiť osobné údaje na účely zabezpečenia účinnej ochrany autorského práva v rámci občianskoprávneho konania. Právo Únie však od uvedených štátov pri preberaní týchto smerníc požaduje, aby vychádzali z ich výkladu, ktorý umožňuje zabezpečiť náležitú rovnováhu medzi rôznymi základnými právami chránenými právnym poriadkom Spoločenstva. Ďalej je potrebné, aby orgány a súdy členských štátov pri vykonávaní opatrení na prebratie uvedených smerníc nielen vykladali svoje vnútroštátne právo v súlade s týmito smernicami, ale takisto, aby nevychádzali z výkladu týchto smerníc, ktorý by kolidoval so základnými právami alebo s inými všeobecnými zásadami práva Spoločenstva, ako je zásada proporcionality (bod 70 a výrok).

[Rozsudok z 24. novembra 2011, Scarlet Extended \(C-70/10, EU:C:2011:771\)](#)⁶³

Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs SCRL (belgická správcovská spoločnosť zastupujúca autorov, skladateľov a vydavateľov) (SABAM) konštatovala, že používatelia internetu využívajúci služby spoločnosti Scarlet Extended SA, poskytovateľa prístupu na internet (ďalej len „Scarlet“), bez povolenia a bez zaplatenia odmeny prostredníctvom internetu sťahovali diela uvedené v katalógu spoločnosti SABAM pomocou programov „peer-to-peer“. SABAM sa obrátila na vnútroštátny súd a dosiahla, že tento súd v prvostupňovom konaní vydal súdny príkaz, ktorým bola spoločnosti Scarlet uložená povinnosť zabezpečiť ukončenie týchto porušení autorských práv tým, že znemožní svojim zákazníkom akúkoľvek formu zasielania alebo prijímania elektronických súborov obsahujúcich hudobné dielo z repertoáru spoločnosti SABAM prostredníctvom programu „peer-to-peer“.

Cour d'appel de Bruxelles (Odvolací súd Brusel, Belgicko), na ktorý sa obrátila Scarlet, prerušil konanie a položil Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky, v ktorých sa pýtal, či takýto súdny príkaz je v súlade s európskym právom.

Súdny dvor rozhodol, že smernice 95/46, 2000/31, 2001/29, 2002/58 a 2004/48 posudzované vo vzájomnej súvislosti a vykladané vzhľadom na požiadavky vyplývajúce z ochrany uplatniteľných základných práv sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vydaniu súdneho príkazu, ktorý by spoločnosti Scarlet ukladal povinnosť zaviesť systém filtrovania celej elektronickej komunikácie prebiehajúcej v rámci jej služieb, najmä využitím programov „peer-to-peer“, ktorý sa bude

⁶⁰ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2000/31/ES z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode) (Ú. v. ES L 178, 2000, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399).

⁶¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230).

⁶² Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 157, 2004, s. 45; Mim. vyd. 17/002, s. 32).

⁶³ Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2011, s. 37.

uplatňovať na všetkých jej zákazníkoch, preventívne, výlučne na jej náklady a bez časového obmedzenia a ktorý bude spôsobilý identifikovať na sieti tohto poskytovateľa obeh elektronických súborov obsahujúcich hudobné, kinematografické alebo audiovizuálne dielo, o ktorom navrhovateľ tvrdí, že k nemu má práva duševného vlastníctva, s cieľom blokovat' prenos súborov, ktorých výmena porušuje autorské právo (bod 54 a výrok).

Podľa Súdneho dvora takýto súdny príkaz totiž nie je v súlade so zákazom stanoveným v článku 15 ods. 1 smernice 2000/31, a to zákazom uložiť takémuto poskytovateľovi všeobecnú povinnosť monitorovania, ani s požiadavkou zabezpečiť náležitú rovnováhu medzi právom duševného vlastníctva na jednej strane a slobodou podnikania, právom na ochranu osobných údajov a slobodou prijímať a rozširovať informácie na druhej strane (body 40 a 49).

V tomto kontexte Súdny dvor uviedol, že na jednej strane súdny príkaz zaviesť sporný systém filtrovania by zahŕňal systematickú analýzu celého obsahu, ako aj získavanie a identifikáciu IP adries používateľov, z ktorých pochádza protiprávny obsah posielaný do siete, pričom tieto adresy predstavujú chránené osobné údaje, pretože umožňujú presnú identifikáciu uvedených používateľov (bod 51). Na druhej strane by uvedený súdny príkaz mohol ohroziť informačnú slobodu, lebo daný systém by mohol nedostatočne rozlišovať medzi protiprávnym a oprávneným obsahom tak, že jeho používanie by mohlo viesť k zablokovaniu komunikácie s oprávneným obsahom. Je totiž nesporné, že odpoveď na otázku oprávnenosti prenosu závisí aj od uplatnenia právnych výnimiek z autorského práva, ktoré sú v jednotlivých členských štátoch odlišné. Okrem toho v niektorých členských štátoch môžu byť určité diela verejne prístupné alebo môžu byť dotknutými autormi bezodplatne uverejnené (bod 52).

V dôsledku toho Súdny dvor konštatoval, že uvedený vnútroštátny súd by vydaním súdneho príkazu, ktorým sa spoločnosti Scarlet ukladá povinnosť zaviesť sporný systém filtrovania, nerešpektoval požiadavku zabezpečiť náležitú rovnováhu medzi právom duševného vlastníctva na jednej strane a slobodou podnikania, právom na ochranu osobných údajov a slobodou prijímať a rozširovať informácie na druhej strane (bod 53).

[Rozsudok z 19. apríla 2012, Bonnier Audio a i. \(C-461/10, EU:C:2012:219\)](#)

Högsta domstolen (Najvyšší súd, Švédsko) sa obrátil na Súdny dvor s návrhom na začatie prejudiciálneho konania v súvislosti s výkladom smerníc 2002/58 a 2004/48 v rámci sporu medzi spoločnosťami Bonnier Audio AB, Earbooks AB, Norstedts Förlagsgrupp AB, Piratförlaget AB a Storyside AB (ďalej len „Bonnier Audio a i.“) a spoločnosťou Perfect Communication Sweden AB (ďalej len „ePhone“) vo veci, v ktorej ePhone namietala proti návrhu na vydanie príkazu oznámiť údaje, ktorý podali Bonnier Audio a i.

V tejto veci Bonnier Audio a i. sú vydavatelia, ktorí majú výlučné práva vyhotovovať rozmnoženiny, spracovávať a sprístupňovať verejnosti 27 diel vo forme audiokníh. Bonnier Audio a i. tvrdili, že ich výlučné práva boli porušené osobou, ktorá týchto 27 diel sprístupňovala verejnosti bez ich súhlasu prostredníctvom servera FTP („file transfer protocol“), ktorý umožňuje sprístupňovanie súborov a prenos údajov medzi počítačmi pripojenými k internetu. Bonnier Audio a i. preto podali na švédske súdy návrh na vydanie príkazu na oznámenie mena a adresy osoby využívajúcej adresu IP, z ktorej boli údajne zaslané dotknuté súbory.

V tomto kontexte sa Högsta domstolen rozhodujúci o kasačnom opravnom prostriedku obrátil na Súdny dvor s otázkou, či právo Únie bráni uplatneniu vnútroštátneho ustanovenia, ktoré sa zakladá na článku 8 smernice 2004/48, ktorá povoľuje, aby bolo poskytovateľovi internetových služieb v rámci občianskoprávneho konania na účely identifikácie konkrétneho účastníka internetu prikázané oznámiť majiteľovi alebo držiteľovi autorských práv informácie o identite účastníka, ktorému poskytovateľ internetového pripojenia prideliť určitú adresu IP, ktorá bola údajne použitá pri porušení uvedeného práva. Na jednej strane sa predpokladalo, že navrhovateľ vydania príkazu predložil dôkazy o porušení autorského práva a že požadované opatrenie bolo primerané.

Súdny dvor najskôr pripomenul, že článok 8 ods. 3 smernice 2004/48 v spojení s článkom 15 ods. 1 smernice 2002/58 síce nebráni tomu, aby členské štáty stanovili povinnosť poskytovať osobné údaje súkromným osobám na účely postihu porušenia autorského práva pred občianskoprávnymi súdmi, avšak týmto štátom neukladá povinnosť, aby takú povinnosť stanovili. Orgánom a súdom členských štátov však prináleží, aby nielen vykladali svoje vnútroštátne právo v súlade s týmito smernicami, ale takisto dbali na to, aby nevychádzali z výkladu týchto smerníc, ktorý by kolidoval s uvedenými základnými právami alebo s inými všeobecnými zásadami práva Únie, ako je zásada proporcionality (body 55 a 56).

Súdny dvor v tejto súvislosti konštatoval, že podľa dotknutej vnútroštátnej právnej úpravy sa na účely vydania príkazu oznámiť predmetné údaje predovšetkým vyžadovalo, aby existovali nesporné dôkazy o porušení práv duševného vlastníctva, aby tieto informácie mohli uľahčiť vyšetrovanie porušenia práva duševného vlastníctva alebo jeho narušenia a aby dôvody takého príkazu prevažovali nad prípadnými nevýhodami alebo inou ujmom, ktoré toto opatrenie môže spôsobiť jeho adresátovi alebo akémukoľvek protichodnému záujmu (bod 58).

V dôsledku toho Súdny dvor dospel k záveru, že smernice 2002/58 a 2004/48 nebránia takej vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava vo veci samej, ktorá vnútroštátnemu súdu, ktorému aktívne legitimovaný subjekt predložil návrh na vydanie príkazu poskytnúť osobné údaje, umožňuje, aby v závislosti od okolností každého samostatného prípadu a s náležitým prihliadnutím na požiadavky vyplývajúce zo zásady proporcionality zvážil jednotlivé protichodné záujmy (bod 61 a výrok).

[Rozsudok zo 17. júna 2021, M.I.C.M. \(C-597/19, EU:C:2021:492\)](#)

Spoločnosť Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited (ďalej len „Mircom“) podala na Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Obchodný súd Antverpy, Belgicko, ďalej len „vnútroštátny súd“) žiadosť o informácie proti spoločnosti Telenet BVBA, poskytovateľovi prístupu na internet. Touto žiadosťou sa snaží o získanie rozhodnutia ukladajúceho spoločnosti Telenet povinnosť predložiť identifikačné údaje jej zákazníkov na základe IP adries, ktoré boli na príkaz spoločnosti Mircom zozbierané špecializovanou spoločnosťou. Internetové pripojenia zákazníkov spoločnosti Telenet sa používali na vzájomné sprístupňovanie filmov patriacich do katalógu spoločnosti Mircom v sieti so vzájomným sprístupňovaním (*peer-to-peer*) pomocou protokolu BitTorrent. Telenet vzniesla námietky proti žiadosti spoločnosti Mircom.

Za týchto okolností sa vnútroštátny súd Súdneho dvora v prvom rade pýtal, či vzájomné sprístupňovanie segmentov mediálneho súboru obsahujúceho chránené dielo v uvedenej sieti predstavuje verejný prenos podľa práva Únie. Ďalej sa pýtal, či taký nositeľ práv duševného vlastníctva, akým je Mircom, ktorý ich nevyužíva, ale domáha sa náhrady škody od údajných porušovateľov, môže využívať opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy stanovené právom Únie s cieľom zabezpečiť vymožiteľnosť týchto práv, napríklad podaním žiadosti o informácie. Napokon vnútroštátny súd požiadal Súdny dvor, aby objasnil otázku zákonnosti jednak spôsobu, akým Mircom získala IP adresy zákazníkov, a jednak žiadosti o oznámenie údajov, ktorú Mircom predložila spoločnosti Telenet.

Súdny dvor rozhodol, že právo Únie⁶⁴ v zásade nebráni tomu, aby nositeľ práv duševného vlastníctva alebo tretia osoba na jeho príkaz systematicky zaznamenávali IP adresy používateľov sietí so vzájomným sprístupňovaním (*peer-to-peer*), ktorých internetové pripojenia boli údajne použité na činnosti spojené s porušovaním práv, ani oznámeniu mien a poštových adries používateľov danému nositeľovi alebo tretej osobe s cieľom podať žalobu o náhradu škody (následné spracovanie údajov). Podnety a žiadosti v tejto súvislosti však musia byť odôvodnené a primerané, nesmú byť zneužívajúce a musí ich stanovovať vnútroštátne legislatívne opatrenie, ktoré obmedzuje pôsobnosť práv a povinností patriacich do práva Únie. Súdny dvor spresnil, že v práve Únie sa nestanovuje povinnosť takej spoločnosti, akou je Telenet, oznámiť súkromným osobám osobné údaje, aby mohli začať pred občianskoprávnymi súdmi konania pre porušenia autorského práva. Právo Únie však umožňuje, aby členské štáty uložili takúto povinnosť (body 97, 125 až 127 a bod 3 výroku).

3. Odstránenie odkazov na osobné údaje

[Rozsudok z 24. septembra 2019 \(veľká komora\), GC a i. \(Odstránenie odkazov na citlivé údaje\) \(C-136/17, EU:C:2019:773\)](#)⁶⁵

V tomto rozsudku Súdny dvor zasadajúci vo veľkej komore spresnil povinnosti poskytovateľa vyhľadávača v rámci žiadosti o odstránenie odkazov týkajúcich sa citlivých údajov.

Spoločnosť Google odmietla vyhovieť žiadostiam štyroch osôb, aby z výsledkov vyhľadávania, ktoré sa zobrazujú pri zadaní ich mena do vyhľadávača, odstránila rôzne odkazy vedúce na webové stránky zverejnené tretími osobami, najmä na články uverejnené v tlači. V nadväznosti na sťažnosti, ktoré tieto štyri osoby podali Commission nationale de l'informatique et des libertés (Národná komisia pre informačné technológie a slobody, CNIL) (Francúzsko), táto inštitúcia odmietla uložiť spoločnosti Google povinnosť odstrániť príslušné odkazy. Conseil d'État (Štátna rada, Francúzsko), ktorá rozhodovala o tejto veci, požiadala Súdny dvor o spresnenie povinností poskytovateľa internetového prehľadávača pri vybavovaní žiadosti o odstránenie odkazu podľa smernice 95/46.

Súdny dvor v prvom rade pripomenul, že spracúvanie osobných údajov prezrádzajúcich rasový alebo etnický pôvod, politické názory, náboženské alebo filozofické presvedčenia, členstvo

⁶⁴ Článok 6 ods. 1 písm. f) GDPR a článok 15 ods. 1 smernice 2002/58.

⁶⁵ Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2019, s. 117 a 118.

v odborových zväzoch, ako aj spracúvanie údajov týkajúcich sa zdravia alebo sexuálneho života, je zakázané⁶⁶, s výhradou určitých výnimiek a odchýlok. Spracúvanie údajov týkajúcich sa trestných činov, odsúdení v trestnom konaní alebo bezpečnostných opatrení možno vykonávať iba pod kontrolou orgánu verejnej moci, alebo ak vnútroštátne právo ustanovuje vhodné osobitné záruky⁶⁷ (body 39 a 40).

Súdny dvor rozhodol, že zákaz a obmedzenia týkajúce sa spracúvania osobitných kategórií údajov sa uplatňujú na poskytovateľa internetového vyhľadávača rovnako ako na každého iného prevádzkovateľa zodpovedného za spracúvanie osobných údajov. Účelom týchto zákazov a obmedzení je totiž zabezpečiť zvýšenú ochranu v prípade takéhoto spracúvania, ktoré môže vzhľadom na osobitnú citlivosť týchto údajov predstavovať obzvlášť závažný zásah do základných práv na ochranu súkromia a na ochranu osobných údajov (body 42 až 44).

Poskytovateľ vyhľadávača však nenesie zodpovednosť z dôvodu, že na webovej stránke zverejnenej treťou osobou sa nachádzajú osobné údaje, ale z dôvodu, že na takúto stránku odkazuje. Za týchto podmienok sa zákaz a obmedzenia týkajúce sa spracúvania citlivých údajov uplatnia na tohto poskytovateľa len z titulu takéhoto odkazovania, a to v rámci overovania, ktoré sa má uskutočniť pod dohľadom príslušných vnútroštátnych orgánov, na základe žiadosti dotknutej osoby (body 46 a 47).

V druhom rade Súdny dvor dospel k záveru, že ak je poskytovateľovi vyhľadávača podaná žiadosť o odstránenie odkazov týkajúca sa citlivých údajov, s výhradou určitých výnimiek je v zásade povinný jej vyhovieť. Pokiaľ ide o tieto výnimky, poskytovateľ môže odmietnuť vyhovieť takejto žiadosti najmä vtedy, ak konštatuje, že odkazy vedú na údaje, ktoré zjavne zverejnila dotknutá osoba⁶⁸, a to pod podmienkou, že uvádzanie týchto odkazov spĺňa ostatné podmienky prípustnosti spracúvania osobných údajov a s výnimkou prípadu, keď má táto osoba právo namietat' proti uvedenému uvádzaniu odkazov z dôvodov týkajúcich sa jej osobitnej situácie⁶⁹ (body 65 a 69).

V každom prípade, ak je poskytovateľovi vyhľadávača predložená žiadosť o odstránenie odkazu, je povinný overiť, či sa zahrnutie odkazu na webovú stránku, na ktorej sú uverejnené citlivé osobné údaje, do zoznamu výsledkov zobrazovaného po zadaní mena tejto osoby do vyhľadávača javí ako striktné nevyhnutné na účely ochrany práva na informácie v prípade tých používateľov internetu, ktorí by potenciálne mohli mať záujem o prístup na túto webovú stránku prostredníctvom takéhoto vyhľadávania. Súdny dvor v tejto súvislosti zdôraznil, že hoci práva na rešpektovanie súkromia a ochranu osobných údajov vo všeobecnosti prevažujú nad právom používateľov internetu na informácie, táto rovnováha môže v konkrétnych prípadoch závisieť od povahy predmetnej informácie a od jej citlivosti pre súkromný život dotknutej osoby, ako aj od záujmu verejnosti disponovať touto informáciou, ktorý sa môže líšiť najmä v závislosti od úlohy tejto osoby vo verejnom živote (body 66 a 68).

V treťom rade Súdny dvor rozhodol, že je úlohou poskytovateľa vyhľadávača, aby v rámci žiadosti o odstránenie odkazov na údaje týkajúce sa súdneho konania v trestnej veci vedeného voči

⁶⁶ Článok 8 ods. 1 smernice 95/46 a článok 9 ods. 1 nariadenia 2016/679.

⁶⁷ Článok 8 ods. 5 smernice 95/46 a článok 10 nariadenia 2016/679.

⁶⁸ Článok 8 ods. 2 písm. e) smernice 95/46 a článok 9 ods. 2 písm. e) nariadenia 2016/679.

⁶⁹ Článok 14 prvý odsek písm. a) smernice 95/46 a článok 21 ods. 1 nariadenia 2016/679.

dotknutej osobe, ktoré sa vzťahujú na predchádzajúcu etapu predmetného konania a už nezodpovedajú aktuálnej situácii, posúdil, či vzhľadom na všetky okolnosti danej veci má uvedená osoba právo na to, aby dotknuté informácie už neboli v súčasnom štádiu spájané s jej menom prostredníctvom zoznamu výsledkov zobrazovaného po zadaní jej mena do vyhľadávača. Hoci o takýto prípad nejde z dôvodu, že zahrnutie predmetného odkazu je striktne nevyhnutné na zosúladienie práv na ochranu súkromia a na ochranu osobných údajov dotknutej osoby s právom na informácie potenciálne dotknutých používateľov internetu, prevádzkovateľ je aj napriek tomu povinný najneskôr v prípade, že sa vyskytne žiadosť o odstránenie odkazu, usporiadať zoznam výsledkov tak, aby celkový obraz, ktorý z neho bude vyplývať pre používateľa internetu, odrážal aktuálnu právnu situáciu, čo si osobitne vyžaduje, aby boli odkazy na internetové stránky obsahujúce informácie v tejto súvislosti uvedené v tomto zozname na prvom mieste (body 77 a 78).

[Rozsudok z 24. septembra 2019 \(veľká komora\), Google \(Územná pôsobnosť odstránenia odkazov\) \(C-507/17, EU:C:2019:772\)⁷⁰](#)

Commission nationale de l'informatique et des libertés (Národná komisia pre informačné technológie a občianske slobody) (CNIL) (Francúzsko) vyzvala Google, aby v rámci vyhovievania žiadosti o odstránenie odkazov vedúcich na webové stránky obsahujúce osobné údaje dotknutej osoby zo zoznamu výsledkov zobrazených v nadväznosti na vyhľadávanie uskutočnené na základe zadania jej mena odstránila tieto odkazy na všetkých koncovkách doménového mena svojho vyhľadávača. Po tom, čo Google odmietla vyhovieť uvedenej výzve, jej CNIL uložila sankciu vo výške 100 000 eur. Conseil d'État (Štátna rada), na ktorú sa obrátila Google, požiadala Súdny dvor o spresnenie územnej pôsobnosti povinnosti prevádzkovateľa vyhľadávača pri vykonaní práva na odstránenie odkazov podľa smernice 95/46.

Súdny dvor najprv pripomenul možnosť fyzických osôb uplatniť na základe práva Únie svoje právo na odstránenie odkazov voči poskytovateľovi vyhľadávača, ktorý má jednu alebo viaceré prevádzkarne na území Únie nezávisle od toho, či k tomuto spracúvaniu osobných údajov (v tomto prípade odkazov na webové stránky, na ktorých sú uvedené osobné údaje týkajúce sa osoby, ktorá sa tohto práva dovoľáva), dochádza alebo nedochádza v Únii⁷¹.

Pokiaľ ide o rozsah práva na odstránenie odkazov, Súdny dvor konštatoval, že poskytovateľ vyhľadávača nie je povinný urobiť toto odstránenie vo všetkých verziách svojho vyhľadávača, ale len v jeho verziách zodpovedajúcich všetkým členským štátom. V tejto súvislosti uviedol, že hoci by úplné odstránenie odkazov v celom rozsahu spĺňalo so zreteľom na charakteristiky internetu a vyhľadávačov cieľ normotvorcu Únie spočívajúci v zabezpečení vysokej úrovne ochrany osobných údajov v celej Únii, z práva Únie⁷² nijako nevyplýva, že by normotvorca Únie na účely zabezpečenia dosiahnutia takého cieľa rozhodol, že právu na odstránenie odkazov prizná pôsobnosť, ktorá by prekračovala územie členských štátov. Konkrétne, zatiaľ čo právo Únie zavádza mechanizmy spolupráce medzi dozornými orgánmi členských štátov na účely dosiahnutia spoločného rozhodnutia založeného na vyvážení jednak práva na ochranu

⁷⁰ Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2019, s. 118 a 119.

⁷¹ Článok 4 ods. 1 písm. a) smernice 95/46 a článok 3 ods. 1 nariadenia 2016/679.

⁷² Článok 12 písm. b) a článok 14 prvý odsek písm. a) smernice 95/46 a článok 17 ods. 1 nariadenia 2016/679.

súkromného života a ochranu osobných údajov a jednak záujmu verejnosti pochádzajúcej z rôznych členských štátov na prístupe k informáciám, takéto mechanizmy nie sú v súčasnosti stanovené, pokiaľ ide o rozsah práva na odstránenia odkazov mimo Únie (body 62 a 73).

V súčasnosti je podľa práva Únie úlohou poskytovateľa vyhľadávača, aby pristúpil k požadovanému odstráneniu odkazov, a to nielen v jednej verzii vyhľadávača zodpovedajúcej členskému štátu, v ktorom má osoba s nárokom na odstránenie odkazov bydlisko, ale vo verziách vyhľadávača zodpovedajúcich členským štátom, a to s cieľom zabezpečiť konzistentnú a vysokú úroveň ochrany v celej Únii. Okrem toho, takémuto poskytovateľovi navyše prináleží, aby v prípade potreby prijal dostatočne účinné opatrenia na zabránenie alebo prinajmenšom vážne odradenie používateľov internetu pochádzajúcich z Únie od prístupu – aj prostredníctvom verzie vyhľadávača zodpovedajúcej tretím štátom – k odkazom, ktoré sú predmetom odstránenia odkazov, a vnútroštátnemu súdu prináleží overiť, či opatrenia prijaté poskytovateľom túto požiadavku spĺňajú (bod 70).

Napokon Súdny dvor zdôraznil, že právo Únie síce neukladá poskytovateľovi vyhľadávača vykonať odstránenie vo všetkých verziách jeho vyhľadávača, no ani to nezakazuje. Dozorný orgán alebo súdny orgán členského štátu má teda naďalej právomoc vykonať s ohľadom na vnútroštátne štandardy ochrany základných práv vyváženie medzi jednak právom dotknutej osoby na rešpektovanie jej súkromného života a na ochranu osobných údajov, ktoré sa jej týkajú, a jednak právom na informácie, pričom na základe tohto vyváženia prípadne uložiť poskytovateľovi vyhľadávača povinnosť odstrániť odkazy, ktorá sa vzťahuje na všetky verzie uvedeného vyhľadávača (body 65 a 72).

4. Súhlas používateľa internetovej stránky s uchovávaním informácií

[*Rozsudok z 1. októbra 2019 \(veľká komora\), Planet49 \(C-673/17, EU:C:2019:801\)*](#)⁷³

V tomto rozsudku Súdny dvor rozhodol, že súhlas s uchovávaním informácií alebo prístupom k informáciám prostredníctvom súborov cookies umiestnených na koncovom zariadení používateľa internetovej stránky nie je platne daný, ak povolenie vyplýva z vopred označeného políčka, a to bez ohľadu na to, či predmetné informácie predstavujú osobné údaje. Súdny dvor navyše spresnil, že poskytovateľ služieb musí používateľovi internetovej stránky oznámiť dĺžku funkčnosti cookies, ako aj to, či tretie osoby majú alebo nemajú prístup k týmto cookies.

Spor vo veci samej sa týkal organizovania výhernej hry spoločnosťou Planet49 na internetovej stránke www.dein-macbook.de. S cieľom zúčastniť sa na tejto hre museli používatelia internetu uviesť svoje meno a adresu na webovej stránke, na ktorej sa nachádzali začiatkavacie políčka. Začiatkavacie políčko povoľujúce ukladanie cookies bolo vopred označené. Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko), na ktorý sa obrátil nemecký Zväz spotrebiteľských združení, mal pochybnosti o platnosti získania súhlasu používateľov prostredníctvom vopred označeného začiatkavacieho políčka, ako aj o rozsahu informačnej povinnosti, ktorú má poskytovateľ služieb.

⁷³ Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2019, s. 120 a 121.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa v podstate týka výkladu pojmu „súhlas“, na ktorý sa vzťahuje smernica 2002/58⁷⁴ v spojení so smernicou 95/46⁷⁵, ako aj s GDPR⁷⁶.

Po prvé Súdny dvor uviedol, že článok 2 písm. h) smernice 95/46, na ktorú odkazuje článok 2 písm. f) smernice 2002/58, definuje súhlas ako akýkoľvek slobodne daný, konkrétny a informovaný prejav vôle dotknutej osoby, ktorým vyjadruje súhlas so spracúvaním osobných údajov, ktoré sa jej týka. Podľa neho požiadavka „prejavu“ vôle dotknutej osoby jasne poukazuje na aktívne a nie pasívne správanie. Súhlas daný prostredníctvom vopred označeného začiarokavacieho políčka, ktorého označenie musí používateľ zrušiť, si však nevyžaduje aktívne správanie používateľa internetovej stránky. Okrem toho genéza článku 5 ods. 3 smernice 2002/58, ktorá od svojej zmeny smernicou 2009/136 vyžaduje, aby používateľ „dal súhlas“ s ukladáním cookies, tak naznačuje, že súhlas používateľa už nemožno predpokladať a musí vyplývať z jeho aktívneho správania. Napokon, aktívny súhlas je teraz už upravený v GDPR⁷⁷, ktorého článok 4 bod 11 si vyžaduje prejav vôle, ktorý má najmä podobu „jednoznačného potvrdzujúceho úkonu“ a ktorého odôvodnenie 32 výslovne vylučuje, aby sa za súhlas považovalo „mlčanie, vopred označené políčka alebo nečinnosť“ (body 49, 52, 56 a 62).

Súdny dvor preto rozhodol, že súhlas nie je účinne daný vtedy, keď je ukladanie informácií v koncovom zariadení používateľa internetovej stránky alebo prístupovanie k informáciám, ktoré sú tam už uložené, povolené vopred označeným začiarokavacím políčkom, ktorého označenie musí používateľ zrušiť, aby odmietol dať svoj súhlas. Súdny dvor dodal, že skutočnosť, že používateľ klikne na tlačidlo zúčastnenia sa na výhernej hre, nemôže teda stačiť na vyvodenie záveru, že účinne dal svoj súhlas s ukladáním cookies (bod 63).

Po druhé Súdny dvor konštatoval, že cieľom článku 5 ods. 3 smernice 2002/58 je teda chrániť používateľov pred zásahmi do ich súkromia bez ohľadu na to, či sa tento zásah týka alebo netýka osobných údajov. Z toho vyplýva, že pojem „súhlas“ sa nemá vykladať odlišne podľa toho, či informácie uložené v koncovom zariadení používateľa internetovej stránky alebo informácie, do ktorých sa v takom zariadení nahliada, predstavujú alebo nepredstavujú osobné údaje (body 69 a 71).

Po tretie Súdny dvor uviedol, že článok 5 ods. 3 smernice 2002/58 vyžaduje, aby používateľ dal vopred svoj súhlas na základe jasných a komplexných informácií, najmä o účeloch spracúvania. Jasné a komplexné informácie pritom musia používateľovi umožniť jednoducho určiť následky súhlasu, ktorý môže poskytnúť, a zabezpečiť, že bude poskytnutý informovaný súhlas. V tejto súvislosti Súdny dvor konštatoval, že dĺžka funkčnosti cookies, ako aj možnosť alebo nemožnosť tretích osôb mať prístup k týmto cookies, sú súčasťou jasných a komplexných informácií, ktoré musia byť poskytnuté používateľovi internetovej stránky poskytovateľom služieb (body 73 až 75 a 81).

⁷⁴ Článok 2 písm. f) a článok 5 ods. 3 smernice 2002/58, zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/136/ES z 25. novembra 2009 (Ú. v. EÚ L 337, 2009, s. 11).

⁷⁵ Článok 2 písm. h) smernice 95/46.

⁷⁶ Článok 6 ods. 1 písm. a) nariadenia 2016/679.

⁷⁷ TAMŽE.

VI. Vnútroštátne dozorné orgány

1. Rozsah požiadavky nezávislosti

[Rozsudok z 9. marca 2010 \(veľká komora\), Komisia/Nemecko \(C-518/07, EU:C:2010:125\)⁷⁸](#)

Komisia vo svojej žalobe navrhovala, aby Súdny dvor určil, že Spolková republika Nemecko si tým, že podriadila štátnemu dohľadu dozorné orgány poverené dohľadom nad spracovaním osobných údajov v neverejnom sektore v rôznych spolkových krajinách, čím nesprávne prebrala požiadavku „úplnej nezávislosti“ orgánov poverených zabezpečením ochrany týchto údajov, nespĺnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 28 ods. 1 druhého pododseku smernice 95/46.

Spolková republika Nemecko sa domnievala, že článok 28 ods. 1 druhý pododsek smernice 95/46 vyžaduje funkčnú nezávislosť dozorných orgánov v tom zmysle, že tieto orgány musia byť nezávislé od neverejného sektora podliehajúceho ich kontrole a nesmú byť vystavené vonkajším vplyvom. Podľa jej názoru však štátny dohľad vykonávaný v spolkových krajinách v Nemecku nepredstavuje takýto vonkajší vplyv, ale predstavuje mechanizmus vnútorného dohľadu nad administratívou vykonávaný prostredníctvom správnych orgánov, ktoré patria do rovnakého správneho aparátu ako dozorné orgány a musia rovnako ako tieto orgány plniť ciele smernice 95/46.

Súdny dvor rozhodol, že záruka nezávislosti vnútroštátnych dozorných orgánov, stanovená v smernici 95/46, má zabezpečiť účinnosť a spoľahlivosť dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov v oblasti ochrany fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a má sa vykladať vo svetle tohto cieľa. Táto záruka nebola vytvorená preto, aby uvedeným orgánom ako takým a ich úradníkom priznala osobitné postavenie, ale preto, aby posilnila ochranu osôb a subjektov dotknutých ich rozhodnutiami, pričom dozorné orgány musia pri vykonávaní svojich úloh konať objektívne a nestranne (bod 25).

V dôsledku toho musí byť týmto dozorným orgánom povereným dohľadom nad spracovaním osobných údajov v neverejnom sektore priznaná nezávislosť, ktorá im umožní vykonávať svoje úlohy bez vonkajšieho vplyvu. Táto nezávislosť vylučuje nielen akýkoľvek vplyv zo strany kontrolovaných subjektov, ale aj akýkoľvek príkaz a iný vonkajší vplyv, či už priamy alebo nepriamy, ktorý by mohol spochybniť to, aby uvedené orgány vykonávali úlohy, ktoré spočívajú v zabezpečení spravodlivej rovnováhy medzi ochranou základného práva na súkromie a voľným pohybom osobných údajov. Samotné riziko, že orgány štátneho dohľadu budú môcť politicky ovplyvňovať rozhodnutia príslušných dozorných orgánov, postačuje na narušenie nezávislého plnenia úloh týchto orgánov. Na jednej strane môže ísť o „predpokladanú poslušnosť“ týchto orgánov v súvislosti s rozhodovacou praxou orgánu štátneho dohľadu. Na druhej strane úloha strážcu práva na súkromie, ktorú zastávajú uvedené orgány, vyžaduje, aby boli ich rozhodnutia, ako aj samotné orgány mimo akéhokoľvek podozrenia zo zaujatosti. Podľa Súdneho dvora štátny dohľad vykonávaný nad vnútroštátnymi dozornými orgánmi teda nie je zlučiteľný s požiadavkou nezávislosti (body 30, 36, 37 a výrok).

⁷⁸ Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2010, s. 34.

[Rozsudok zo 16. októbra 2012 \(veľká komora\), Komisia/Rakúsko \(C-614/10, EU:C:2012:631\)](#)

Svojou žalobou Komisia požiadala Súdny dvor, aby určil, že Rakúsko si tým, že neprijalo všetky právne predpisy nevyhnutné na to, aby právna úprava platná v Rakúsku spĺňala kritérium nezávislosti, pokiaľ ide o Datenschutzkommission (komisia pre ochranu údajov), zriadenú ako dozorný orgán pre ochranu osobných údajov, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 28 ods. 1 druhého pododseku smernice 95/46.

Súdny dvor konštatoval nesplnenie si povinnosti zo strany Rakúska, pričom v podstate usúdil, že členský štát, ktorý zavedie regulačný rámec, podľa ktorého je správca uvedeného orgánu štátnym úradníkom podliehajúcim služobnému dohľadu, ktorého kancelária je začlenená medzi útvary národnej vlády a vo vzťahu ku ktorému má predseda národnej vlády bezpodmienečné právo na informácie týkajúce sa všetkých aspektov riadenia uvedeného orgánu, nesplní kritérium nezávislosti dozorného orgánu, ktoré stanovuje smernica 95/46 (bod 66 a výrok).

Súdny dvor najskôr pripomenul, že výraz „s úplnou nezávislosťou“ uvedený v článku 28 ods. 1 druhom pododseku smernice 95/46 znamená, že dozorným orgánom sa musí priznať nezávislosť, ktorá im umožní vykonávať ich úlohy bez vonkajšieho vplyvu. V tomto ohľade skutočnosť, že takýto orgán má funkčnú nezávislosť, lebo jeho členovia sú nezávislí a pri výkone svojej funkcie nie sú viazaní nijakými pokynmi, sama osebe nepostačuje na to, aby uvedený dozorný orgán uchránila od akéhokoľvek vonkajšieho vplyvu. Cieľom nezávislosti požadovanej v tomto rámci je pritom nielen vylúčiť priamy vplyv vo forme pokynov, ale takisto akúkoľvek formu nepriameho vplyvu, ktorý by mohol usmerňovať rozhodnutia dozorného orgánu. Navyše vzhľadom na úlohu strážcu práva na súkromie, ktorú si plnia uvedené orgány, je potrebné, aby ich rozhodnutia, ako aj samotné orgány boli mimo akéhokoľvek podozrenia zo zaujatosti (body 41 až 43 a 52).

Súdny dvor spresnil, že na to, aby vnútroštátny dozorný orgán spĺňal kritérium nezávislosti uvedené v už citovanom ustanovení smernice 95/46, tento orgán nemusí mať k dispozícii samostatnú rozpočtovú položku, ako je to v prípade rozpočtovej položky upravenej v článku 43 ods. 3 nariadenia č. 45/2001. Členské štáty totiž nie sú povinné prevziať do svojich vnútroštátnych právnych predpisov ustanovenia obdobné ustanoveniam kapitoly V nariadenia č. 45/2001, aby sa zaručila úplná nezávislosť ich dozorných orgánov, a môžu teda stanoviť, že z hľadiska rozpočtového práva je dozorný orgán závislý od určitého ministerského odboru. Poskytnutie ľudských a materiálnych prostriedkov, ktoré sú pre takýto orgán nevyhnutné, mu však nesmie brániť vo vykonávaní jeho funkcií „s úplnou nezávislosťou“ v zmysle článku 28 ods. 1 druhého pododseku smernice 95/46 (bod 58).

[Rozsudok z 8. apríla 2014 \(veľká komora\), Komisia/Maďarsko \(C-288/12, EU:C:2014:237\)⁷⁹](#)

V tejto veci Komisia navrhla, aby Súdny dvor konštatoval, že Maďarsko si predčasným ukončením funkčného obdobia dozorného orgánu pre ochranu osobných údajov nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo smernice 95/46.

⁷⁹ Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2014, s. 62.

Súdny dvor rozhodol, že členský štát, ktorý predčasne ukončí funkčné obdobie dozorného orgánu pre ochranu osobných údajov, si neplní povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo smernice 95/46 (bod 62 a bod 1 výroku).

Podľa Súdneho dvora nezávislosť, ktorá musí byť priznaná dozorným orgánom povereným dohľadom nad spracovaním uvedených údajov, totiž vylučuje najmä akýkoľvek príkaz či iný vonkajší vplyv v akejkoľvek forme, či už priamy alebo nepriamy, ktorý by mohol ovplyvniť ich rozhodnutia a tým spochybniť vykonávanie úloh uvedenými orgánmi, ktoré spočívajú v zabezpečení spravodlivej rovnováhy medzi ochranou základného práva na súkromie a voľným pohybom osobných údajov (bod 51).

Súdny dvor okrem iného pripomenul, že keďže funkčná nezávislosť sama osebe nepostačuje na to, aby dozorné orgány uchránili od akéhokoľvek vonkajšieho vplyvu, samotné riziko, že orgány štátneho dohľadu budú môcť politicky ovplyvňovať rozhodnutia dozorných orgánov, postačuje na narušenie nezávislého plnenia úloh týchto orgánov. Keby každý členský štát mohol ukončiť funkčné obdobie dozorného orgánu pred ukončením jeho vopred určenej dĺžky bez toho, aby rešpektoval pravidlá a záruky stanovené na tieto účely uplatniteľnou právnou úpravou, hrozba takéhoto predčasného ukončenia, ktorej by tento orgán musel čeliť počas celého svojho funkčného obdobia, by mohla viesť k určitej forme poslušnosti tohto orgánu voči politickej moci, ktorá je s uvedenou požiadavkou nezávislosti nezlučiteľná. Navyše v takejto situácii by nebolo možné predpokladať, že dozorný orgán môže za každých okolností konať mimo akéhokoľvek podozrenia zo zaujatosti (body 52 až 55).

2. Určenie uplatniteľného práva a príslušného dozorného orgánu

[Rozsudok z 1. októbra 2015, Weltimmo \(C-230/14, EU:C:2015:639\)](#)⁸⁰

Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (Národný úrad na ochranu údajov a slobodu informácií, Maďarsko) uložil spoločnosti Weltimmo, registrovanej na Slovensku, ktorá prevádzkuje internetové stránky s inzerátmi na nehnuteľnosti nachádzajúce sa v Maďarsku, pokutu z dôvodu, že z týchto stránok nevymazala osobné údaje inzerentov napriek ich žiadosti v tomto zmysle a oznámila tieto údaje spoločnostiam zaoberajúcim sa vymáhaním pohľadávok, aby dosiahla úhradu nezaplatených faktúr. Podľa maďarského dozorného orgánu tak Weltimmo porušila maďarský zákon, ktorým sa preberá smernica 95/46.

Kúria (Najvyšší súd, Maďarsko), rozhodujúci o kasačnom opravnom prostriedku, vyjadril pochybnosti, pokiaľ ide o určenie uplatniteľného práva a o právomoci maďarského kontrolného orgánu s ohľadom na článok 4 ods. 1 a článok 28 smernice 95/46. V dôsledku toho položil Súdnemu dvoru viacero prejudiciálnych otázok.

Pokiaľ ide o uplatniteľné vnútroštátne právo, Súdny dvor rozhodol, že článok 4 ods. 1 písm. a) smernice 95/46 umožňuje uplatnenie právnej úpravy týkajúcej sa ochrany osobných údajov iného členského štátu, ako je členský štát, v ktorom je prevádzkovateľ spracúvajúci tieto údaje zapísaný, pokiaľ tento prevádzkovateľ na území prvého členského štátu vykonáva

⁸⁰ Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2015, s. 55.

prostredníctvom stálej prevádzkarne hoci aj minimálnu skutočnú a efektívnu činnosť. Na účely určenia, či je to tak, môže vnútroštátny súd na jednej strane zohľadniť najmä skutočnosť, že činnosť prevádzkovateľa spracúvajúceho údaje, v kontexte ktorej sa toto spracovanie vykonáva, spočíva v prevádzkovaní internetových stránok s inzerátmi na nehnuteľnosti, ktoré sa nachádzajú na území tohto členského štátu, v jazyku tohto štátu, a že teda prevažne, či dokonca úplne smeruje do uvedeného členského štátu. Vnútroštátny súd môže na druhej strane tiež zohľadniť skutočnosť, že tento prevádzkovateľ má v uvedenom členskom štáte zástupcu, ktorý je poverený vymáhaním pohľadávok vyplývajúcich z tejto činnosti, ako aj zastupovaním prevádzkovateľa v správnych a súdnych konaniach týkajúcich sa spracovania dotknutých údajov. Súdny dvor naproti tomu spresnil, že otázka štátnej príslušnosti osôb dotknutých týmto spracovaním údajov nie je relevantná (bod 41 a bod 1 výroku).

Pokiaľ ide o príslušnosť a právomoci dozorného orgánu, ktorý začal konať v súlade s článkom 28 ods. 4 smernice 95/46, Súdny dvor usúdil, že tento orgán môže preskúmať tieto sťažnosti bez ohľadu na uplatniteľné právo a dokonca ešte pred zistením, ktoré vnútroštátne právo je na dotknuté spracovanie údajov uplatniteľné (bod 54). Ak však dôjde k záveru, že uplatniteľné je právo iného členského štátu, nemôže ukladať sankcie mimo územia svojho členského štátu. V takejto situácii musí v súlade s povinnosťou spolupráce uloženou článkom 28 ods. 6 tejto smernice požiadať dozorný orgán tohto iného členského štátu, aby rozhodol o prípadnom porušení tohto práva a uložil sankcie, ak to uvedené právo dovoľuje, pričom sa môže prípadne opierať o informácie, ktoré mu dozorný orgán prvého členského štátu poskytol (body 57, 60 a bod 2 výroku).

3. Právomoci vnútroštátnych dozorných orgánov

[*Rozsudok zo 6. októbra 2015 \(veľká komora\), Schrems \(C-362/14, EU:C:2015:650\)*](#)

V tejto veci (pozri tiež rubriku IV, nazvanú „Prenos osobných údajov do tretích krajín“) Súdny dvor najmä rozhodol, že vnútroštátne dozorné orgány majú právomoc vykonávať dohľad nad prenosom osobných údajov do tretích krajín.

Súdny dvor v tejto súvislosti predovšetkým konštatoval, že vnútroštátne dozorné orgány disponujú veľkým rozsahom právomocí a tieto právomoci, ktoré sú demonštratívne vymenované v článku 28 ods. 3 smernice 95/46, predstavujú nevyhnutné prostriedky na vykonávanie ich povinností. Tieto orgány majú najmä vyšetrovacie právomoci, ako je právo zbierať všetky nevyhnutné informácie pre plnenie ich kontrolných povinností, efektívne právomoci intervencie, ako je napríklad uvalenie dočasného alebo úplného zákazu na spracovanie údajov, alebo tiež právomoc obrátiť sa na súdne orgány (bod 43).

Pokiaľ ide o právomoc kontrolovať prenosi osobných údajov do tretích krajín, Súdny dvor rozhodol, že z článku 28 ods. 1 a 6 smernice 95/46 nepochybne vyplýva, že právomoci vnútroštátnych dozorných orgánov sa týkajú spracovania osobných údajov vykonaných na území členského štátu, ktorému tieto orgány podliehajú, takže nemajú právomoci na základe tohto článku 28 vo vzťahu k spracovaniu takýchto údajov vykonanému na území tretej krajiny (bod 44).

Činnosť spočívajúca v prenose osobných údajov z členského štátu do tretej krajiny však sama osebe predstavuje spracovanie osobných údajov vykonané na území členského štátu.

V dôsledku toho, keďže vnútroštátne dozorné orgány sú v súlade s článkom 8 ods. 3 Charty a s článkom 28 smernice 95/46 poverené kontrolou dodržiavania pravidiel Únie o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov, každý z nich má právomoc overiť, či prenos osobných údajov z členského štátu, ktorému podlieha, do tretej krajiny spĺňa požiadavky stanovené touto smernicou (body 45 a 47).

[Rozsudok z 5. júna 2018 \(veľká komora\), Wirtschaftsakademie Schleswig-Holstein \(C-210/16, EU:C:2018:388\)](#)

V tomto rozsudku (pozri tiež rubriku II.5., nazvanú „Pojem ‚prevádzkovateľ spracovania osobných údajov‘“), ktorý sa okrem iného týka výkladu článkov 4 a 28 smernice 95/46, Súdny dvor rozhodol o rozsahu intervenčných právomocí dozorných orgánov v súvislosti so spracovaním osobných údajov, ktoré zahŕňa účasť viacerých subjektov.

Súdny dvor tak rozhodol, že pokiaľ má podnik so sídlom mimo Európskej únie (akým je americká spoločnosť Facebook) niekoľko prevádzkarní v rôznych členských štátoch, dozorný orgán členského štátu je oprávnený vykonávať právomoci, ktoré mu zveruje článok 28 ods. 3 tejto smernice, voči prevádzkarni tohto podniku nachádzajúcej sa na území tohto členského štátu (v tomto prípade Facebook Germany), hoci na jednej strane na základe rozdelenia úloh v rámci skupiny je táto prevádzkareň zodpovedná len za predaj reklamných priestorov a iné marketingové činnosti na území uvedeného členského štátu a na druhej strane výlučnú zodpovednosť za zber a spracovanie osobných údajov na celom území Európskej únie má prevádzkareň, ktorá sa nachádza v inom členskom štáte (v tomto prípade Facebook Ireland) (bod 64 a bod 2 výroku).

Súdny dvor navyše spresnil, že keď má dozorný orgán jedného členského štátu v úmysle vykonať voči subjektu usadenému na území tohto členského štátu intervenčné právomoci uvedené v článku 28 ods. 3 smernice 95/46 z dôvodu porušenia pravidiel týkajúcich sa ochrany osobných údajov, ktorých sa dopustila tretia osoba zodpovedná za spracovanie týchto údajov, ktorá má svoje sídlo v inom členskom štáte (v tejto veci spoločnosť Facebook Ireland), je tento dozorný orgán oprávnený nezávisle od dozorného orgánu tohto posledného uvedeného členského štátu (Írsko) posúdiť zákonnosť takéhoto spracovania údajov a môže vykonávať svoje intervenčné právomoci voči subjektu usadenému na svojom území bez toho, aby predtým požiadal dozorný orgán iného členského štátu, aby zasiahol (bod 74 a bod 3 výroku).

[Rozsudok z 15. júna 2021 \(veľká komora\) Facebook Ireland a i. \(C-645/19, EU:C:2021:483\)](#)

Dňa 11. septembra 2015 podal predseda belgickej Komisie na ochranu súkromia (ďalej len „CBPL“) na Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (Holandskojazyčný súd prvého stupňa v Bruseli, Belgicko) návrh na zdržanie sa konania proti spoločnostiam Facebook Ireland, Facebook Inc. a Facebook Belgium, ktorým sa domáhal skončenia údajného porušovania právnych predpisov o ochrane údajov zo strany spoločnosti Facebook. Tieto porušenia spočívali najmä v získavaní a používaní informácií o správaní belgických používateľov internetu, ktorí mali

účet na Facebooku, ako aj tých, ktorý taký účet nemali, pri surfovaní, a to rôznymi technológiami, ako sú súbory cookies, moduly sociálnych sietí⁸¹ alebo technológiou pixels.

Dňa 16. februára 2018 tento súd vyhlásil, že má právomoc rozhodovať o tejto žalobe, a pokiaľ ide o meritum veci, rozhodol, že sociálna sieť Facebook dostatočne neinformovala belgických používateľov internetu o zbieraní dotknutých informácií a ich použití. Okrem toho rozhodol, že súhlas daný používateľmi internetu so zbieraním a spracúvaním týchto informácií bol neplatný.

Dňa 2. marca 2018 Facebook Ireland, Facebook Inc. a Facebook Belgium podali proti tomuto rozsudku odvolanie na Hof van beroep te Brussel (Odvolací súd Brusel, Belgicko), t. j. vnútroštátny súd v tejto veci. Pred týmto súdom Úrad na ochranu osobných údajov (Belgicko) (ďalej len „GBA“) koná ako právny nástupca predsedu CBPL. Vnútroštátny súd rozhodol, že má právomoc rozhodovať o odvolaní podanom len spoločnosťou Facebook Belgium.

Vnútroštátny súd mal pochybnosti o vplyve uplatnenia mechanizmu „jednotného kontaktného miesta“ stanoveného v GDPR⁸² na právomoci GBA a presnejšie sa pýtal na to, či v súvislosti so skutkovými okolnosťami po nadobudnutí účinnosti GDPR, t. j. po 25. máji 2018, môže GBA podať žalobu proti spoločnosti Facebook Belgium, vzhľadom na to, že ako prevádzkovateľ spracúvania dotknutých údajov bola identifikovaná Facebook Ireland. Od tohto dátumu a najmä na základe zásady „jednotného kontaktného miesta“ stanovenej v GDPR právomoc podať žalobu o zdržanie sa konania totiž má len írsky komisár pre ochranu údajov pod dohľadom írskych súdov. (body 36 a 37).

Súdny dvor vo svojom rozsudku vyhlásenom veľkou komorou spresnil právomoci vnútroštátnych dozorných orgánov v rámci GDPR. Rozhodol najmä, že toto nariadenie oprávňuje za určitých podmienok dozorný orgán členského štátu vykonávať svoju právomoc, ktorou je upozorniť súd tohto členského štátu na akékoľvek údajné porušenie GDPR a začať súdne konanie v súvislosti s cezhraničným spracúvaním údajov⁸³, hoci nie je vedúcim dozorným orgánom pre toto spracúvanie (bod 1 výroku).

Po prvé Súdny dvor spresnil podmienky, za akých vnútroštátny dozorný orgán, ktorý nemá postavenie vedúceho orgánu, pokiaľ ide o cezhraničné spracúvanie, musí vykonávať svoju právomoc, ktorou je upozorniť súd členského štátu na akékoľvek údajné porušenie GDPR a prípadne začať súdne konanie na účely zabezpečenia uplatňovania tohto nariadenia. Podľa GDPR sa teda tomuto dozornému orgánu jednak musí priznávať právomoc na prijatie rozhodnutia konštatujúceho, že uvedené spracúvanie porušuje pravidlá, ktoré sú v ňom uvedené, a jednak pri výkone tejto právomoci musia byť dodržané postupy spolupráce a konzistentnosti stanovené v tomto nariadení⁸⁴ (bod 75 a bod 1 výroku).

V prípade cezhraničného spracúvania totiž GDPR stanovuje mechanizmus „jednotného kontaktného miesta“⁸⁵ založený na rozdelení právomocí medzi „vedúcim dozorným orgánom“

⁸¹ Napríklad tlačidlá „Páči sa mi to“ alebo „Zdieľať“.

⁸² Podľa článku 56 ods. 1 GDPR: „Bez toho, aby bol dotknutý článok 55, dozorný orgán hlavnej prevádzkarne alebo jedinej prevádzkarne prevádzkovateľa alebo sprostredkovateľa je príslušný konať ako vedúci dozorný orgán pre cezhraničné spracúvanie vykonávané zo strany tohto prevádzkovateľa alebo sprostredkovateľa“.

⁸³ V zmysle článku 4 bodu 23 GDPR.

⁸⁴ Stanovené v článkoch 56 a 60 GDPR.

⁸⁵ Článok 56 ods. 1 GDPR.

a inými dotknutými dozornými orgánmi. Tento mechanizmus vyžaduje úzku, lojálnu a účinnú spoluprácu medzi týmito orgánmi s cieľom zabezpečiť konzistentnú a jednotnú ochranu pravidiel týkajúcich sa ochrany osobných údajov a zachovať tak jej potrebný účinok. GDPR v tejto súvislosti zakotvuje zásadnú právomoc vedúceho dozorného orgánu prijať rozhodnutie konštatujúce, že cezhraničné zaobchádzanie porušuje pravidlá stanovené týmto nariadením⁸⁶, zatiaľ čo právomoc ostatných vnútroštátnych dozorných orgánov prijať takéto rozhodnutie, hoci aj predbežné, predstavuje výnimku.⁸⁷ Vedúci dozorný orgán však nemôže pri výkone svojich právomocí upustiť od nevyhnutného dialógu, ako ani od lojálnej a účinnej spolupráce s ostatnými dotknutými dozornými orgánmi. Z tohto dôvodu vedúci dozorný orgán nemôže ignorovať názory ostatných dotknutých dozorných orgánov a každá relevantná a odôvodnená námietka niektorého z týchto orgánov má za následok aspoň dočasné zablokovanie prijatia návrhu rozhodnutia vedúceho dozorného orgánu (body 50 až 53, 56 až 59 a 63 až 65).

Súdny dvor okrem toho spresnil, že okolnosť, že dozorný orgán členského štátu, ktorý nie je vedúcim dozorným orgánom s ohľadom na cezhraničné spracúvanie údajov, môže vykonávať právomoc upozorniť súd tohto členského štátu na akékoľvek údajné porušenie GDPR a začať súdne konanie v súvislosti s cezhraničným spracúvaním údajov len v súlade s pravidlami rozdelenia rozhodovacích právomocí medzi vedúcim dozorným orgánom a inými dozornými orgánmi,⁸⁸ je v súlade s článkami 7, 8 a 47 Charty základných práv Európskej únie, ktoré zaručujú dotknutej osobe právo na ochranu jej osobných údajov, resp. právo na účinný prostriedok nápravy (bod 67).

Po druhé Súdny dvor rozhodol, že v prípade cezhraničného spracúvania údajov výkon právomoci dozorného orgánu iného členského štátu než vedúceho dozorného orgánu podať žalobu na súde⁸⁹ nevyžaduje, aby prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ cezhraničného spracúvania osobných údajov, proti ktorému bola táto žaloba podaná, mal hlavnú prevádzkareň alebo inú prevádzkareň na území tohto členského štátu. Výkon tejto právomoci však musí spadať do územnej pôsobnosti GDPR⁹⁰, čo predpokladá, že prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ cezhraničného spracúvania má prevádzkareň na území Únie (body 80, 83, 84 a bod 2 výroku).

Po tretie Súdny dvor rozhodol, že v prípade cezhraničného spracúvania údajov sa výkon právomoci dozorného orgánu iného členského štátu než vedúceho dozorného orgánu, ktorou je upozorniť súd tohto členského štátu na akékoľvek údajné porušenie GDPR a prípadne začať súdne konanie, môže uplatniť tak voči tejto hlavnej prevádzkarni prevádzkovateľa nachádzajúcej sa v členskom štáte tohto orgánu, ako aj voči inej prevádzkarni tohto prevádzkovateľa, pokiaľ sa žaloba týka spracúvania údajov vykonávaného v rámci činnosti danej prevádzkarne a uvedený orgán môže túto právomoc vykonať.

Súdny dvor však spresnil, že výkon tejto právomoci predpokladá, že sa GDPR uplatní. V prejednávanej veci, keďže činnosti vykonávané prevádzkarňou skupiny Facebook

⁸⁶ Článok 60 ods. 7 GDPR.

⁸⁷ Článok 56 ods. 2 a článok 66 GDPR zakotvujú výnimky zo zásady rozhodovacej právomoci vedúceho dozorného orgánu.

⁸⁸ Stanovené v článkoch 55 a 56 v spojení s článkom 60 GDPR.

⁸⁹ Podľa článku 58 ods. 5 nariadenia GDPR.

⁹⁰ Článok 3 ods. 1 GDPR stanovuje, že toto nariadenie sa vzťahuje na spracúvanie osobných údajov „v rámci činnosti prevádzkarne] prevádzkovateľa alebo sprostredkovateľa v Únii, a to bez ohľadu na to, či sa spracúvanie vykonáva v Únii alebo nie“.

nachádzajúcou sa v Belgicku sú neoddeliteľne spojené so spracúvaním osobných údajov, o ktoré ide vo veci samej, za ktoré je Facebook Ireland zodpovedná vzhľadom na územie Únie, toto spracúvanie je vykonávané „v rámci činnosti prevádzk[arnej] prevádzkovateľa“, a teda patrí do pôsobnosti nariadenia GDPR (body 94 až 96 a bod 3 výroku).

Po štvrté Súdny dvor rozhodol, že ak dozorný orgán členského štátu, ktorý nie je „vedúcim dozorným orgánom“, podal pred nadobudnutím účinnosti nariadenia GDPR žalobu týkajúcu sa cezhraničného spracúvania osobných údajov, v konaní o tejto žalobe sa môže podľa práva Únie pokračovať na základe ustanovení smernice 95/46, ktorá sa naďalej uplatňuje s ohľadom na porušenia pravidiel, ktoré sú v nej stanovené a ku ktorým dochádzalo až do dátumu jej zrušenia. Okrem toho dôvodom na podanie uvedenej žaloby zo strany tohto orgánu môžu byť navyše porušenia, ku ktorým došlo po dátume nadobudnutia účinnosti GDPR, ak ide o niektorú zo situácií, pre ktoré toto nariadenie výnimočne priznáva tomuto istému dozornému orgánu právomoc na prijatie rozhodnutia konštatujúceho, že predmetné spracúvanie dotknutých údajov je v rozpore s pravidlami stanovenými v uvedenom nariadení, a pod podmienkou, že budú dodržané postupy spolupráce stanovené v tomto istom nariadení (bod 105 a bod 4 výroku).

Po piate a napokon Súdny dvor uznáva priamy účinok ustanovenia GDPR, podľa ktorého každý členský štát prostredníctvom právnych predpisov stanoví, že jeho dozorný orgán má právomoc upozorniť justičné orgány na porušenia tohto nariadenia a prípadne začať súdne konanie. V dôsledku toho sa takýto orgán môže odvolávať na toto ustanovenie s cieľom podať žalobu alebo pokračovať v konaní o žalobe, a to napriek tomu, že toto ustanovenie nebolo osobitne vykonané v právnej úprave dotknutého členského štátu (bod 113 a bod 5 výroku).

VII. Územná pôsobnosť európskej právnej úpravy

[Rozsudok z 13. mája 2014 \(veľká komora\), Google Spain a Google \(C-131/12, EU:C:2014:317\)](#)

V tomto rozsudku [pozri tiež rubriku II.3., nazvanú „Pojem ‚spracovanie osobných údajov‘“, a rubriku V.1., nazvanú „Právo na vznesenie námietky proti spracovaniu osobných údajov („právo na zabudnutie“)“] sa Súdny dvor tiež vyjadril k územnej pôsobnosti smernice 95/46.

Súdny dvor rozhodol, že spracovanie osobných údajov sa uskutočňuje v rámci činností prevádzkarne prevádzkovateľa tohto spracovania osobných údajov na území určitého členského štátu v zmysle smernice 95/46, pokiaľ poskytovateľ vyhľadávača, hoci sa jeho sídlo nachádza v treťom štáte, založí v členskom štáte pobočku alebo dcérsku spoločnosť, ktorej účelom je zabezpečovať podporu a predaj reklamného priestoru ponúkaného týmto vyhľadávačom a ktorá zameriava svoju činnosť na obyvateľov tohto členského štátu (body 55, 60 a bod 2 výroku).

Za takýchto okolností totiž činnosti prevádzkovateľa vyhľadávača a činnosti jeho prevádzkarne nachádzajúcej sa v dotknutom členskom štáte, hoci sa odlišujú, sú neoddeliteľne spojené, keďže činnosti týkajúce sa reklamného priestoru predstavujú nástroj, prostredníctvom ktorého sa dotknutý vyhľadávač stáva hospodársky výnosný, pričom tento vyhľadávač je súčasne prostriedkom, ktorý umožňuje vykonanie týchto činností (bod 56).

VIII. Právo verejnosti na prístup k dokumentom inštitúcií Únie a ochrana osobných údajov

[Rozsudok z 29. júna 2010 \(veľká komora\), Komisia/Bavarian Lager \(C-28/08 P, EU:C:2010:378\)](#)

Bavarian Lager, spoločnosť založená na účely dovozu nemeckého piva určeného pre výčapy v Spojenom kráľovstve, nemohla svoj výrobok predávať, keďže veľký počet prevádzkovateľov výčapov v Spojenom kráľovstve bol viazaný zmluvami o výhradnej kúpe, z ktorých im vyplývala povinnosť nakupovať pivo od určitých pivovarov.

Podľa právnej úpravy Spojeného kráľovstva týkajúcej sa dodávania piva (ďalej len „GBP“) boli britské pivovary povinné priznať prevádzkovateľom barov možnosť nakupovať pivo pochádzajúce z iného pivovaru pod podmienkou ich dodávania v sudoch. Väčšina pív vyrábaných mimo Spojeného kráľovstva sa pritom nemohla považovať za „sudové pívá“ v zmysle GBP, takže posledné uvedené ustanovenie sa na ne nevzťahovalo. Keďže sa Bavarian Lager domnievala, že uvedená právna úprava predstavuje opatrenie s rovnakým účinkom ako množstevné obmedzenia dovozu, predložila Komisii sťažnosť.

Počas konania o nesplnení povinnosti, ktoré začala Komisia voči Spojenému kráľovstvu, sa zástupcovia správnych orgánom Spoločenstva a Spojeného kráľovstva, ako aj zástupcovia Konfederácie pivovarov spoločného trhu (KPST) zúčastnili stretnutia, ktoré sa konalo 11. októbra 1996. Po získaní informácie od britských orgánov o zmene ustanovenia dotknutej právnej úpravy, ktorej cieľom bolo umožniť predaj fľaškového piva ako piva iného pôvodu, rovnako ako piva dodávaného v sudoch, Komisia informovala Bavarian Lager o zastavení konania o nesplnení povinnosti.

Bavarian Lager podala žiadosť s cieľom získať úplné znenie zápisnice zo stretnutia, ktoré sa konalo v októbri 1996, s uvedením mien všetkých účastníkov, pričom Komisia následne túto žiadosť zamietla rozhodnutím z 18. marca 2004 s tým, že sa odvolávala najmä na ochranu súkromného života týchto osôb, ako je zaručená nariadením č. 45/2001.

Bavarian Lager následne podala na Súd prvého stupňa žalobu, v ktorej žiadala zrušenie tohto rozhodnutia Komisie. Rozsudkom z 8. novembra 2007 Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie Komisie, pričom usúdil, že samotné uvedenie mien dotknutých osôb na zozname účastníkov stretnutia, ktorí sa ho zúčastnili v mene subjektu, ktorý zastupovali, nepredstavuje porušenie ani ohrozenie súkromného života týchto osôb. Komisia, ktorú podporovalo Spojené kráľovstvo a Rada, preto na Súdnom dvore podala odvolanie proti tomuto rozsudku Súdu prvého stupňa.

Súdny dvor najskôr uviedol, že ak je cieľom žiadosti založenej na nariadení č. 1049/2001⁹¹ o prístupe k dokumentom získať prístup k dokumentom obsahujúcim osobné údaje, ustanovenia nariadenia č. 45/2001 sa v plnej miere uplatnia, vrátane ustanovenia, ktoré ukladá adresátovi prenosu osobných údajov povinnosť preukázať potrebu zverejnenia týchto údajov,

⁹¹ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331).

ako aj ustanovenia, ktoré zveruje dotknutej osobe právo kedykoľvek z presvedčivých dôvodov týkajúcich sa jej situácie namietat' voči spracovaniu údajov týkajúcich sa jej samej (bod 63).

Súdny dvor následne konštatoval, že zoznam účastníkov stretnutia, ktoré sa konalo v rámci konania o nesplnení povinnosti, nachádzajúci sa v zápisnici z uvedeného stretnutia obsahuje osobné údaje v zmysle článku 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001, keďže osoby, ktoré sa na tomto stretnutí zúčastnili, v ňom mohli byť identifikované (bod 70).

Napokon dospel k záveru, že Komisia tým, že v prípade osôb, ktoré neposkytli svoj výslovný súhlas so zverejnením osobných údajov, ktoré sa ich týkali a ktoré sa nachádzali v tejto zápisnici, vyžadovala, aby bola preukázaná potreba prenosu týchto osobných údajov, dodržala ustanovenia článku 8 písm. b) uvedeného nariadenia (bod 77).

Pokiaľ v rámci žiadosti o sprístupnenie uvedenej zápisnice podľa nariadenia č. 1049/2001 nie je poskytnuté žiadne výslovné ani legitímne odôvodnenie, ani žiadny presvedčivý argument s cieľom preukázať potrebu prenosu týchto osobných údajov, Komisia nemôže porovnať rôzne záujmy predmetných subjektov. Nemôže ani preveriť, či existujú dôvody predpokladať, že týmto prenosom by mohli byť dotknuté legitímne záujmy dotknutých osôb, ako to stanovuje článok 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 (bod 78).⁹²

[Rozsudok zo 16. júla 2015, ClientEarth a PAN Europe/EFSA \(C-615/13 P, EU:C:2015:489\)](#)

Európsky úrad pre bezpečnosť potravín (EFSA) vytvoril pracovnú skupinu s cieľom vypracovať usmernenia stanovujúce spôsob vykonania článku 8 ods. 5 nariadenia (ES) č. 1107/2009⁹³, v zmysle ktorého žiadateľ o povolenie uviesť prípravky na ochranu rastlín na trh priloží k dokumentácii verejne dostupnú, odborne zrecenzovanú a zo strany EFSA určenú vedeckú literatúru o účinnej látke a jej relevantných metabolitoch týkajúcu sa jej vedľajších účinkov na zdravie, životné prostredie a necieľové druhy.

Keďže návrh usmernení bol predložený na verejné pripomienkovanie, organizácie ClientEarth a Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) predložili svoje pripomienky k tomuto návrhu. V tomto kontexte spoločne adresovali EFSA žiadosť o prístup k viacerým dokumentom súvisiacim s prípravou návrhu usmernení, vrátane pripomienok externých odborníkov.

EFSA povolil organizáciám ClientEarth a PAN Europe prístup najmä k individuálnym pripomienkam externých odborníkov k návrhu usmernení. Uviedol však, že podľa článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, ako aj právnych predpisov Únie týkajúcich sa ochrany osobných údajov, najmä nariadenia č. 45/2001, začiernil mená týchto odborníkov. V tejto súvislosti uviedol, že zverejnenie mien týchto odborníkov by bolo prenosom osobných údajov v zmysle článku 8 nariadenia č. 45/2001 a že podmienky tohto prenosu upravené v tomto článku neboli v predmetnom prípade splnené.

⁹² Tento rozsudok bol uvedený vo Výročnej správe z roku 2010, s. 14.

⁹³ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1107/2009 z 21. októbra 2009 o uvádzaní prípravkov na ochranu rastlín na trh a o zrušení smerníc Rady 79/117/EHS a 91/414/EHS (Ú. v. EÚ L 309, 2009, s. 1).

ClientEarth a PAN Europe preto podali na Všeobecnom súde žalobu, ktorou sa domáhali zrušenia rozhodnutia EFSA. Keďže Všeobecný súd zamietol túto žalobu, ClientEarth a PAN Europe podali proti rozsudku⁹⁴ Všeobecného súdu odvolanie na Súdnom dvore.

V prvom rade Súdny dvor uviedol, že z dôvodu, že by požadované informácie umožnili prepojiť určitú predloženú pripomienku s konkrétnym odborníkom, týkali sa tieto informácie identifikovaných fyzických osôb, a preto predstavovali súbor osobných údajov v zmysle článku 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001. Vzhľadom na to, že pojmy „osobné údaje“ v zmysle článku 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001 a „údaje týkajúce sa súkromia“ sa navzájom nezhodujú, Súdny dvor okrem iného dospel k záveru, že tvrdenie organizácií ClientEarth a PAN Europe, podľa ktorého sporné informácie nepatria do súkromia dotknutých odborníkov, bolo irelevantné (body 29 a 32).

V druhom rade Súdny dvor preskúmal tvrdenie organizácií ClientEarth a PAN Europe založené na existencii určitého prostredia nedôvery voči EFSA, ktorý bol často obviňovaný zo zaujatosti, keďže sa obracal na odborníkov, ktorí z dôvodu ich prepojenia na priemyselné loby mali osobné záujmy, a zároveň založené na nevyhnutnosti zabezpečiť transparentnosť procesu rozhodovania tohto orgánu. Toto tvrdenie sa opieralo o štúdiu svedčiacu o úzkom prepojení väčšiny odborníkov, ktorí boli členmi pracovnej skupiny EFSA, so skupinami priemyselnej loby. Súdny dvor v tejto súvislosti rozhodol, že získanie sporných informácií sa javilo ako potrebné na to, aby sa mohla konkrétne preveriť nestrannosť každého z týchto odborníkov pri plnení vedeckých úloh v službách EFSA. Súdny dvor preto zrušil rozsudok Všeobecného súdu, pričom konštatoval, že Všeobecný súd nesprávne rozhodol, že uvedené tvrdenie organizácií ClientEarth a PAN Europe nepostačovalo na preukázanie nevyhnutnosti prenosu sporných informácií (body 57 až 59).

V treťom rade na účely posúdenia zákonnosti rozhodnutia EFSA Súdny dvor preskúmal, či existuje alebo neexistuje dôvod domnievať sa, že týmto prenosom by mohli byť dotknuté legitímne záujmy dotknutých osôb. V tejto súvislosti konštatoval, že tvrdenie EFSA, podľa ktorého by zverejnenie sporných informácií mohlo zapríčiniť porušenie súkromia a integrity uvedených odborníkov, predstavovalo všeobecnú úvahu, ktorá sa neopierala o žiadnu osobitnú skutočnosť prejednávanej veci. Súdny dvor naproti tomu usúdil, že takéto zverejnenie by samo osebe umožnilo rozptýlenie predmetných pochybností o zaujatosti alebo by dotknutým odborníkom poskytlo možnosť – prípadne aj pomocou dostupných procesných prostriedkov – napadnúť dôvodnosť týchto tvrdení o zaujatosti. Vzhľadom na tieto skutočnosti Súdny dvor zrušil aj rozhodnutie EFSA (body 69 a 73).

* * *

Rozsudky nachádzajúce sa v tomto súhrne sú indexované v Prehľade judikatúry v rubrikách 1.04.03.07, 1.04.03.08, 1.04.03.10, 1.04.03.11, 2.04, 2.05.00, 4.11.01, 4.11.07., 4.11.11.01.

⁹⁴ Rozsudok Všeobecného súdu z 13. septembra 2013, ClientEarth a PAN Europe/EFSA (T-214/11, [EU:T:2013:483](#)).